

Quỳnh Dao

Mùa Xuân Cho Em

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 1

Trời về khuya, những cơn mưa cuối mùa vẫn thi nhau trút xuống. Không khí trở nên khắc nghiệt đến khó chịu.

Khi cô gái đặt chân vào phòng khám bệnh của anh thì đã vào khoảng hai giờ kém năm. Ở đây, ban ngày thì phòng khám đầy đặc những bệnh nhân cảm, sổ mũi. Tối khuya, số người tới khám mới giảm bớt. Mười một giờ khuya, người bệnh cuối cùng rời phòng khám, mười một giờ rưỡi, hai cô y tá Nhã Bội và Chu Châu ra về, anh nhìn trước nhìn sau định tắt đèn lên lầu nghỉ, nhưng rồi không hiểu sao, lại ngồi xuống ghế dài của bệnh nhân chờ khám, nhìn qua khung cửa sổ, nhìn một cách dờ dẩn.

Có lẽ cái không khí ồn ào ban ngày đã làm cho buổi tối trở nên vắng lặng lạ thường. Anh vẫn nhìn qua khung cửa. Những hạt mưa lặng lẽ, lặng lẽ rơi. Lòng bình yên chi lạ. Suốt một ngày trời chỉ có giờ phút này.

Tám biển “Phòng mạch bác sĩ Lý Mộ Đường – chuyên khoa nhi và nội” vẫn sáng rực dưới đêm mưa. Anh nhớ tới niềm kiêu hãnh của mẹ:

– Này anh bác sĩ trẻ, mới ngoài ba mươi mà đã có phòng mạch riêng rồi nhé!

Và nỗi sung sướng của cha:

– Ông bác sĩ trẻ chăm chỉ này, ngoài sách vở và bệnh nhân ra, tôi thấy ông cái gì cũng không biết hết.

Lời của cô y tá Chu Châu:

– Ông bác sĩ gần ơi! Tôi thấy ông là hiện thân của hiện đại và cổ lỗ sĩ!

Ta có yêu Chu Châu tí nào chưa? Đường ngồi trong bóng tối tự hỏi. Có lẽ có, không phải chỉ tí nào mà gần như hơi nhiều nhiều đấy. Bác sĩ yêu y tá, chuyện cũng bình thường trên đời. Cô gái nhỏ nhắn Chu Châu bảo mình “ông vừa hiện đại vừa cổ lỗ”. Nàng thông minh, giỏi giang, lại hiểu ta.

Chuông đồng hồ điểm mười hai tiếng. Mộ Đường vẫn ngồi yên không để ý đến tiếng chân bước nhẹ. Chỉ đến lúc có bóng người hiện ngoài khung kính, cửa bật mở, anh mới giật mình.

Một cô gái mặc áo dạ hội trắng xuất hiện trước cửa. Gió lạnh lùa vào phòng, chiếc áo lộ một phần ngực trần xinh xắn, lạnh lẽo. Chiếc áo dài, dài phết cả gót, sũng nước mưa. Cô gái có mái tóc rối ngắn kiểu tém đang lấp lánh những giọt mưa. Gương mặt trẻ, ngơ ngác pha lẫn hờn dỗi. Mắt đen long lanh.

Bác sĩ Đường ngồi thẳng lưng dậy ngỡ ngàng. Anh dường như cô gái xuất hiện từ sau một bức màn. Trên tay là những sợi tơ dệt bằng sợi mưa.

Nàng tiên lạc lối ư? Giữa khuya - mười hai giờ - ảo tưởng hay mộng. Đường lắc đầu tự đánh thức mình. Nhưng “rành rành sẵn đúc một tòa thiên nhiên”. Vẫn đứng đó. Nụ cười trên môi, mắt sáng, những hạt mưa còn bám nít trên chiếc mũi nhỏ, cô gái trẻ và rất mùa xuân.

– Xin lỗi, - cô gái cất tiếng – Bác sĩ Đường còn làm việc không ạ?

Đường đứng bật dậy lúng túng.

– Dạ, còn còn.

– Vậy thì tốt quá! Cô gái thở phào như trút được gánh lo. Cánh cửa khép lại.

Mưa và gió lạnh bị nhốt ngoài cửa – Tôi cứ sợ không gặp bác sĩ.

– Ai bệnh đấy? - Đường đứng lên định đi lấy túi khám bệnh, đầu liên tưởng đến những hình ảnh tàn cuộc của một buổi dạ hội đã xa lảng. Kẽ thì say, đánh lộn, đứng tim bất thành linh ...- Cô chờ tí để tôi đi lấy đồ nghề nhé.

– Khỏi bác sĩ ạ! – Cô gái có nụ cười thật tươi. - Bệnh nhân đang đứng trước mặt bác sĩ đây ạ!

– Ô ...? - Đường ngạc nhiên. Đôi mắt long lanh, môi mọng đỏ, nét khỏe mạnh bình thường, bệnh ở đâu?

Cô gái cười tươi.

– Bác sĩ đừng nhìn bề ngoài mà lầm, nếu không ra tay cứu ngay tôi chết mất.

– Sao? - Giữa đêm khuya khoắt có một người con gái vô công rồi nghề đi vào phòng mạch “quậy” thầy thuốc - Thế cô sắp chết đến nơi rồi à?

– Vâng – Cô gái cười thật tươi nói. - Tất cả là thế này đây. Đầu hôm lúc bảy giờ, tôi đã choàng chiếc áo đẹp nhất này đi dạ hội. Thế mà kếp tôi lại thất hẹn.

Tám giờ trở về cô bạn gái ngủ cùng phòng vẫn chưa về, thế là chín giờ tôi viết di chúc. Mười giờ tôi tự cắt ngắn mái tóc dài. Mười một giờ uống thêm một trăm viên thuốc ngủ. Nhưng đến mười hai giờ thì tôi bắt đầu thấy hơi hận, tôi không muốn thấy mình chết quá sớm. Thế là tôi ra khỏi phòng trọ và chạy ngay đến phòng mạch của bác sĩ. Thấy đèn vẫn còn sáng nên tôi xông vào ngay.

Đường trở mắt:

– Vậy à? Những điều cô nói đều thật cả chứ?

Cô gái có đôi mắt đen to chớp chớp thoáng buồn.

– Đó là những viên thuốc có tên là “sẽ ngủ ngon” thế mà không hiểu tại sao tôi đã uống trăm viên mà chẳng thấy buồn ngủ tí nào. Hay là thuốc giả? Như vậy sẽ chẳng có gì xảy ra. Có điều tôi không dám chơi trò mạo hiểm, tôi muốn tẩy một trăm viên thuốc vừa uống ra khỏi cơ thể. Vì vậy ...- Giọng cô gái dồn dập hơn. – Vì vậy ...bác sĩ, việc cần làm hiện nay của bác sĩ không phải là ngồi chờ ra đó mà hãy nhanh chóng rửa ruột cho tôi. Tôi sợ là ...- Cô gái nói nhanh – Tôi sợ là đó có lẽ không phải là thuốc giả!

Vừa nói xong cô ta nhũn người ngã xuống ngay. Đường nhanh chóng đưa tay ra. Cô gái rơi trọn vào lòng. Một khuôn mặt thanh tú, hồn nhiên. Nhưng Đường tin rằng cô ta không nói dối, cô ấy nói thật.

Tiếp theo là một chuỗi công việc vất vả.

Đường mang cô gái vào phòng khám, đặt lên giường, vạch mi mắt xem, vỗ nhẹ má. Cô gái vẫn bất động, đầu ngoẻo một bên gối. Mái tóc cắt ngắn. Đúng là vừa mới cắt. Vậy là phải rửa ruột ngay, rửa ngay.

Rửa ruột là một việc làm vất vả lại không có y tá phụ giúp. Đường đưa ống cao su vào miệng cô gái, thọc tận dạ dày, sự đau đớn làm cô gái vật vã, vùng vẫy khiến Đường phải vừa bơm thuốc vừa giữ tay cô gái thật chặt.

– Nằm yên nào! - Đường nói như ra lệnh - Nếu cô muốn sống cô phải nằm yên dùm tôi! Cô gái mở to mắt, cô muốn nói nhưng chiếc ống cao su cản trong miệng. Nỗi đau đớn hồi hận, van lơn ...trên mắt ...những giọt mồ hôi trên trán. Đường biết cô gái đau lắm nhưng

biết làm sao hơn?

Vừa rút ống cao su ra, cô gái bật người lại suýt rơi xuống đất. Đường vội quay qua giữ lấy. Cô gái mở to miệng, muốn ới:

Phải lấy ngay bây, nhưng không kịp rồi ...lênh lảng, cả một nền ...Tại sao ta không chuẩn bị sẵn, hồ đồ thật. Mở phòng mạch đã hơn năm. Kinh nghiệm có thừa, thế mà hôm nay lúng túng, lạ thật.

Đường đi lấy thau bỏ để cô gái tiếp tục trút hết phần còn lại. Cuối cùng mệt lả. Cô gái nằm thẳng thều thào:

– Nước! Xin lỗi! Cho miếng nước!

Đường vội vã mang đến bên môi cô gái.

– Sao? Cô thấy êm chưa? Còn muốn ới nữa không?

Cô gái mở to mắt nhìn Đường lặng lẽ. Đường chuẩn bị huyết thanh. Vừa nhìn thấy bình nước cô ta la toáng lên:

– Thôi hết rồi! Tôi cảm thấy khỏe lắm rồi, không cần phải tiêm.

– Cô chỉ tỏ quấy rầy ...

Đường bức dọc. Chàng cảm thấy khó chịu bất ngờ. Cái cô bé lắm chuyện này. Chỉ vì một buổi lỡ hẹn với bạn trai mà dám đem cả sinh mạng của mình ra đùa. Nếu thuốc có hiệu lực nhanh hơn nửa tiếng, có lẽ cô ta đã mê man trong phòng riêng chẳng ai hay, hoặc chỉ hiệu lực nhanh mười phút thôi thì cô ta cũng đã quy trên đường bị xe đụng tan xương không chừng. May mà đến kịp phòng khám của mình. May đó chứ?

– Nằm yên đi. Đừng lộn xộn nữa! Chai huyết thanh này dùng để rửa ruột những chất độc còn thừa lại trong người cô. Đừng ngủ nhé! - Đường vỗ nhẹ lên má cô gái, đôi mắt đen láy lại mở ra.

– Tôi ...tôi mệt quá ...Tôi đã thức trắng hai mươi bốn tiếng đồng hồ rồi!

Đường vừa cột dây cao su vào bắp tay cô gái tìm tĩnh mạch vừa hỏi:

– Tại sao vậy?

– Vì ...hắn.

– Sao?

Việc chuẩn bị tiêm huyết thanh vào tĩnh mạch hoàn tất. Đường nhẹ người.

– Bây giờ tôi nghe tim cô nhé!

Đường lấy ống nghe đặt lên ngực cô gái, cái lạnh của kim loại chạm vào da thịt làm cô

gái rùng mình.

– Lạnh quá!

Tim cô gái đập nhanh đều đặn. Trái tim khỏe mạnh của tuổi trẻ. Đường yên tâm lấy ống nghe ra. Nhìn quanh, phòng khám tùm lùm quá! Chàng đứng dậy dọn dẹp. Khi tắt cả gọng gàng đầu vào đấy, Đường mới rửa tay bằng cồn, quay sang bệnh nhân. Cô gái nằm yên có vẻ ngủ say. Nhưng khi đến gần Đường mới phát hiện là cô ta đang mở to mắt theo dõi việc Đường làm.

– Xin lỗi ...- Cô gái nói rất khẽ - Tôi đã làm phiền bác sĩ nhiều quá!

Chuông đồng hồ gõ hai tiếng. Đã hai giờ sáng.

Đường chăm chú nhìn. Bây giờ chàng mới thực sự nhìn rõ. Phấn son trên mặt đã được gói chần chùi sạch. Dưới mắt chàng bây giờ là khuôn mặt rất trẻ, mắt đen nháy, mi cong dài, mũi ngắn, môi mỏng lồi cuốn khi cười. Vâng, cô ta đang cười! Lạ thật! Một cô gái có ý định và đã tự sát, thế mà từ khi đặt chân đến phòng khám đến giờ, ngoài những giờ phút đau đớn rửa ruột ra, Đường thấy lúc nào cô ta cũng cười.

– Thôi được!

Đường ho nhẹ một tiếng. Ho! Tại sao ho nhỉ? Có một cái gì khó chịu trong cổ, hay vì nụ cười của cô gái làm lúng túng. Đường kéo ghế ngồi cạnh giường khám. Khổ thật. Phòng khám nhỏ quá nên không có chỗ cho bệnh nhân nằm lâu, chuyển đi đâu đây? Nghĩ đến đấy Đường mới phát hiện ra điều quan trọng nhất mà mình đã quên. Chàng đứng dậy lấy phiếu khám bệnh ra, liếc sang cô gái. Cô ta lại đang cười.

– Cho biết quý danh?

Cô gái ngẩn ngơ.

– Hử?

– Tôi muốn biết tên cô là gì? - Đường lặp lại.

Cô gái đáp rất khẽ sợ người thứ ba nghe thấy:

– Thế Sở.

– Sao? Thế gì? - Đường nghe không rõ.

– Từ Thế Sở.

– Từ Thế Sở - Đường ghi vào. Cô gái này có cái tên có vẻ con trai quá. Thế bao nhiêu tuổi?

– Tuổi ư? – Cô gái có vẻ do dự.

– Tuổi thật đấy! - Đường nhân mạnh, cô ta có vẻ biết giấu tuổi rồi.

– Hai mươi bảy – Cô gái cười nhẹ - À mà không, hai mươi tám.

Không thể như vậy được. Đường nhìn thẳng. Nụ cười không có vẻ dối trá, một thoáng buồn ở khóe mắt. Đường chăm chú quan sát chợt nhiên chàng nhớ tới câu nói khi vừa bước vào phòng khám của cô gái.

“Đừng làm cái bề ngoài của tôi nhé!” Hay là ta bị lừa. Đáng đáp quá trẻ không thể hai mươi tám được, nhưng ở thời buổi hiện đại này, ta không thể đánh giá tuổi tác của một người qua cái bề ngoài của họ. Đường ghi vào sổ. Hỏi thêm:

– Còn quê quán?

– Hồ Nam.

– Hồ Nam ư? – Gái Hồ Nam rất đa tình. Đường nghĩ.

– Địa chỉ?

– Địa chỉ à? – Cô gái lại do dự. Mắt chớp chớp, ngập dài - Mệt quá!

– Tôi hỏi địa chỉ, cô phải cho tôi biết địa chỉ chứ?

– Địa chỉ à? Đường Nam Kinh Đông Lộ. À mà không phải, đường Trung Hiếu Đông Lộ.

– Đừng phịa nhé!

Cô gái lại ngập:

– Không đâu, tôi mới dọn nhà đấy!

– Thôi được, thế số nhà?

– /1049/7/1 khu phố 5, đường Trung Hiếu.

– Thế số điện thoại?

– Điện thoại ư? – Cô gái nhắm mắt lại van nài – Tôi mệt quá để tôi ngủ một chút đi.

– Cho tôi biết số điện thoại trước đã.

Cô gái quay người sang một bên.

– Không thể được.

– Tại sao?

– Vì ...Nếu hần biết tôi tự tử chưa chết ...Hần sẽ đến đây xé xá c tôi.

À thì ra đang chung sống với bạn trai. Đường ngỡ ngàng. Không! Không thể được, cô gái còn quá trẻ, quá trẻ! Đáng ngoài không phải là đã lắm nổi phong trần.

Đồng hồ gõ ba tiếng. Đường giật mình. Cô gái đã ngủ ngon. Đường nhìn phiếu bệnh nhớ sức ra chàng lay nhanh cô gái.

– Nào dậy đi! Dậy đi! Cô phải cho tôi biết số điện thoại để tôi gọi người nhà cô đưa cô về chứ. Từ Thế Sở.

Cô gái vừa nghe đến tên ngồi bật dậy, mắt mở to hốt hoảng.

– Đâu, đâu? Hấn ở đâu?

Đường ngạc nhiên.

– Hấn nào? Ở đây chỉ có tôi với cô thôi.

– Nhưng mà ...Nhưng mà ...- Mắt cô sụp xuống –Nhưng mà ...Tôi nghe như có ai nhắc tới tên hấn.

Đường đặt tay lên vai cô gái. Bình huyết thanh đang lắc mạnh.

– Nằm yên nào! Cô nói cô vừa nghe thấy gì!

– Thế Sở ...Cô gái có vẻ căng thẳng. Cô run run nói - Thế Sở ...Anh đến rồi à? Ở đâu?

Anh đừng giận. Đừng giận.

Đường chợt hiểu ra, anh nhìn vào phiếu bệnh.

– Thì ra ...Thế Sở không phải là tên cô.

– Thế ...Thế Sở không có ở đây à? Vậy thì tôi buồn ngủ quá.

– Đừng ...Đừng ngủ, này giờ tất cả những tư liệu mà tôi ghi ở đây đều không phải của cô mà là bạn trai cô, phải không?

– Vâng.

– Thế thì cô là ai?

– Tôi à? - Sự mệt mỏi như đang thấm dần ...Phần thuốc ngủ còn thừa trong cơ thể đang phát huy tác dụng – Tôi buồn ngủ quá!

Cô gái tiếp tục ngủ. Đường nhìn vào phiếu bệnh. Một cảm giác mơ hồ len vào tim. Mưa vẫn bay ngoài trời. Một buổi tối lạ lùng như truyền kỳ. Chàng quay sang cô gái. Cô gái không thể hai mươi tám tuổi được! Cao lắm là hai mươi tuổi! Giấc ngủ ngọt ngào. Huyết thanh vẫn chảy đều. Phải canh chừng bằng không cạn không hay. Không khí lọt vào cơ thể sẽ nguy. Đường thở dài lấy tấm chăn bông phủ lên cơ thể cô gái, lúc phủ chăn chàng mới phát hiện đôi giày cao gót của cô gái bị nước mưa làm sưng ướt, chàng cởi giày hộ, lau khô rồi ngồi xuống cạnh. Vừa ngồi xuống bao nhiêu cảm giác mệt mỏi của một ngày làm việc tràn ngập từng hệ cơ. Khuôn mặt cô gái bình yên trong giấc ngủ. Ta phải làm công tác chăm sóc đặc biệt của một y tá. Nhưng cô ta tên gì? Là ai?

hết: [Chương 1](#)

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 2

Mộ Đường tỉnh giấc khi chuông đồng hồ gõ sáu tiếng.

Khởi đầu là một chút ngỡ ngàng, không hiểu sao mình lại ngồi trên ghế phòng khám.

Nhưng rồi nhớ ra huyết thanh đã sắp cạn, hư hỏng thật! Đường tự trách, chàng đứng dậy, và chuẩn bị thay bình khác.

Tiếng động làm cô gái tỉnh dậy, chiếc giường của phòng khám nằm không thoải mái, phần lưng trần lạnh lạnh, cô gái ưỡn mình nhìn xung quanh.

Đường nhìn lên huyết thanh vừa thay, kinh nghiệm cho biết là cô gái cần vào phòng vệ sinh.

– Nhà vệ sinh ở phía sau đây! Để tôi phụ cầm chai huyết thanh cho cô vào rửa nhé!

Cô gái liếc nhanh về phía Đường, chậm rãi ngồi dậy. Loạng choạng như muốn ngã.

Đường phải chạy đến phụ. Cô gái cúi xuống tìm giày. Đường mang lại, một tay anh đỡ lấy chai huyết thanh, một tay đỡ lấy cô gái. Đi mấy bước cô gái dừng lại, mặt đỏ gay lúng túng.

– Ông ...Ông không có y tá à?

– Xin lỗi. - Đường nói. – Phòng khám của chúng tôi rất nhỏ không để bệnh nhân ở lại đêm. Mỗi khi gặp bệnh nhân nặng chúng tôi đều làm phiếu chuyển sang bệnh viện. Riêng y tá của chúng tôi đến mười một giờ đêm là tan tầm. Đây là lần đầu tiên tôi gặp ca đột xuất, mong cô thông cảm.

– Dạ, xin lỗi. – Cô gái cười thẹn thùng – Tôi ...bậy quá. Thôi để tôi một mình tự lo liệu

lấy!

Đường ngò vức.

– Được không? – Chàng như bị lây cái ngưng ngưng – Cô phải cẩn thận, coi chừng mũi kim bị sút ra đấy.

– Vâng! – Cô gái cười tươi, dùng tay mặt không bị tiêm giữ lấy bình huyết thanh, còn tay trái thì vén cao váy. Ôi trời! Chiếc áo dài lướt thướt, lướt thướt, cô tắt tả đi vào phòng vệ sinh.

Đường lo lắng nhìn theo. Chàng chú ý tiếng động phát ra, tiếng chai lọ khua, tiếng nước chảy. Chàng không hiểu làm thế nào mà cô gái một tay vừa cầm bình huyết thanh vừa rửa ráy được. Giữa lúc đang phân vân thì Đường nghe “rõn” tiếng vỡ của chai lọ. Đường xông ngay vào phòng. Cô gái đứng trước kính ngẩn ra như đứa trẻ phạm tội. Bình huyết thanh đã vỡ tan. Thấy Đường vô cô ta hấp tấp lấp bắp:

– Tôi ...Tôi ...

Đường bước vội đến, chàng rút nhanh kim tiêm ra khỏi tay cô gái, ném cả bộ truyền dịch vào sọt rác. Cô gái giữ tay thanh minh:

– Tôi chỉ định rửa mặt thì ...- Cô nhìn vào kính, đột nhiên thét lên – Trời đất!

Sao tôi xấu quá vậy? Tóc của tôi? Tôi làm sao thế này? Sao lại cắt tóc ngắn một cách xấu xí như vậy?

Cô gái vốc nước lên, rửa sạch những lớp phấn thừa trên mặt.

– Bác sĩ thấy tôi giống ...quý Dạ Xoa không?

Quý Dạ Xoa? Một quý Dạ Xoa tuyệt vời? Đêm hôm khuya khoắt mặc áo dài trắng mù sương, theo gió theo mưa gõ cửa nhà người. Đường thờ ra, một cảm giác lạ lùng lâng lâng ...Đàn bà ...một động vật kỳ quái ...bởi mấy tiếng trước đó, dám đem cả cuộc sống ra bông đùa với tử thần, thế mà chỉ mấy tiếng sau đã sợ mình trở thành kẻ xấu xí.

– Này cô gái! – Đường kêu lên – Cô có thể tránh ra để tôi dọn dẹp không?

Chẳng khéo cô lại bị mảnh chai cắt. Tôi lại phải kiêm thêm nghề bác sĩ ngoại khoa bằng bó thì khổ.

– Dạ!dạ - mặt cô gái đỏ gấc, nét mặt sau khi rửa sạch phấn son trông thanh tú lạ ...Trông chẳng tí bệnh hoạn gì cả - Bác sĩ để đó tôi dọn cho ...Chổi và thùng rác đâu bác sĩ?

– Thôi cô làm ơn bước ra cho tôi nhờ. Phòng vệ sinh này nhỏ lắm không đủ chỗ cho hai

người. Đó là chưa nói cái váy phết gót của cô bất tiện quá. Nếu cô muốn phụlàm ơn lên giường nằm giùm tôi.

Cô gái cúi xuống nhặt những mảnh chai vỡ.

– Nhưng tôi làm việc này được mà ...

Đường ngồi xuống giữ tay cô gái ra lệnh:

– Ra ngay! Tôi không thích thấy bệnh nhân phụ tôi dọn dẹp.

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn Đường, lặng lẽ đứng dậy bước ra. Đường bắt đầu quét các mảnh chai vỡ. Những mảnh chai nhỏ rải rác hầu như khắp nơi ...Quét mãi mà hình như chưa sạch. Bên ngoài khung cửa sổ, những tia nắng đầu tiên đã in trên nền trời. Dọn dẹp không khéo tí nữa bệnh nhân nhỏ tuổi vào bị đứt tay đứt chân thì khổ. Đang lúc lui cui nhặt những mảnh vỡ trên khung cửa thì tiếng cô gái vọng vào:

– Bác sĩ ra đi, để tôi làm cho!

Đường quay lại, nhìn ra xa. Cô gái đã thay áo. Chiếc áo dạ hội đã được thay bằng chiếc áo y tá, có lẽ lấy trong hộc tủ, giày không thay, có lẽ không có giày khác vừa chân. Dáng dấp chẳng khác gì y tá thứ thiệt tí nào.

Chàng đứng dậy, bước ra khỏi phòng vệ sinh. Cô gái đi vào, thành thạo nhặt lấy một miếng xà phòng chà lên khung cửa, lavabo, bồn tắm, nền gạch ...Tất cả những mảnh thủy tinh vỡ đều ngoan ngoãn dính chặt vào xà phòng. Một phương pháp giản dị như vậy mà mình lại không biết? Khổ thật!

Cô gái làm xong ngẩng lên nhìn Đường.

– Nhà cha mẹ tôi ở Cao Hùng. Năm mười lăm tuổi, tôi đến thành phố ở ký túc xá học cấp ba, vì vậy cái gì cũng biết làm hết.

– Giống tôi đây! – Đường nói – Nhà tôi thì ở Đài Trung, năm mười tám tuổi cũng đến thành phố ở ký túc xá học đại học.

Cô gái mở to mắt nhìn Đường.

– Từ thời là sinh viên ở ký túc xá đến lúc mở phòng khám, có lẽ bác sĩ đã trả một giá đắt cho cuộc đời mình. Giữa khi bao thanh niên nam nữ lao vào việc hưởng thụ thú vui tuổi trẻ thì bác sĩ đã vùi đầu trong phòng giải phẫu. Đối diện với những xác chết không vẹn toàn?

– Vâng!

Một chút cảm giác tủi thân tràn ngập trong tim. Chưa có ai khơi dậy cho chàng những

câu nói cảm thông đó. Những tháng ngày vất vả cô đơn, giữa phòng giải phẫu, phòng nghiên cứu ...vật lộn với vi trùng xác chết. Chưa ai hiểu được nỗi khổ tâm của chàng. Bỏ mặc tất cả! Nhiều lúc Đường nghĩ như vậy.

– Muốn làm bác sĩ phải nhẫn nại biết chừng nào ...- Cô gái tiếp tục – Bệnh nhân lúc nào cũng là những con người khó tính, khó thương nhất, kẻ nhăn nhó, xanh xao, yếu đuối ...Tiếng rêu rĩ, kẻ lẻ ...Nhiều bệnh nhân nhiều lúc còn đánh mất cả tự ái ...- Cô gái hoàn tất công việc, ném miếng xà phòng vào sọt rác. – Con người bị đánh mất tự ái thì bí đất biết cỡ nào ...

Cô quay sang nhìn Đường. Không còn là cô gái nhỏ nhắn, đại dột ...Mà là một người trưởng thành, hiểu biết, thông minh ...

Đường ngăn ra ...đây là cô gái ...cô gái đại dột đêm qua đã ngã dựa vào chàng ...Tại sao cô ta biết nhiều quá vậy? Tại sao? Chàng buột miệng:

– Nói thật đi!năm nay cô bao nhiêu tuổi?

– Hai mươi bốn! Tôi mới tốt nghiệp đại học năm ngoái.

– Hai mươi bốn à? – Đường nghi ngờ.

– Anh không tin à? Bộ tôi già lắm sao?

– Không già lắm! – Đường trầm giọng – Khoảng trên dưới ba mươi hai.

– Sao? Tôi già đến như vậy à?

– Đúng! Cô có sự suy nghĩ già dặn khoảng người ba mươi hai tuổi, nhưng hành động nông nổi của tuổi mười ba, riêng đáng dấp và khuôn mặt thì khoảng mười chín.

– Cô gái ngẫm nghĩ rồi cười to.

– Bác sĩ vui lắm! Nhưng mà chúng ta tìm một nơi khác nói chuyện hay hơn!

Đứng ở phòng vệ sinh thật là bất tiện. Đây là lần đầu tiên tôi hành động nông nổi. Tôi không thích làm chuyện lãng mạn như vậy, nhưng không hiểu sao lúc nào tôi cũng gây nên những chuyện rối rắm như thế.

– Thôi được rồi cô về phòng đi, tôi tiếp tục tiêm huyết thanh cho cô.

Đường cùng cô gái rời khỏi phòng vệ sinh, chàng lấy một bình huyết thanh và dây truyền. Cô gái vội vã:

– Thôi đừng! Tôi hiểu sức tôi, bây giờ khỏe lắm rồi. Khỏe như trâu đấy. Một trăm viên thuốc đã bị trục hết rồi. Khỏi tiêm gì nữa cả.

– Không được, cô phải tiêm đủ hai bình mới loại hết những độc tố còn lại. Cô muốn bị dị

chúng à?

– Dị chứng?

– Vâng, nếu cô không thích nằm thì ngồi tiêm cũng được.

Đường chẳng hỏi thêm, ấn cô gái ngồi xuống ghế đi chuẩn bị dụng cụ thêm.

Cô gái van nài:

Thật tình tôi thấy tôi khỏe rồi mà. Bây giờ không còn nhức đầu, không choáng váng nữa.

Đường yên lặng, lấy dây cao su cột lên bắp tay tìm tĩnh mạch. Cắm tiêm vào, điều chỉnh lượng nước cất chảy vào ống.

Thôi bây giờ cô thử ngủ lại xem!

Lời nói của Đường chưa dứt thì chuông đồng hồ gõ bảy tiếng. Cô gái nhảy dựng lên:

Mấy giờ rồi?

Bảy giờ sáng. Đường đáp, chàng thở ra. Một đêm dài đã trôi qua. Bước đến cạnh tường, bật tắt đèn.

Vậy không xong rồi!

Cô gái hét. Đường ngó ra. Chắc cô ta bị sốc?

– Sao? Sao đấy?

– Tờ di chúc của tôi! – Cô gái có vẻ hốt hoảng – tờ di chúc tôi để trên bàn.

Không thể được! Không để cho hắn thấy được ...- Cô gái nắm tay đầm đầm lên đầu.

Đường bối rối:

– Có cách nào lấy lại được không? Hình như cô có cô gái trợ cùng phòng mà?

– Vâng! – Cô gái như nhớ ra – Điện thoại, có điện thoại không? Cho mượn một chút!

Đường nhắc điện thoại ở bàn kế bên lên.

– Cho tôi biết số điện thoại, tôi sẽ gọi hộ cho.

Cô gái nói nhanh con số. Đường quay sang giao máy cho cô gái. Tiếng chuông bên đầu kia reo vang. Đã có người tiếp máy, cô gái lúng túng:

– A Thái. Tôi đây.

Có tiếng thét bên kia đầu dây, cô gái đưa ống nghe ra xa một tí, mắt tròn ảo não.

– Hiện tôi đang ở phòng mạch của bác sĩ Lý Mộ Đường đối diện nhà chúng ta đấy.

Gác ống nghe xuống cô gái buồn bực.

– Hết rồi!

– Sao vậy?

– Anh ta đã biết!

– Anh nào?

– Thế Sở! – Cô gái miễn cưỡng trả lời. Tựa đầu vào ghế mắt nhắm lại. – Ngay từ tối hôm qua A Thái đã phát hiện ra di chúc, lại không tìm thấy tôi nó hoảng hốt gọi điện ngay cho Thế Sở và anh ấy đã đến nhà ngay. Hiện anh ấy như là người điên ...Sắp sửa sang đây ngay đây! Khổ thật!

Đường vỗ vai cô gái an ủi:

– Nhưng hôm nay đâu đã là ngày tận cùng của thế giới?

– Ngày tận cùng rồi đây ông!

Những giọt nước mắt lăn tròn trên má. Lần đầu tiên, từ lúc đặt chân vào bệnh viện cô ta mới khóc, cô gái thút thít.

– Đừng sợđừng sợ. – Đường an ủi – Bây giờ cô đã qua khỏi nguy hiểm rồi, phải không? Cô đã khỏe rồi cơ mà?

– Khỏe đâu mà khỏe?

Đường không hiểu.

– Sao vậy? Cô bị choáng à?

– Tôi lợm giọng ...

– Lợm giọng? Không thể được! Thuốc rửa ruột đã hết tác dụng ...Cô chỉ bị rối loạn tâm lý thì có. Bình tĩnh đi, làm gì mà như vậy ...

Đường chưa dứt lời thì “bùm”, cánh cửa phòng khám mở tung, một bóng người như cơn lốc lửa vào, theo hần là cô gái khác vừa chạy vừa hét:

– Thế Sở! Thế Sở! Đợi tôi với.

Đường đứng chắn ngay cạnh.

– Làm gì vậy? Làm gì mà ồn ào vậy?

Anh thanh niên thẳng gấp lại. Dáng cao và khỏe, tóc đen, mắt đen, mũi cao.

Có lẽ là một diễn viên điện ảnh. Hèn gì cô gái chẳng mê mết.

– Băng Nhi đâu? – Giọng hần gấp rút và giận dữ - Băng Nhi!

– Cô ấy đang cần nghỉ ngơi ...

Lời Đường chưa dứt thì gã thanh niên đã đẩy chàng qua một bên.

– Băng Nhi!

Cô gái ngẩng lên đầm đìa nước mắt. Thế Sở chồm tới tóm lấy ngực cô gái mắt hần đỏ

gay.

– Băng Nhi! Cô muốn chết? Sao không chết cho rồi? Đồ điên ba trợn!

Hắn đẩy cô gái ngã xuống ghế “rỗ” bình huyết thanh rơi xuống vỡ tan.

Đường hét lớn:

– Ngừng lại, ở đây là bệnh viện nhé!

Thế Sở rút phăng kim tiêm ra khỏi tay Băng Nhi. Hắn nâng cầm cô gái lên mặt đối diện.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu giận dữ. Đột nhiên hắn đưa tay lên “chát”.

một tát tai nẩy lửa khiến Băng Nhi ngã chúi xuống.

Mộ Đường điên tiết, chàng cố gắng đẩy Thế Sở qua bên.

– Ông này làm gì kỳ cục vậy? Chuyện gì thùng thảng nói chứ.

Thế Sở gạt Đường, với hắn hình như phòng khám này không có bác sĩ. Hắn nắm chặt Băng Nhi.

– Sao? Cô làm gì? Làm gì? Tội cô đáng chết! Tại sao cô sơn mái tóc đẹp của cô? Rồi còn uống thuốc ngủ nữa? Tại sao? Cô muốn chết sao không chết phứt đi cho rồi. Sao cô ác vậy? Hờ, nào, muốn chết thì cùng chết vậy! Nào! Nào!

Hắn nhảy thót lên, lưng sục khắp phòng, cuối cùng hắn tìm được chiếc kéo trong hộc bàn, nhét vào tay Băng Nhi.

– Nào, giết tôi đi! Đâm thẳng tim tôi đi! Cô giết dần, giết mòn tôi, cô cứ làm tim tôi rỉ máu! Giết tôi đi! Giết tôi đi!

Nước mắt nhạt nhòa. Băng Nhi buông rơi kéo xuống đất hai tay ôm mặt.

– Thế Sở! Hãy tha thứ cho em! Xin lỗi anh. Từ rày về sau em hứa là em sẽ không dám làm như thế này nữa.

Cơn giận dữ như bị “xì hơi” hắn ngồi sụp xuống, ngã đầu vào lòng Băng Nhi hai tay mân mê mép váy áo cô gái.

– Em muốn gì? Băng Nhi? Em muốn anh phải làm gì? Tại sao em cứ giày vò anh? Tại sao vậy?

Những giọt nước mắt lăn dài, Băng Nhi thút thít nâng đầu Thế Sở lên, mắt đối mặt, những ánh mắt đa tình, giận hờn như tan biến.

– Băng Nhi! Em gầy quá!

Khỉ thật! Đường nghĩ. Chỉ một đêm mà ốm được à. Chưa kể là vô huyết thanh suốt đêm.

Băng Nhi nở nụ cười qua nước mắt.

– Thế Sở, anh không giận em chứ? Anh tha thứ cho em nhé?

– Không! – Thế Sở cắn nhẹ môi – Không bao giờ anh tha thứ cho hành động rồ dại này của em.

Băng Nhi ngập ngừng:

– Em đã nói là em không dám nữa mà.

Hai người chăm chú nhìn nhau rồi ôm chầm lấy nhau.

Đường ngăn ra. Như một vở kịch! Khi chợt tỉnh ra anh mới thấy cả một đồng mảnh chai cần dọn dẹp.

Đường quay lại định lấy chổi thì chạm phải một cô gái.

Lại một cô gái, gầy, đùi thon, áo sơ mi trắng, quần jean, nụ cười rất ngọt.

– Xin lỗi bác sĩ ...Tôi là A Thái. Bạn bè thường gọi là Thái “quậy”, nhưng thực ra là tôi khoái vui vẻ và tìm hiểu nghệ thuật trong quan hệ nhất là mô đen mới về tình yêu.

Cô gái nhìn về Thế Sở và Băng Nhi tiếp:

– Bác sĩ đừng để ý lo lắng quá. Vở kịch này có lừa, có nụ cười, nước mắt, có yêu, có ghét. Nhưng nó nở ra hoài à ...Đời là vậy, có người sống rất bình lặng êm ả. Ngược lại có người sống ào ào, vội vã. Họ thuộc loại người sau đây.

Ngay cả những chuyện không có gì đến với họ nó cũng trở thành có lừa có khói.

Không trách được phải không bác sĩ?

Đường ngăn ra lạ lùng. Một A Thái, một Băng Nhi rồi Thế Sở ...Tất cả như từ một thế giới khác. Hơn ba mươi tuổi đầu Đường như chưa hề gặp qua. Họ lạ lùng làm sao.

– Thôi để tôi đi lấy chổi.

Đường nói nhưng A Thái cản lại cười nói:

– Để tôi, để tôi! Cái này dùng chổi không được, phải dùng xà phòng, tôi rành lắm. Bác sĩ khỏi dẫn đường, tôi sẽ tìm ra phòng vệ sinh!

Đường đứng yên, chàng như bị choáng ngợp. Mới có một đêm mà cuộc sống chàng như bị đảo lộn cả.

Đồng hồ gõ tám tiếng. Tám giờ rồi! Thế này thì hai cô y tá trực ngày Ngụ Lan và Điền Tố Mẫn sắp đến giờ làm.

Nghĩ tới y tá bất giác Đường nghĩ tới Chu Châu. Một Chu Châu bình thường.

Một cô gái an phận như bao cô gái khác ...Cuộc sống thâm lặng ...Đường buông người xuống ghé nhìn ra khung cửa ...Mưa vẫn lác đác rơi ...Chàng ngăn ra ...

hết: [Chương 2](#)

QUỖNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 3

Một ngày lại đến, Đường nghĩ cuộc sống cứ mãi như dòng trôi thật là đáng chán!
Một ngày từ tám giờ sáng, bệnh, tiếng ho, ổng nghe, đo huyết áp, tiêm thuốc, ra toa
...Một mạch đến mười một giờ khuya, đời sống cứ như những bánh xe lăn trên những vết
răng quen thuộc, trôi qua ...Lặp đi lặp lại ...

Chu Châu nói:

– Hình như bác sĩ đang có nỗi niềm riêng.

Có thật như vậy không? Đường lặng lẽ ngắm Châu. Khuôn mặt bầu bĩnh, mi nhật, mái
tóc ngắn ngang tai gọn ghẽ. Như chiếc áo blouse trắng tinh khiết đơn điệu.

– Làm gì có nỗi niềm riêng?

– Vậy thì, có lẽ bác sĩ đang phiền muộn điều gì – Chu Châu vừa điền phiếu bệnh lý vừa
nói – Cuối tuần này bác sĩ về Đài Trung không?

Hằng tuần vào thứ bảy và chủ nhật, phòng khám nghỉ việc, Đường thường lái xe về Đài
Trung thăm cha mẹ. Cha chàng là một công chức tỉnh nhỏ. Mẹ nội trợ. Em gái Mộ Hoa
có chồng là một giáo viên, em trai Mộ Nghiêu là giảng viên trường đại học, cả nhà coi
như là công nhân viên cả. Mỗi lần về, Đường vẫn nghe quanh quẩn bao nhiêu chuyện.
Điều mẹ chàng quan tâm nhất là “Mãi đến bây giờ sao Đường chưa lập gia đình”?

– Chưa biết.

Tại sao chưa biết? Có lẽ vì Đường không muốn về để nghe bao nhiêu câu hỏi “lặp lại”.
Nhưng nếu ở lại thành phố này thì sao? Bất giác Đường nhìn lên lầu.

Phòng trọ của chàng ở lầu ba. Chàng đã mượn hai tầng ở cao ốc này. Tầng một dùng làm phòng khám bệnh, còn tầng ba dùng làm chỗ ở, phòng dùng cho kẻ độc thân: chỉ có sách vở và sự cô độc.

– Vậy thì thế này nhé, đi Trúc Nam với chúng tôi đi! – Chu Châu đề nghị.

Đường ngập ngừng:

– Trúc Nam à? Nhà cô ở đây phải không?

– Vâng, bác sĩ đã biết từ lâu rồi mà!

– À tôi nhớ ra rồi.

– Không phải bác sĩ nhớ ra mà bác sĩ có đề ý đến điều tôi nói đâu?

Đường liếc nhanh về phía Chu Châu. Con gái thời nay hay trực tính.

– Gia đình tôi ở Trúc Nam là một gia đình nông dân điển hình bình thường không có gì nổi bật nhưng rất “quê”, rất thôn dã. Nhà tôi có chiếc ao cá lớn, cá rất nhiều, có con nặng tới năm sáu ký. Ngồi bên hồ câu là cả một sự thú vị.

Đường nhìn qua khung cửa sổ. Anh nghĩ đến cái mùa mưa năm nay sao cứ kéo dài mãi, thỉnh thoảng lại đổ ào xuống, lại còn chở thêm cái lạnh lẽo cô đơn.

– Trời lạnh thế này dầm mưa câu cá mà thú vị? Không sợ cảm ư?

Chu Châu trừng mắt:

– Anh phải có cái đầu thi sĩ một chút chứ? Không lẽ làm bác sĩ để trở thành người máy à?

Vậy chứ anh đừng lo, dự báo thời tiết cho hay thứ bảy này sẽ không mưa. Thời tiết thích hợp nhất cho những cuộc đi chơi xa, khỏi sợ phải dầm mưa câu cá.

– À ...- Đường liên tưởng đến hình ảnh chiếc ao cá, khung cảnh thôn quê, ánh nắng mặt trời rồi chuyển đi câu cá ...Tất cả không đến nỗi nào, ít ra cũng tránh được những hình ảnh trùng lặp – Được rồi để tôi chuẩn bị.

– Tại sao phải chuẩn bị?

– Phải chuẩn bị cần câu chứ?

– Nếu bác sĩ không muốn thì coi như cuộc đi hủy bỏ.

Đường ngập nhiên:

– Tại sao vậy?

– Nhiều lúc trông bác sĩ như cánh bướm đổi màu, thấy sự e dè đó người ta dễ bức mình. Ao cá nhà tôi dù sao cũng tồn tại mười mấy năm rồi, lúc nào bác sĩ muốn thì đến chơi, đừng vì lời nói của tôi mà nghĩ rằng đó là một sự ép buộc.

Vả lại ...- Chu Châu ngáp ngừng với nụ cười má lúm của cô bé tinh nghịch – Cũng không phải tôi đang “cưa” bác sĩ mà.

Nhã Bội đứng một bên tiếp lời:

– Thế mới lạ chứ! Ao cá của cô tồn tại trên mười mấy năm tại sao không mời tôi! Lại rủ Ngụy Lan và Điền Tố Mẫn? Nếu chúng ta không câu được cá vẫn có cá ăn chứ?

Chu Châu cười thoải mái.

– Được, chúng ta cùng đi nào! Bác sĩ này, chúng ta thành lập đoàn du lịch ngoài trời của phòng mạch bác sĩ Đường đi, bác sĩ dẫn đầu nhé, tôi sẽ nhờ mẹ tôi sửa lại kho thóc để tất cả chúng ta đều ngủ trên nệm cỏ.

Nhã Bội hứng thú.

– Tuyệt quá! Nhưng mà Chu Châu này, có thật là cô mời chúng tôi hay chỉ nói suông.

– Mời thật mà.

Nhã Bội quay lại.

– Thế còn bác sĩ, anh tính sao?

– Nếu mọi người muốn thì tôi xin theo vậy.

– Vậy thì tôi điện thoại ngay cho cô Lan và cô Mẫn. Có điều là ...Nếu tất cả đi mà vào giờ cuối bác sĩ bận việc là mất vui nhé, có thật là bác sĩ đi chứ?

Châu cười nhẹ.

– Bác sĩ chưa muốn đi đâu, chẳng qua vì chúng ta lười cuốn nên miễn cưỡng ...

– Ha ha!- Đường cười lớn, chàng nhìn thẳng Chu Châu. Cô bé thật thông minh! Câu cá bên hồ, kế hoạch hay đó chứ. Trước mắt chàng hiện ra hình ảnh thôn quê với những cánh đồng, ao cá và những tia nắng cuối cùng của mặt trời sắp lặn ...”reng” tiếng chuông cửa reo vang. Lại bệnh nhân tới khám. Đường bắt giắc nhìn đồng hồ. Đã 12 giờ 10 phút, giờ nghỉ rồi? Nếu không có chuyện tính toán đi câu cá thì Chu Châu và Nhã Bội đã về, như vậy là rắc rối cho bệnh nhân.

Có tiếng Chu Châu vọng từ nơi phát thẻ vào.

– Cô họ Phàn à? Phàn Lê Huê? Không phải? Cô từng đến phòng mạch? À, Phàn Như Băng à? Cô cần gặp bác sĩ Đường à? Vâng, bác sĩ Đường vẫn còn, nhưng sao tôi không tìm thấy phiếu bệnh của cô? Lần trước cô đến đây vào ngày mấy tháng mấy? Thứ hai à? Thứ hai tuần trước? Sao? Cô không có bệnh?

Cô đến không phải để khám bệnh mà chỉ để gặp bác sĩ Đường? Ồ ...ờ ...

Đường ngồi thẳng lưng lắng tai nghe. Chu Châu đã đẩy cửa nói lớn vào.

– Bác sĩ Đường ơi! Có khách! Có một cô họ Phàn cần gặp bác sĩ.

– Họ Phàn? – Đường ngần ngợ, chàng không nhớ mình có quen cô gái nào họ Phàn cả.

Đường đứng dậy bước ra mắt chợt sáng, người con gái ấy! Đúng rồi cô gái nửa đêm mang mảnh tơ mưa bất chợt đến ...đang đứng lơ lửng giữa phòng khách. Tối nay không là chiếc áo dạ hội mà là chiếc áo sơ mi màu xanh lam, chiếc quần cùng màu như pho tượng đá quý màu lam, vẫn những hạt mưa lấp lánh trên tóc. Cô gái lại dầm mưa. Một điều chắc chắn là cô không thích dùng ô.

Chắc không dùng thuốc ngủ nên có vẻ tươi tỉnh. Mắt sáng mây cong. Dư vị của mùa xuân tràn ngập căn phòng chật hẹp.

– Ô!

Đường không biết phải xưng hô với cô gái như thế nào? Cô gái cười thật tươi.

– Bác sĩ quên tôi rồi sao? Tôi là Băng Nhi đây này.

– Băng Nhi à? – Đường lặp lại – Làm sao quên được. Chàng buột miệng – Hôm nay trông cô có vẻ khỏe đấy.

– Nụ cười cô gái thật tươi.

– Cám ơn bác sĩ nhiều lắm! Có điều hiện nay tôi đang bị dị chứng.

– Sao? – Đường hơi căng thẳng. Tôi đã nói rồi cô cần phải tiếp hết chai nước biển mới được – Bây giờ vẫn còn thấy choáng à?

– Dạ không phải. Dị chứng ở đây không liên quan gì đến dịch truyền cả mà là ...Thứ nhất là mỗi lần đi ngang qua cửa phòng mạch của bác sĩ là tôi muốn ghé vào tán gẫu. Thứ hai là từ cửa sổ phòng ngủ của tôi nhìn là là đúng ngay tầm biển “Phòng khám bệnh của bác sĩ Lý Mộ Đường”, tôi cảm thấy tên của bác sĩ quá thân thuộc vì dù sao chúng ta cũng đã cùng chiến đấu với thần chết ...Ngoài ra ...Ồ quên rồi, có lẽ mãi đến bây giờ bác sĩ vẫn chưa biết nhà tôi ở cao ốc đối diện với đây.

– Tôi đoán cô ở đối diện nhưng tầng mấy thì không biết.

– Ở lầu tư. Bác sĩ nhớ nhé phòng số 34 lầu tư đối diện với phòng mạch của bác sĩ ...thứ ba là ...

– Còn gì nữa?

– Dị chứng thứ ba là không hiểu sao tôi cứ cảm thấy như mắc cỡ, xấu hổ, áy náy mãi.

Thứ tư là tổ tiên đã khiến tôi khó xử ...

– Tại sao có tổ tiên trong ấy nữa?

– Vâng, vì hồi xưa đã có ông nào đó nói “đã thi ân thì đừng nhớ, đã thọ ân thì đừng quên” vì vậy mỗi lần nghĩ tới là tôi cảm thấy còn thiếu nợ bác sĩ.

Đường cười.

– Ô, cô đừng nghĩ như vậy, cô không nợ nần gì tôi hết.

Băng Nhi đưa tay lên vuốt tóc theo thói quen nhưng chợt nhớ ra tóc đã bị cắt ngắn, mắt thoáng buồn.

– Sự thật vẫn là sự thật, không nghĩ không được. Tóc tôi cắt ngắn trông có xấu lắm không? Hẳn xấu xí lắm?

Đường thật thà:

– Thú thật tôi chưa trông thấy mái tóc dài của cô, nhưng nhìn mái tóc ngắn thế này tôi thấy cô trẻ, sáng sủa và dễ thương.

Cô gái phì cười.

– Ông là một bác sĩ thú vị. Thôi được, bỏ chuyện mái tóc qua một bên đi.

Đêm nay đến đây là tôi muốn bác sĩ tiếp tục điều trị cho tôi.

Đường ngơ ngác.

– Sao, còn điều trị gì nữa?

– Tôi cùng Thế Sở và A Thái đã bàn với nhau và chúng tôi đi đến quyết định là mời bác sĩ tối thứ bảy này đến nhà chúng tôi ăn lẩu. Thế Sở nói cái vui lớn nhất của con người là giữa đêm đông lạnh lẽo, hai ba tri kỷ ngồi quây quần bên nhau ăn lẩu. Được không bác sĩ? Chúng tôi biết là phòng mạch thứ bảy nghỉ, khoảng bảy giờ tôi mong bác sĩ đến để cùng nghiên cứu bệnh của tôi.

– Thứ bảy à?

Có tiếng ho khan của Chu Châu từ phòng ngoài vọng vào, tiếp theo là tiếng ho của Nhã Bội.

– Vâng thứ bảy, ngày thường tôi với A Thái đều phải làm việc, Thế Sở cũng chỉ ở không được bữa thứ bảy và chủ nhật. Thế này nhé, nếu thứ bảy thứ bảy mà bác sĩ quên thì chúng tôi sẽ đến nhắc lần nữa. Thôi nhé, không làm phiền bác sĩ nữa đâu. Bái bai!

Cô gái khoát tay quay lưng đẩy cửa kính bước ra ngoài. Gió lạnh ùa vào phòng. Màn đêm và mưa mù nuốt chửng cô gái ...Đường ngẩn ngơ mãi đến khi Chu Châu xách ví bước ra đụng vào người chàng mới giật mình.

– Xin tạm biệt đoàn du lịch ngoài trời của bác sĩ Lý Mộ Đường.

Một nụ cười ẩn ý của Chu Châu, cô gái mở cửa và biến mất trong màn mưa.

Nhã Bội tiếp theo nháy mắt với chàng.

– Không có gì phải ngại. – Cô ta an ủi. – Dù sao thì cái ao cá ở nhà Chu Châu đã có sẵn trên mười năm, bác sĩ muốn bao giờ đến cũng được, riêng với bệnh nhân đang bị dị chứng thì khó lắm, nếu bác sĩ không trị hết coi chừng bị đưa ra tòa đấy. Trị bệnh phải ưu tiên hơn câu cá chứ?

Nói xong cô ta cũng biến mất ngoài cửa.

Nguy thật! Tất cả đều hiểu lầm ta rồi! Đường nghĩ. Đàn bà rắc rối quá, rồi mai đây cô Lan, cô Mẫn sẽ biết và họ lại dệt chuyện. Rõ khổ! Ở phòng khám này giữa bác sĩ và các cô y tá không có bức tường ngăn cách vì vậy coi như Đường lãnh đủ. Riêng với cô gái tên Băng Nhi cái dị chứng lớn nhất của cô ta phải là cái anh chàng Thế Sở! Đường uể oải ngồi xuống lặng lẽ nhìn những hạt mưa rơi ngoài trời, bất giác chàng cảm thấy kẻ thật sự đang bị dị chứng là chàng chứ chẳng phải là ai.

hết: [Chương 3](#)

QUYỀN DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 4

Dự báo thời tiết đã dự báo sai. Thứ bảy trời lại đột nhiên đổ xuống những hạt mưa tí tách. Đúng sáu giờ rưỡi tối, Băng Nhi đẩy cửa vào.

– Sợ bác sĩ quên cuộc hẹn hôm nay nên chúng tôi đến đón.

Đường nhìn Băng Nhi đột nhiên muốn huyết sáo. Băng Nhi hôm nay trang điểm rất kỹ. Áo hồng đào, quần hồng đào thắt lưng trắng, áo khoác trắng. Một sự phối hợp giữa trắng với hồng. Đẹp! Đường nghĩ:

một cô gái đẹp lại biết cách trang điểm. Bất giác Đường mỉm cười. Băng Nhi nói:

– Anh giống tôi đấy. Tôi thường hay cười một mình như vậy.

Đường theo Băng Nhi sang cao ốc Đại Đế lên lầu tư, vào phòng khách nhà A Thái và Băng Nhi. Vừa đặt chân lên ngưỡng cửa chàng đã bị cuốn hút. Chưa thấy có căn phòng nào thiết kế lạ lùng thế này. Tường màu hồng đào, thảm, rèm cửa, ghế ... Tất cả đều một màu hồng đào. Cả Băng Nhi nữa ... Đường nhìn lên.

Ồ, chỉ có trần nhà màu trắng.

– Mời vào, mời vào!

A Thái ra nắm tay Đường kéo về phía salon. Trang phục của A Thái trái ngược hẳn Băng Nhi, áo trắng, váy hồng, áo khoác ngoài cũng hồng. Cách trang trí, ăn mặc của gia chủ tạo cho chàng cảm giác như đặt chân vào ngôi nhà “ảo tưởng”. A Thái giải thích:

– Nguyên là thế này ... có một bữa chúng tôi mượn video về xem. Một cuốn phim của Nhật, trong đó có một cô gái “điên”. Cô ta dùng sơn, sơn toàn bộ đồ đạc của mình màu

hồng cả. Từ ngôi nhà, áo quần, chăn nệm, xe đạp ...Ngay cả chú mèo ...Băng Nhi xem xong thích quá. Thế là hôm sau Băng Nhi nghỉ ở nhà, chỉ có tôi đi làm. Đến khi tan sở trở về thì tôi thấy Băng Nhi và Thế Sở biến ngôi nhà thành màu y hết trong phim – A Thái rút tách trà mời Đường – Nhưng bác sĩ đừng hiểu lầm nhé, không phải mọi người trong nhà này đều điên cả. Chỉ có mình cô ấy điên thôi. Còn tôi thì không.

Băng Nhi nở một nụ cười lồi cuồn.

– Bác sĩ biết chúng tôi làm ở đâu không?

Đường lắc đầu, Băng Nhi tiếp:

– Chúng tôi làm việc ở công ty điện toán, ngày tám tiếng. Trên thế giới này không có công việc nào khô khan như công việc này. Vì vậy nếu việc làm của ta “khô” thì đời sống của ta nên “mát” một chút. “Ảo tưởng” hay “không ảo tưởng” đều rất đáng yêu vì nó không làm cho đời sống ta đơn điệu. Nhiều người không dám áp dụng vào cuộc sống, vì họ sợ người ta cho là điên. Nhưng nếu sống mà thỉnh thoảng không điên thì có ngày sẽ điên nặng mất!

Nghe cũng có lý. Có mùi thơm từ bếp thoảng ra, Đường hít lấy một hơi.

Nhìn quanh chỉ còn thiếu gã điên Thế Sở, Băng Nhi nhìn đồng hồ.

– Chỉ còn vắng Thế Sở. Anh ấy nói bảy giờ sẽ có mặt, còn thiếu mười phút nữa. Thế Sở làm ở Đài truyền hình đấy, anh ấy làm đủ thứ, biên tập, phỏ đạo diễn, phụ tá quay phim. Gần đây giám đốc để mắt xanh tới muốn anh ấy đóng phim luôn, nhưng tôi không chịu. Vì vậy hiện nay anh vẫn cầm máy quay. Bác sĩ biết nghề đóng phim là nghề gì không? Trên thế giới này không có cái nghề nào tội tệ đáng thương hơn cái nghề đó cả. Vì lúc nào ta cũng phải đóng vai của người khác, không đóng được vai trò của chính mình. Nên tôi đã nói với Thế Sở, nếu anh ấy đóng phim thì tôi sẽ đoạn giao.

Đường gật gù. Cô gái nói năng triết lý nghe thú vị thật. A Thái kéo bức bình phong sang bên, phía sau là phòng ăn. Một chiếc bàn vuông và bốn cái ghế, tường quét vôi trắng. Hai bức tranh khói sóng mù sương thật đơn giản. Màu trắng của phòng ăn đối chọi với màu hồng đào ở phòng khách, tạo thành một nét hài hòa.

– Anh đừng tưởng có sự thiết kế cố ý ở phòng ăn. A Thái cười nói. – Đây là một sự giành giật. Nếu tôi về trễ một chút thì không chỉ cái phòng này mà cả nồi niêu, soang chảo, đĩa muống cũng đều biến thành màu hồng hết.

Băng Nhi cãi lại:

– Anh đừng tin A Thái, A Thái ưa 'nổ' lắm đấy, còn tôi dù sao cũng có mức độ.

Đường vén màn nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời vẫn mưa.

– Với bầu trời xám xịt thế này thì quét màu hồng vẫn đẹp hơn.

Băng Nhi nhìn đồng hồ lắm lắm:

– Bảy giờ đúng.

Đường lắng tai nghe, không có tiếng chuông cửa reo. A Thái khệ nệ rinh cái lẩu bốc khói từ nhà bếp lên, mùi thơm phức ban nãy xuất phát từ đây. Đường vội đứng dậy phụ giúp, chàng đặt cái lẩu lên bàn hỏi:

– Còn phải phụ gì nữa không?

A Thái không khách sáo:

– Còn chứ, dọn chén đĩa nữa, chén đĩa trong máy rửa chén đấy.

Đường tìm thấy chén đĩa, so bốn đôi đĩa để lên bàn. A Thái bung ra mấy đĩa thịt lát mỏng, cá lóc, bún ...Khói lên nghi ngút, nước trong lẩu sôi. Dạ dày của Đường muốn sôi theo. Nhớ bữa cơm đơn giản mà buổi trưa Chu Châu thường gọi cho chàng ăn quá nhạt nhẽo, bây giờ mùi thức ăn làm Đường đói.

Băng Nhi đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài bất động. A Thái hỏi Đường:

– Tôi quên hỏi là anh có ăn được thịt bò, thịt dê không?

– Ăn được hết.

– Vậy thì tuyệt!

A Thái nhìn Đường cười, nói tiếp:

– Tôi đã chuẩn bị cả thịt bò, thịt dê và thịt heo, súp nấu bằng xương bò anh thấy thơm không?

– Thơm khỏi chê.

– Đợi chút xíu nữa Thế Sở đến, chúng ta sẽ bắt đầu dùng.

A Thái ngẩng lên nhìn về phía Băng Nhi:

– Này Băng Nhi, sao mi chẳng lại phụ ta?

Băng Nhi vẫn đứng yên nhìn ra khung cửa sổ như không hề nghe thấy tiếng gọi của A Thái. A Thái nhìn đồng hồ:

– Hay là chúng ta ra phòng khách ngồi đợi đi. Bảy giờ mười lăm rồi, anh chàng điên này mà đến trễ năm phút nữa là nguy to đấy.

Đường nuốt ực nước bọt. Họ quay lại phòng khách ngồi đợi. Đường rót một tách trà hóp

một hộp. Trà cũng đã nguội. Bảy giờ hai mươi phút, cả gian phòng trở nên yên lặng lạ lùng. Hai cô gái A Thái và Băng Nhi ồn ào cũng lặng yên.

Chỉ có mùi thức ăn thơm ngát tràn ngập căn phòng. Đường tiếp tục hộp trà, chàng không biết nói gì để phá tan bầu không khí yên lặng. Bảy giờ hai mươi lăm phút rồi bảy giờ rưỡi!

Băng Nhi đột ngột quay lại.

– Bác sĩ ơi, bác sĩ có đói chưa?

Đường vội vã nói:

– Chưa, chưa. Tôi chưa đói.

Băng Nhi gật gù nghiêm chỉnh.

– Anh đừng khách sáo như vậy, tôi biết là anh đang đói.

Đường nhìn thẳng:

– Vậy thì tôi xin nhìn nhận là tôi đang đói. Nhưng chờ thêm mười hay hai mươi phút nữa cũng chẳng nhằm gì.

Băng Nhi nói:

– Không nhằm với anh nhưng với tôi không được.

A Thái tiếp:

– Tôi không đợi nữa, chúng ta dùng cơm vậy.

Cũng ngay lúc đó chuông cửa reo vang. A Thái vội vã chạy ra mở, bóng dáng cao lớn của Thế Sở hiện ra. Hắn bước nhanh vào phòng, trên tay là những cánh hồng màu hồng đào.

Hắn đưa hoa đến trước mặt Băng Nhi giả lả:

– Em biết không, anh đi mỗi cả chân. Cả thành phố này chẳng có lấy một cánh hoa hồng màu hồng đào ...Chỉ có màu trắng, màu vàng, màu đỏ ...Nhưng anh thì chỉ muốn tìm được màu em ưa thích. Em có biết là anh đã quay mấy vòng trên phố không? Một tiếng rưỡi đồng hồ đó!

Băng Nhi liếc về phía Thế Sở, nụ cười thoáng hiện trên môi. Cô đưa tay nhận lấy bó hoa, giọng nhỏ nhẹ:

– Thế sở ạ, sao anh chiều em quá vậy? Anh đã chiều em quá sức tưởng tượng.

Thế Sở đưa tay vuốt mái tóc ngắn của Băng Nhi rồi choàng tay qua vai cô.

– Chiều em, đó là lẽ sống của đời anh.

Ồ! Đường bất giác lặp lại câu nói trong đầu. “Chiều em đó là lẽ sống của đời anh”. Ta

phải ghi nhớ câu này, nhớ sau mà có viết tiểu thuyết, dùng nó nhất định sẽ ăn khách.

Băng Nhi cầm tay Thế Sở bước vào.

– Thôi vào ăn. Xem này, tay anh lạnh cóng thế này, để em làm một chén canh nóng cho anh nhé.

A Thái khẽ ho một tiếng.

– Băng Nhi này, nhà chúng ta đang có khách đấy nhé.

Băng Nhi quay lại nhìn Đường cười:

– Chẳng sao đâu bác sĩ ơi. Ăn lẩu phải tự tay mình ra tay mới ngon. Vả lại đến nhà tôi thì không nên khách sáo, phải không bác sĩ?

Thế Sở như sực nhớ ra sự có mặt của Đường. Anh chàng đưa tay siết chặt lấy tay Đường.

– Ô, bác sĩ, cảm ơn bác sĩ ...hôm trước đã cứu lấy mạng sống của Băng Nhi.

Cô ấy lúc nào cũng làm trò ú tim, nói mãi không được. Lần sau nếu cô ấy làm chuyện đại dột như vậy, tôi sẽ siết cổ cô ấy.

A Thái can:

– Thôi được rồi. Chuyện đã qua, đừng nhắc lại nữa. Bây giờ ai cũng đói cả, chúng ta vào dùng cơm đi. Băng Nhi múc một tô canh nóng, lúi húi không biết làm gì. Đường liếc nhanh, chàng ngỡ ngàng khi phát hiện Băng Nhi đang xé toí những cánh hoa hồng màu hồng đào thả vào chén canh. Băng Nhi bung chén canh đến trước mặt Thế Sở.

– Em làm cho anh một tô “lời ngon mật ngọt”, có cả những sợi bún “chuyện dài lão toét”.

Mời anh dùng ngay cho.

Mặt Thế Sở đổi sắc. Anh ta trừng mắt giận dữ:

– Cô cho rằng tôi lão toét với cô à?

Băng Nhi vẫn cười lắc đầu nói:

– Tôi không nghĩ mà tôi biết là anh nói phét. Những bông hồng này bán đầy ở cửa hàng hoa trước đầu hẻm, một trăm đồng một tá, sáng nay tôi đã nhìn thấy.

Băng Nhi đẩy một cái, Thế Sở ngã xuống ghế. Nàng giả bộ nuông chiều, mang tô canh đến đưa tận tay Thế Sở ngọt ngào:

– Đây, em biết anh cưng em, em không thể trả ơn. Vậy anh hãy uống hết tô canh này đi.

A Thái có vẻ không chịu được, bước tới lớn tiếng:

– Băng Nhi và Thế Sở, hai người đừng quây nữa, mấy người không đói nhưng chúng tôi đói rồi.

Băng Nhi không quay đầu lại.

– Tôi đã nói rồi, ăn lẩu phải tự phục vụ lấy mới ngon. Các bạn đói thì các bạn cứ ăn đi.

Băng Nhi nhìn chằm chằm về phía Thế Sở:

– Thế Sở, anh không muốn dùng à? Tô canh này đích thân em làm cho anh, có cả màu hồng mà em yêu nhất trong ấy nữa mà.

Mắt Thế Sở hần tia lửa đỏ:

– Băng Nhi, vậy thì để anh cho em biết tại sao anh tới trễ. Lý do thật đơn giản, suốt cả con lộ Nam Kinh Đông Lộ này bị kẹt xe. Anh đã bị kẹt hơn một tiếng đồng hồ, nhưng anh biết là anh nói với em như vậy em sẽ chẳng tin.

Băng Nhi cắt ngang:

– Đúng, đó không phải là lý do chính đáng vì nếu anh thực sự coi trọng bữa tiệc hôm nay thì anh phải đi sớm một, hai tiếng đồng hồ.

Thế Sở la lớn:

– Em thật vô lý quá à!

Băng Nhi bình thản:

– Vâng, lúc nào anh cũng nói dối mà anh thừa biết rằng em chúa ghét nói dối.

– Nhưng anh nói thật.

– Nói dối.

– Nói thật.

– Nói dối.

Thế này thì tình hình có vẻ nghiêm trọng. A Thái kéo tay Đường.

– Thôi mặc họ, bác sĩ, chúng ta đi dùng cơm đi. Họ cãi nhau thế này chẳng biết đến bao giờ mới xong.

Đường đứng lên nhưng chàng không thể bước đi giữa khung cảnh căng thẳng này, không làm sao dứt được. Chàng lúng túng quên cả việc can ngăn.

Thế Sở đột ngột lớn tiếng:

– Thôi được, cô muốn quây cho lớn chuyện phải không? Vậy thì tôi cho cô biết đây, tôi đã hẹn đi chơi với bạn gái đây. Cô thỏa mãn chưa? Tôi đi uống cà phê rồi quên giờ về, đủ chưa?

– Với ai thế?

– Cô muốn biết tên, địa chỉ của người ta nữa à? Cô ta tên là Lam Bạch Hắc.

– Cái gì mà Lam Bạch Hắc?

– Thì tôi đã nói với cô rồi. Cô muốn tôi bịa chuyện thì tôi bịa cả tên.

– Tôi hỏi cô ta tên gì?

– Tôi đã nói không có cô nào cả thì làm gì có tên.

Băng Nhi không buông tha:

– Vậy thì để tôi nói cho anh nghe nhé. Cô ta tên Lục Phong năm nay mười chín tuổi, là một diễn viên mới được tuyển chọn của Đài truyền hình.

Thế Sở kinh ngạc trừng trừng nhìn Băng Nhi:

– Cô theo dõi tôi hả? Cô điều tra tôi phải không?

– Đúng.

– Vậy thì ... - Thế Sở thờ ra - ...Hôm nay tôi không đến với cô ấy. Tôi đã quyết định đến đây với em, em phải biết rằng dù có rất nhiều bạn gái nhưng tôi chỉ thật sự có mình em thôi.

– Đúng như vậy không?

– Em không tin tôi?

– Không tin.

Thế Sở ngẫm nghĩ một chút:

– Thôi được, trên đời này có biết bao nhiêu thằng chết vì thua. Thêm một thằng tôi nữa thì chẳng ăn nhằm gì.

A Thái la lên:

– Hết rồi, hết rồi! Một buổi tối cuối tuần đẹp đẽ lại bị hai người quậy hư hết.

Xui xẻo thật. Cứ gặp phải lũ điên.

Băng Nhi yên lặng nhìn Thế Sở uống hết tô canh, chỉ chừa lại hai cánh hoa trong tô, hần quay lại nhìn Băng Nhi:

– Thế còn những cánh hoa này ăn được không?

Băng Nhi mở trừng trừng đôi mắt. Cô run run môi định nói gì nhưng chẳng nói ra lời.

Băng Nhi đột ngột òa lên khóc. Thế Sở đặt nhanh tô canh lên bàn quay lại ôm choàng lấy Băng Nhi.

– Anh xin thề, xin thề là giữa anh là Lục Phong chỉ là chuyện đùa.

Băng Nhi vui đầu vào ngực Thế Sở thút thít khóc.

– Ai bảo anh uống tô canh đó làm gì, rủi bị trúng độc thì sao?

Thế Sở ôm chặt Băng Nhi vào lòng, hôn lên mái tóc ngắn của nàng.

– Không sao đâu em ạ. Nếu uống tô canh chứa cánh hoa hồng này mà anh chết thật thì quả là vô cùng lãng mạn. Em không thích chuyện tình lãng mạn sao? Nếu mà anh chết thật thì em nên ghi chú dùm lên mộ bia anh một câu “Thế Sở - Người đã bị thuốc chết bởi những cánh hoa hồng”. Sau đó em nên gửi tư liệu này đến tạp chí nào mới nhất để đăng ký kỷ lục vì anh nghĩ anh là người đầu tiên đã được chết bằng phương pháp này.

Băng Nhi nắc lên:

– Không được, không được! Anh đừng chết ngay, hãy đợi em đi làm thêm một tô canh hoa hồng khác, em sẽ cùng uống với anh.

Đường giữ tay Băng Nhi.

– Bây giờ tôi mới biết lý do cô mời tôi đến, thì ra trong cuộc sống của quý vị lúc nào cũng cần có bác sĩ. Ở đây tôi có nhiều thứ thuốc rửa ruột. Có điều thời gian tôi học ở trường đại học y khoa, tôi đã biết quá nhiều cách giải độc nhưng chưa học qua cách giải độc cho những bệnh nhân bị trúng độc hoa hồng. Nhưng mà tôi nghĩ sự trúng độc này, chắc không đến nỗi nghiêm trọng lắm đâu. Dù sao tôi cũng cần phải về lấy thuốc rửa ruột. Các bạn chịu khó chờ một chút nhé.

A Thái bối rối giữ Đường.

– Bác sĩ, bác sĩ chưa dùng cơm mà?

Đường hít một hơi dài:

– Nếu khứu giác của tôi không nhầm lẫn thì món lẩu của cô đã thành lẩu khét rồi. Xem kìa, khói đang bốc lên!

– Ồ, chết tôi rồi!

A Thái kêu lên rồi vội vàng chạy vào phòng ăn “chữa lửa”.

Trong phòng khách cuộc chiến đã tàn. Hai mái đầu xanh đang tựa vào nhau tạo thành một bức tranh “sống chết có nhau”. Đường bất giác lắc đầu. Ái tình!

Ái tình là gì? Đời là thế ư? Chàng cảm thấy như mình đang lạc lõng với cuộc sống.

hết: [Chương 4](#)

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 5

Bốn hôm sau, Băng Nhi ghé phòng khám bệnh của bác sĩ Đường. Trời thật khuya, mưa vẫn kéo dài không dứt, vẫn chỉ có một mình Đường ngồi trong phòng làm việc, Băng Nhi đẩy cửa bước vào, nàng mặc chiếc áo dài màu tro, cổ viền màu hồng đào giống như áo ngủ nhưng thiết kế tỉ mỉ hơn. Khuôn mặt Băng Nhi không phấn không son trông đặc biệt thanh tú. Cô gái rất tự nhiên đến salon ngồi xuống, khép hai chân lên nhau, hai tay khoanh lại trên đầu gối.

– Nhìn qua thấy đèn phòng bác sĩ còn sáng, không dẫn được nên tôi sang đây ngồi tán gẫu với bác sĩ cho vui.

Đường cười nhẹ. Hoan nghênh! Chàng bước tới chỗ cái bình pha cà phê tự động bấm nút rót cho Băng Nhi một ly cà phê nóng. Chiếc bình cà phê này được mua theo lời đề nghị của Chu Châu, một phần vì nhu cầu đông đảo của bệnh nhân, một phần vì nhu cầu của các cô y tá.

– Cà phê ngon quá!

Băng Nhi khen. Đường cười vui vẻ.

– Tiếc là không có sẵn một cái lẩu để mời cô.

Băng Nhi đỏ mặt tựa cằm lên gối.

– Thôi đừng nhắc nữa, lần nào cũng gây phiền cho anh.

Đường nghĩ đến chuyện xảy ra hôm trước. Thật ra thì chàng cũng không thấy phiền nhiều. Vừa về tới phòng mạch thì chàng nhận được điện thoại của A Thái cho biết Thế

Sở đã nôn hết cái món canh hoa hồng rồi. Vì vậy chàng khỏi mắc công làm gì nữa. Có điều món lẩu thì thua luôn. Theo A Thái thì ngay cái lẩu đựng thức ăn cũng cháy lung. Đường ngồi ngắm Băng Nhi lẳng lặng cười.

– Anh cười gì đây?

– Rất ít khi thấy cô ...

Chàng đang tìm chữ thích hợp để diễn tả thì Băng Nhi tiếp lời:

– Ngồi yên thế này ư?

– Vâng, phải nói là “ngoan ngoãn”.

– Ô, - Băng Nhi nhìn xuống mép váy thờ dài.

– Sao thế?

Băng Nhi nhìn xuống yên lặng một lúc ngược lên nhìn Đường.

– Thật ra thì, trước kia tôi cũng sống yên phận lắm, trầm lặng, nhiều lúc khiến người khác có cảm giác như không có sự hiện diện của mình trên cõi đời này. Đến lúc gặp Thế Sở mới biến thành khùng khùng điên điên thế này.

Đường thật thà:

– Tôi thấy cô không có gì là khùng điên cả.

– Vậy thì nhận xét của anh về tôi ra sao?

Đường cười:

– Tôi cho rằng cô là cô gái có cá tính mạnh mẽ. Cô dám yêu, dám giận, dám làm, dám chịu. Cô nhiệt tình như một hỏa lò. Đúng ra thì không nên gọi cô là Băng Nhi mà phải gọi là cô là Diễm Hỏa. Diễm là Diễm phúc, Hỏa là lửa. Tình yêu mà bốc lửa thì còn gì sung sướng bằng.

Băng Nhi cười to:

– Đừng “nổ” ông ạ!

– Tôi không nổ, lần đầu tiên tôi mới được quen một cô gái giống như cô, trước khi gặp cô, tôi cứ nghĩ là mỗi cô gái gần như chỉ là một con sông nhỏ lặng lẽ uốn khúc, không có sóng gió. Cô phải biết rằng mặc dù là một bác sĩ, hằng ngày tiếp xúc với nhiều loại người nhưng cuộc sống của tôi rất bình dị. Hôm trước A Thái nói rất đúng, cuộc sống rất phức tạp, có người sống yên ả, trầm lặng nhưng cũng có người ồn ào ào ào. Tôi thuộc hạng người thứ nhất.

– Sống như thế có vui không?

– Trước kia thì rất thoải mái.

– Bao giờ?

– Trước khi cô xuất hiện.

Băng Nhi giật mình.

– Tại sao lại có liên hệ đến tôi nữa.

– Có chứ - Đường cười nói – Cô phải biết rằng nếu ta không biết trên đời này có kem thì chỉ cần một ly đá lạnh là đủ, hay nếu cô không biết trên đời này có sự thèm muốn loại áo vải sýt bóng thì ta chỉ cần mặc áo vải katê là đủ. Con người vì biết quá nhiều nên sự thèm muốn mới nảy sinh. Cô thấy đó, các thổ dân Châu Phi, họ ăn lông ở lỗ vẫn sống vui vẻ, sẵn được một con thú nào là họ nổi trống lên ca hát suốt ngày đêm, niềm vui của họ có được là nhờ chẳng biết gì hết. Băng Nhi chăm chú nghe và nói:

– Tôi chưa hiểu rõ điều anh muốn nói?

– Được rồi! Vậy thì tôi nói toạc ra nhé. Trước ngày xuất hiện của tôi đã nghĩ rằng tình cảm trai gái là một chuyện bình thường. Quen biết, yêu nhau, lấy nhau, sinh con đẻ cái, tất cả tuân tự theo nhu cầu của tự nhiên. Riêng về chuyện yêu nhau theo kiểu long trời đất lở, chết đi sống lại là chỉ có trong tiểu thuyết chứ thực tế ở đời này không bao giờ có.

– Ồ.

– Nhưng sau khi có sự xuất hiện của cô thì tôi như mở mắt ra. Tôi mới giác ngộ được rằng, thực tế trên đời này vẫn có những mối tình sôi nổi, bốc lửa. Từ đó quan điểm tôi cũng đã đổi khác.

– Băng Nhi cười, đôi mắt mở to.

– Thôi tôi hiểu rồi có nghĩa là anh đã đánh mất đi sự mãn nguyện lúc đầu chứ gì?

– Vâng.

– Nhưng mà – Băng Nhi ngập ngừng – Cuộc sống của tôi không có gì đáng nói. Bộ anh tưởng là tôi sống hạnh phúc lắm ư?

– Không, tôi biết là cô sống rất mệt mỏi, đau khổ nhưng nó rất sôi nổi, cháy bỏng.

Băng Nhi giật mình nhìn thẳng vào Đường.

– Bác sĩ dễ sợ thật.

– Tại sao?

– Bác sĩ chuyên môn về nội và nhi khoa nhưng với tôi thì bác sĩ chuyên về tâm lý hơn.

– Tôi cũng có nghiên cứu về tâm lý nhưng chỉ sau khi có sự xuất hiện của cô.

Tôi nghiên cứu cô, nói đúng ra thì tôi tự phân tích chính mình. Vâng, tôi biết là cuộc sống của cô không đáng ngưỡng mộ lắm nhưng những tình cảm mãnh liệt kia cũng đủ làm tôi bàng hoàng – Đường nhìn thẳng Băng Nhi – Làm sao cô phải khổ tâm như vậy chỉ vì một người đàn ông?

Băng Nhi ngần ngừ một chút rồi nói:

– Nhưng anh phải lấy là anh ấy rất đáng để tôi phải khổ chứ?

– Đáng hay không đáng là hoàn toàn do sự chủ động của ta. Cô thấy việc đó đáng thì nó sẽ trở thành đúng. Hình như trong giọng nói của cô có chút nghi ngờ phải không?

– Thế à?

– Vâng.

– Tôi mong là ...- Đột nhiên Băng Nhi nói – Anh không cố tình quấy rầy tình cảm của tôi chứ?

Đường ngồi thẳng lưng.

– Tại sao tôi phải quấy rầy tình cảm của cô, điều đó có ích lợi gì cho tôi?

– Cái đó còn phải hỏi lại tiềm thức của anh.

Đường ngạc nhiên:

– Tại sao lại phải hỏi lại tiềm thức?

Băng Nhi cười lớn.

– Theo cách phân tích của anh thì mỗi người đều có tiềm thức riêng. Khi chúng ta biết trên đời này không có kem thì rất yên tâm uống đá lạnh nhưng khi ta phát hiện ra là có kem mà ta lại không được ăn thì ta cũng muốn người khác không được ăn như ta – Băng Nhi ngồi thẳng lưng, vươn vai – Nhưng nếu anh có cái tâm trạng như vậy thì cũng là điều tự nhiên thôi. Đời là vậy, anh đừng khó chịu hoặc giận dữ vì cảm giác đó.

Đến lượt Đường giận mình.

– Tôi giận dữ? Tôi khó chịu à?

– Vâng.

Đường nhìn thẳng vào cô gái rồi đột nhiên cả hai cười to.

Băng Nhi nhảy xuống ghế.

– Thôi khuya rồi, anh đi nghỉ đi!

Cô bước ra cửa, đến cửa còn quay đầu lại.

– Anh biết không? Được tán dóc với anh là lý thú lắm đó. Vì ngoài nghề thuốc ra anh là

một người đàn ông có chiều sâu đáng yêu nữa.

Băng Nhi mở cửa, nói thêm một câu:

– Tạm biệt nhé! – Và biến mất ngoài cửa.

Đường đưa tay lên như muốn chặn lại. Cuộc nói chuyện vừa rồi tràn ngập không khí lãng mạn.

Chàng muốn kéo dài, kéo dài thêm ...Nhưng cô gái đã đi rồi, bất chợt đến rồi cũng bất chợt biến đi.

Lần kế tiếp Băng Nhi cũng đến thật khuya. Có điều lần này, Băng Nhi không đến một mình mà cùng đi còn có A Thái và Thế Sở. Ba người có vẻ hi hỷ. Vừa bước vào cửa, Băng Nhi đã chạy ngay đến nắm tay Đường.

– Sao ông mê việc thế? Lúc nào đi ngang qua phòng khám là cũng thấy ông khám bệnh. Khám bệnh! Trước kia tôi ái mộ nghề thuốc lắm, bây giờ mới thấy làm bác sĩ cực khổ quá! Thôi đóng cửa đi, chúng ta cùng đi ăn tối nhé!

Thế Sở cũng nhiệt tình, nụ cười rộn rã, anh ta vỗ mạnh vai Đường, lớn tiếng:

– Vâng, chúng tôi còn nợ món lẩu! Hôm trước lỗi ở tôi cả - Thế Sở đưa tay lên “cốc” đầu mình một cái tiếp – Hôm nay tôi “được phạt” mời khách, đi nào!

Bác sĩ muốn dùng món gì, tôi không biết ăn thịt rắn. Nếu muốn ăn rắn, tôi xin đứng ngoài cửa tiệm đợi quý vị. Trời đất gì kẻ hèn này đều không sợ cả. Nhưng không biết sao thấy rắn là nổi da gà.

A Thái cười hì hì.

– Không biết khu quà vật đường Hoa Tây có món gì hoa hồng chưng, hoa hồng nướng, hoa hồng chiên ...không?

Thế Sở kêu lên:

– Này, này A Thái ...kẻ quân tử không nên moi chỗ yếu của người nhé!

A Thái ôm bụng:

– Tôi nào có phải là quân tử đâu? Tôi là hạng người mà Khổng Tử ghét nhất đấy.

Băng Nhi hỏi:

– Khổng Tử ghét hạng người nào?

A Thái đọc:

– “Dung nữ tử nữ tiểu nhân vi nan dưỡng dã” – (ND: chỉ có đàn bà con gái cùng kẻ tiểu nhân là khó dùng).

Cả phòng tràn ngập tiếng cười. Không khí vui vẻ đầy xa bóng tối. Băng Nhi nắm tay Đường.

– Đi nào, chúng ta cùng đi! Đẹp hết bông gòn, còn, oxy già. Chúng ta hưởng thụ cuộc sống một chút chứ? Nếu không anh tuy ngày ngày cứu người nhưng rồi sẽ không hiểu mình sống để làm gì.

Thế là Đường đóng cửa phòng mạch lại, tắt cả kéo về phía đường Hoa Tây.

Lâu quá không đến đây. Thật khuya mà con đường vẫn sáng choang ánh đèn.

Cửa hiệu tiếp nối cửa hiệu, ăn có, mặc có, hàng tiêu dùng giải trí ...gì cũng có ...Băng Nhi đề nghị đầu tiên:

– Chúng ta ăn khô mực nướng đi!

Họ ăn khô mực, Băng Nhi đề nghị tiếp:

– Ăn cá nướng.

Xong cá nướng.

– Đậu đỏ bột lọc đi.

Tuy là mùa mưa, đường Hoa Tây vẫn có món đậu đỏ nước đá. Ăn xong một món các vị đàn ông lại tranh nhau trả tiền. Thế Sở lúc nào cũng thắng. Bàn tay to lớn của anh ta đè chặt lên tay Đường, thành thật.

– Không được, không được! Anh phải biết là tôi ân hận biết chừng nào khi phá cuộc vui lần trước của các bạn, tối nay tất cả phí tổn phải là của tôi.

Băng Nhi cũng cười nói:

– Bác sĩ Đường này, hãy để cho anh ấy. Dù sao thì ăn vặt thế này tốn cũng ít, lần sau đến lượt bác sĩ, chúng tôi sẽ chọn nhà hàng hẳn hoi.

Thế Sở tiếp lời:

– Tôi cũng định như vậy. Băng Nhi, em thông minh quá, ruột gan trong bụng tôi em biết hết, biết hết. Thành thử tôi không thể giấu một điều gì với em cả!

Băng Nhi liếc về phía Thế Sở.

– Ông này từ bữa dùng món “lời ngon mật ngọt” tới nay biết cách nói chuyện quá!

Mọi người cười ồ lên.

Suốt tối hôm ấy là một buổi tối đáng yêu, ấm cúng, ngọt ngào, và đẹp. Sau khi tất cả ăn xong món đá đậu ra thì gió đêm lồng lộng.

Đường quên hẳn vai trò bác sĩ của mình, chàng không biết dạ dày của mọi người còn có

thể chứa được nữa không. Anh đề nghị:

– Chúng ta đi uống một chút rượu đi!

Thế Sở la lớn:

–Ồ, đúng tử tôi rồi, đi ngay. Tối nay không say không về nhà.

Đường hỏi:

– Còn hai cô này? Có thể uống rượu được không?

Băng Nhi đáp:

– Ai không biết uống rượu là chó con đấy!

A Thái cười:

– Tử lượng của cô không bằng con chó con mà cũng ham khoác lác.

– Tử lượng tuy không có, nhưng dám uống thì cũng không đến nỗi nào.

Thế Sở quay sang kêu:

– Thôi đừng dóc nữa, lần trước ai đã uống say rồi khóc kêu mẹ um sùm đấy?

Băng Nhi trợn trừng mắt.

– Đừng có xuyên tạc! Bác sĩ Đường đừng nghe lời kẻ muốn phá hoại danh dự người.

Chúng ta đi tìm một cái quán nào đi!

Tất cả đi đến một quán rượu. Kêu một chai Ngũ Gia Bì rót đầy ly thứ nhất rồi ly thứ hai rót đầy. Bác sĩ Đường nhìn ba người một chập rồi bắt đầu nói:

– Các bạn có biết không, cái mà người ta nói “Sống như đang sống” là các bạn đấy. Từ khi biết quý vị, cuộc đời tôi như mở một cánh cửa rộng, những sự hi nộ ái ố trên đời đều mang sự mãnh liệt. Sự hưởng ứng cuộc đời thật kỳ diệu, thế giới phong phú quá. Thì ra ...Tất cả các bạn đều rất đáng yêu.

– Vậy thì cạn ly nào.

Băng Nhi nói lớn rồi ực thêm một ly. Ngay từ ly đầu tiên cô bé có vẻ say.

Thế Sở tiếp theo:

– Cạn ly.

Thứ hai, thứ ba rồi ly thứ tư. Tối hôm đó bốn người đã uống cạn một chai rượu. Rượu đã khuấy động không khí, đưa khoảng cách giữa người với người lại gần nhau hơn. Đường chỉ nhớ rằng mình hôm đó bỗng nhiên nói quá nhiều!

Cười cũng nhiều. Còn Băng Nhi hết ly này đến ly khác một cách hào phóng như một đứa con trai, chỉ mấy ly là cô quay sang A Thái thách:

– Nào chúng ta oẳn tù tì nào! Ai thua phải uống.

Thế là cuộc đua bắt đầu. Đường chưa hề thấy cảnh hai cô gái đua nhau uống rượu. Chàng mở mắt ngạc nhiên nhìn hai khuôn mặt đỏ gấc:

uống, uống, uống ...

– “Kéo” này! “kéo” này.

– “Búa” này!

– “Bao” này!

Đường không nhịn được cười to. Thế Sở nâng ly lên.

– Bác sĩ ...

– Gọi tôi là Lý Mộ Đường. Anh xem kìa ...Tôi có tên mà.

Thế Sở nghe theo:

– Vâng! Lý Mộ Đường. Anh xem kìa ...giữa hai cô gái. Anh nói thật nhé. A Thái đẹp hay Băng Nhi đẹp?

– Nói thật cả hai đều giống nhau.

Thế Sở lắc đầu.

– Không giống, hai người ở chung nên ý thích có thể giống nhau, nhưng về phương diện cá tính thì họ không giống nhau. Băng Nhi sôi nổi, A Thái dễ dãi dàng. Băng Nhi nổi bật, còn A Thái dễ gần gũi. Băng Nhi giống như lửa, còn A Thái giống như nước. – Thế Sở rót thêm một chung rượu tiếp – Nếu anh sống với họ một thời gian anh thấy là họ rất đáng yêu. Nếu tôi có thể bằng một mũi tên bắn trúng đôi chim thì tuyệt.

Đường nói:

– Anh đã say rồi.

Thế Sở lắc đầu.

– Không, tôi chưa say. Với tôi tư tưởng của xã hội cũ đều đáng bôi bác. Chỉ có chế độ đang thê là tuyệt, nhất là sau khi xem xong bức tranh “ chín mỹ nữ”.

của Đường Bá Hổ Băng Nhi lại thua, cô rót đầy một ly rượu, quay sang nâng cao đồ lên đầu Thế Sở hét lớn:

– Đệ nhất Mỹ Nương xin chúc rượu chàng!

A Thái bắt chúc theo, cũng rót đầy một ly rượu, đổ từ đầu Thế Sở xuống, lớn tiếng – Đệ nhất Mỹ Nương xin chúc rượu chàng!

Băng Nhi rót tiếp ly rượu thứ ba, Thế Sở biết là gặp phải chuyện chẳng lành.

Hai tay ôm lấy đầu chịu thua. Những giọt rượu chảy từ đầu xuống thấm ướt cả mặt và áo. Anh bước qua, tay mặt ấn Băng Nhi tay trái ấn A Thái.

Mấy cô có biết thi sĩ Lý Bạch không? Tôi thích nhất là hai câu thơ sau đây của Lý Bạch: “Cửu hoài dật hưng trán tư phi, dục thương thanh thiên lão nhật nguyệt”. Thi sĩ này có dã tâm rất lớn. Ông ta muốn lên trời, tay trái ôm lấy mặt trời, tay phải giữ lấy mặt trăng. Thế Sở tôi khoái nhất ông ta ở đó. Bây giờ thì mặt trăng và mặt trời đều ở hai bên tôi.

Thế Sở cười lớn, lắc mạnh đầu khiến những giọt rượu bay lên người A Thái và Băng Nhi. Các cô có bao giờ nghe nói là mặt trăng và mặt trời cũng bị mưa không?

Băng Nhi và A Thái nhìn nhau cười to. Đường thờ phào, nói thật lúc đầu chàng hơi lo, chàng tưởng chừng như ngòi nổ của cuộc chiến lại bắt đầu, chàng chỉ sợ là buổi uống rượu vui vẻ này lại bị đổ vỡ. Nhưng hình như nguy cơ đã bay đi. Sung sướng, Đường nâng cao ly rượu lớn:

Nào, mời tất cả cạn ly nào!

Cạn ly!

Kết quả tất cả đều say, say một cách khủng khiếp. Đường không nhớ nổi tối hôm ấy chàng đã làm thế nào trở về được phòng mạch. Hình ảnh cuối cùng mà chàng nhớ được là bốn người đã tựa vào nhau loạng choạng trên phố, riêng Băng Nhi vừa đi vừa hát, điệp khúc lặp lại mãi bốn câu.

“Và thế này, em đã cùng anh đi đến góc trời Dẫm nát vạn núi cao, cùng anh ta xây nhà
Và cứ thế em cùng anh đi khắp chân trời Dẫm nát đi ngày với tháng, để tóc đen thành đầu
tóc bạc”.

hết: [Chương 5](#)

QUYỀN DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 6

Và như vậy ở đời thường khi tình cảm con người chỉ bắt đầu bằng một chữ “tình cờ”, gặp nhau, quen nhau rồi trở thành tri kỷ.

Sau mùa mưa thì Băng Nhi, A Thái, Mộ Đường và Thế Sở đều trở thành bạn khăng khít. Mưa qua khô đến, sự qua lại thường xuyên hơn. Đường thường qua nhà “ảo tưởng” ngồi, cũng như đám Băng Nhi cũng thỉnh thoảng ghé qua phòng mạch. Mùa khô đã đến, những cuộc đi chơi xa ngoài trời. Có nhiều lúc Đường nghĩ đây là một cuộc kết hợp tương xứng Thế Sở với Băng Nhi, còn A Thái với chàng, nếu có một sự kết hợp tiếp theo cũng là chuyện tự nhiên. Nhưng thật ra, chẳng hiểu sao dù cả hai không gì ngăn cách nhưng mỗi lần ngồi bên nhau chuyện vẫn là đề tài lúc nào cũng vờn quanh Thế Sở với Băng Nhi. A Thái kể tỉ mỉ cho Đường nghe chuyện cô ta với Băng Nhi ra sao? Rồi chuyện tình giữa Băng Nhi với Thế Sở như thế nào?

– Tôi với Băng Nhi là bạn cùng lớp ở đại học khăng khít nhau ngay từ đầu.

Nhà cô ấy ở Cao Hùng. Còn tôi thì ở Đài Nam, chúng tôi lại chung phòng trong ký túc xá, tốt nghiệp xong chúng tôi cùng được tuyển dụng vào xí nghiệp lắp ráp điện tử làm việc, thế là hợp nhau mướn phòng trọ. Tình cảm bạn bè còn khăng khít hơn chị em ruột thịt.

A Thái đưa tay lên vuốt tóc, đó là thói quen, mái tóc dài và đen nhánh, từ lúc Băng Nhi cắt ngắn tóc. Cô ấy có vẻ ganh tị với mái tóc dài của bạn, thường rịt lấy tóc A Thái réo:

– A Thái! Bạn bè có phúc đồng hưởng, có họa cùng chia. Tại sao tóc tôi cắt ngắn rồi mà

cô chưa chịu cắt?

Mặc Băng Nhi đòi hỏi, A Thái vẫn tiếc rẽ mái tóc dài của mình.

– Băng Nhi là cô gái rất nhiệt tình, dễ cười, dễ khóc, dễ quạu. Cô ấy lại đẹp, thời còn là sinh viên biết bao bạn trai đeo đuổi ...Lạ một điều cô ấy chẳng để ý một ai ...Riêng tôi thì – A Thái cười thật thà – Tôi có đến hai bạn trai, nhưng rồi cũng không đến đâu cả. Anh biết không, mấy ông sinh viên họ chưa trưởng thành, hơi trẻ con ...Thành thử kết bạn một thời gian, mới thấy họ còn hơi sữa.

Lúc tôi có bạn trai Băng Nhi thường cười tôi cho tôi là cả nghi. Không ngờ, vừa ra trường, trong một buổi dạ hội Băng Nhi đã đung ngay Thế Sở và tuyên bố với tôi là đã bắt đầu yêu ...Và từ đó quay cuồng trong biển tình yêu điên cuồng, yêu vội. Thế Sở thì anh biết rồi, đẹp trai, cao lớn, ăn nói lịch thiệp, hiền, dễ thương ...Đáng yêu lắm, có điều hơi ...đào hoa. Nhưng mà đàn ông đẹp trai nào lại không bay bướm? Nhất là có tài nữa ...Chưa kể là cái môi trường của Đài truyền hình ...Lúc nào cũng tràn ngập chuyện phong lưu ...Rồi tin đồn ...Trong lúc Băng Nhi yêu ...lại yêu bằng tất cả trái tim, không phân tích thiệt hơn. Vì vậy mối tình của họ lúc nào cũng khiến cho người khác đứng tim. Không biết rồi kết cục chuyện tình sẽ ra sao?

Đúng là mối tình giữa Băng Nhi và Thế Sở làm mọi người đứng tim.

Một buổi hoàng hôn tháng bảy, trời rất nóng. Phòng khám bệnh đầy bệnh nhân. Chu Châu và Nhã Bội bị quay mặt như. Giữa lúc đó A Thái xông vào nói lớn:

– Anh Đường, đến ngay, hai người lại nổ to chuyện nữa kìa!

Đường giật mình. Kinh nghiệm cho chàng thấy, khi A Thái đích thân đến cầu cứu thì tình hình phải nghiêm trọng lắm. Đường dặn dò Chu Châu:

– Đừng phát thè nữa nhé! Người nào xem bệnh rồi thì cô phát thuốc, những người có thè rồi mà chưa khám thì cô hẹn mai! Cô mời họ mai đến đi.

Và Đường theo A Thái phóng sang cao ốc “Đại Đế”. Mới đặt chân đến cửa, cảnh tượng đã khiến chàng bàng hoàng. Cả gian phòng là một bãi chiến trường, bình hoa, đồng hồ treo, đèn bàn, kính soi, bàn ghế, sách vở, đồ tứ tung trên nền nhà, ngay bức bình phong cũng gãy sứt nhiều mảnh. Hiện giờ thì hình như cuộc chiến đã tàn. Gian phòng yên lặng một cách dễ sợ. Đường nhìn kỹ mới thấy Thế Sở ngồi giữa đống sách báo, bất động.

Không biết còn sống hay chết. Còn Băng Nhi ở đâu chả thấy?

A Thái hét lớn:

– Vậy là nguy rồi! Chắc họ chết cả rồi!

A Thái chạy tới nắm vai Thế Sở lắc lắc:

– Thế Sở! Thế Sở! Anh làm sao thế? Còn sống chứ?

Thế Sở ngồi thẳng lưng dậy, vết sưng đỏ trên trán, vết cào trên mặt, áo rách tả tơi, không có vết thương nặng nào khác – anh đẩy A Thái ra một mét.

– Tôi sống sờ sờ ra đây chứ có chết đâu mà rửa?

– Thế còn Băng Nhi?

– Băng Nhi hả? – Thế Sở có vẻ giận dữ - Cô ta núp trong phòng khóa cửa lại, tôi làm sao biết, chắc có lẽ đang cắt mạch máu tự tử không chừng.

Có tiếng Băng Nhi từ phòng vọng ra:

– Tôi không cắt mạch máu đâu, tôi sẽ tự thiêu cho xem!

Đường nghe không rõ:

– Gì? Cô ấy nói gì?

– Cô ấy sẽ tự thiêu!

Đường xanh mặt, lúc ấy đột nhiên A Thái la lớn:

– Không xong rồi anh Đường ơi! Băng Nhi nó làm thật đấy! Thế Sở sao bê bối vậy? Hãy nhìn vào khe cửa xem, nó đang làm thật đấy!

Đường nhìn về phía cửa phòng, chàng xanh mặt, từ khe cửa bên dưới, từ lỗ khóa, khói đang xông ra. Đường dùng vai tông mạnh lên gọi to:

– Băng Nhi! Đừng giỡn ghen! Mở cửa ra mau!

A Thái cũng động cửa rầm rầm.

– Băng Nhi! Mi đừng ngu xuẩn như vậy! Nếu mi thiêu mà chết thì không nói gì, bằng ngược lại, giống như quỷ Dạ Xoa thì sao?

– Sặc! Sặc! Chắc chắn là tôi sẽ chết!- Băng Nhi vừa ho vừa cả quyết – Các bạn cứ yên tâm, tôi đã quyết định tự thiêu, thì không những chết thôi mà thành tro, phải tan biến tất cả!

Khói trong phòng xông ra nhiều hơn. Tiếng ho sặc sụa của Băng Nhi càng lớn, tình hình có vẻ nguy ngập. Đường hỏi:

– Thế Sở! Gọi cứu hỏa ngay!

Thế Sở nhìn về phía khe cửa, tay vuốt mũi. Khói xông vào làm chàng chảy nước mắt.

Tình hình quả thật nghiêm trọng nhưng chàng vẫn cứng:

– Cô ấy muốn chết thì cứ để cô ấy chết!

A Thái thất thanh:

– Thế Sở, không có án mạng anh không yên tâm phải không? Còn chần chờ gì nữa mà không đến giúp chúng tôi phá cửa?

Thế Sở vẫn đứng bất động, mặt đỏ gay trừng trừng nhìn về phía khói. Đường lún nhún thét lớn qua khe cửa:

– Băng Nhi! Cô đừng có điên như vậy. Trên đời này không có cái chết nào đau đớn bằng cái chết tự thiêu! Chết thiêu trông dễ sợ lắm, đen đúa cong queo ghê lắm, cô đừng có khùng điên, hãy mở cửa ra mau!

– Tôi đã quyết định chết thật đau đớn, Sặc! Sặc!Tôi muốn thành tro bụi ...Sặc! Sặc!
...Tôi vẫn không quên mối hận này, nó sẽ biến thành khói mây ...Tôi vẫn không quên
...Bây giờ đã cháy đến chân rồi. Tốt lắm! Tốt lắm!

Thế Sở có vẻ không nhẫn nại được nữa hét to:

– Băng Nhi! Em điên rồi hả? Em điên thật rồi hả? Thế Sở xông đến, dáng cao lớn đầy sức lực của chàng đẩy mạnh vào cửa, vừa đẩy chàng vừa la:

– Em điên rồi, điên thật rồi, chết thiêu đau đớn lắm em biết không? Em đúng là đồ điên, đồ khùng, đồ ngu! Mở cửa ra mau nào?

“Bùm” cánh cửa bị sức đẩy của ba người mở bật ra. Nhưng cảnh bên trong phòng lại làm tất cả ngỡ ngàng. Thì ra Băng Nhi đang ngồi tĩnh bơ trên thảm đang bỏ những chiếc quạt bàn đến hướng về phía cửa. Trông thấy Thế Sở đẩy cửa vào cô ta có vẻ hể hả.

– Nào Thế Sở, anh bảo là anh muốn tôi chết, nhưng thật ra anh đâu đành lòng để tôi chết đâu?

Thế Sở tức đến độ muốn thở khói ra lỗ mũi. Mắt trợn trừng, mặt đanh lại.

– Cô ...Cô ...thật là ...

Băng Nhi nghiêng nghiêng đầu cười tinh bơ.

– Để tôi cháy thành tro anh đau khổ lắm không? Anh sợ tôi chết phải không?

Bởi vì anh không thể sống thiếu tôi phải không?

Thế Sở nghiến răng:

– Em đúng là thứ vô liêm sỉ.

Đột nhiên Thế Sở xông tới chụp lấy cánh tay của Băng Nhi đẩy vào lửa.

– Chết này! Chết này! Cô muốn thiêu, tôi cho cô thiêu này!

Băng Nhi cắn chặt môi yên lặng. Đường vội vã phóng tới kéo tay Băng Nhi ra. Những ngón tay trắng nõn của Băng Nhi đã bị bỏng đỏ. Đường tức giận thở ra:

– Như thế này đủ chưa? Quý vị đâu phải trẻ con mà lại quây nhau đến thành thương tật mới chịu?

Thế Sở trừng mắt nhìn Băng Nhi nhấn mạnh từng chữ một:

– Xong rồi, Băng Nhi, tôi phải nói rõ cho cô biết chuyện của chúng ta coi như chấm dứt. Từ nay về sau cô sống đời cô, tôi sống đời tôi. Cô đừng đến tìm tôi nữa, cũng đừng điện thoại cho tôi. Tôi thề là sẽ không nhìn đến mặt cô nữa.

Nói xong Thế Sở quay lưng đi. A Thái bận rộn dập tắt lửa rồi đi mở cửa sổ để khói thoát ra ngoài. Thấy Thế Sở bỏ đi thật cô vội chạy tới chặn lại cười hỏi:

– Anh đi thật ư? Chuyện cãi vã của quý vị là chuyện bình thường, có gì quan trọng vậy? Làm ơn ở lại đây, quý vị làm tùm lum thế này thì phải ở lại dọn dẹp chứ đi đâu?

Băng Nhi ảm ức:

– Hãy để cho anh ấy đi đi, người ta đang cần gặp Lục Phong đấy.

– Vâng, tôi đang cần gặp Lục Phong. Không những chỉ có Lục Phong mà còn Giang Tiểu Huệ, Kha Mộng Lan, Tiêu Mỹ Cầm ...Thế Sở xô ra một loạt, xong gằn giọng – Người mà tôi không muốn gặp bây giờ là cô đấy.

Băng Nhi đứng bất động, mặt thất sắc:

– Anh nói thật chứ?

– Đương nhiên là nói thật. Bạn gái thì tôi có thiếu gì, đâu phải chỉ có một mình cô? Nói thật, từ lúc gặp cô tới giờ xúi quẩy quá. Cô nghe rõ này, Băng Nhi tôi đã chán cô lắm rồi.

– Thế Sở! – Đường kêu lên.

A Thái cũng hét lên:

– Thế Sở!

Trong khi Băng Nhi rần rại.

– Anh bảo là.anh đã chán tôi à?

– Vâng! – Thế Sở lớn tiếng – Tôi đã quá chán. Băng Nhi cô biết cô thế nào không? Cô chỉ là một đứa trẻ mới lớn, không lớn nổi. Lúc nào cô cũng sống đầy kịch tính. Bây giờ tôi mệt mỏi lắm rồi, nói chuyện tình yêu với cô quá mệt mỏi.

Tôi muốn nói lời vĩnh biệt cô!

Nói xong Thế Sở quay lưng định bước ra. A Thái ngăn lại, khuôn mặt cười, mở miệng

định nói thì Thế Sở lên tiếng trước:

– A Thái, cô không muốn tôi rời khỏi đây à?

– Không, anh đừng nên đi!

– Vậy thì A Thái, nếu đó là ý của cô thì tôi sẽ ở lại. Nhưng việc ở lại này không phải là Băng Nhi mà là cô!

Như một quả bom nổ, mặt A Thái tái hắc, cô lắp bắp:

– Anh ...anh ...định giỡn chơi hả?

Thế Sở trầm giọng:

– Cô biết là tôi không thích nói đùa. A Thái, em là người rất thông minh, em phải biết điều tôi nói là thật, mỗi lần tôi đến đây phải chỉ là vì có Băng Nhi đâu?

Gian phòng đột nhiên rơi vào không khí im lặng đáng sợ. A Thái mở choàng mắt kinh ngạc. Dáng dấp cao lớn của Thế Sở vẫn sừng sững đứng yên. Băng Nhi như trời trồng, riêng Đường thì nhận thấy đây phải là lúc đột phá cái không khí chết cứng này, nhưng không hiểu sao chàng vẫn không mở miệng được.

Cuối cùng, người mở miệng đầu tiên là Băng Nhi.

– A Thái này! – Băng Nhi nhỏ nhẹ nói, A Thái ngơ ngác quay đầu lại. Băng Nhi nắm tay A Thái run giọng. – A Thái! Mi vẫn là bạn thân nhất của ta, ta muốn nói cho mi biết, bất cứ chuyện gì xảy ra trong đời này, thì tình bạn của chúng ta vẫn là tình bạn.

A Thái thở gấp, những giọt nước đang muốn rơi.

– Băng Nhi, bạn đừng nên nghĩ là tôi ...

– Không! – Băng Nhi cắt ngang, khuôn mặt nghiêm túc – Đừng giải thích gì cả, tôi hiểu, tôi biết hết. Quay sang Thế Sở, Băng Nhi im lặng một chút rồi nói tiếp – Anh cứ ở lại, tôi đi đây. Băng Nhi bước tới nắm tay Đường – Anh Đường! Tôi có thể đến nhà anh tạm lánh nạn được không? Tôi không tự tin lắm, nếu không gỡ được thế bí này, chắc tôi phải tự thiêu thật đấy.

Đường như sực tỉnh ra.

– Được! Được chứ Băng Nhi, chúng ta cùng đi nào.

A Thái nước mắt ràn rụa.

– Không được! Băng Nhi! Mi không thể bỏ đi được, giữa tình thế này mi đi rồi sao? Khi không rồi đẩy tôi vào cuộc chiến của hai người. Tôi phải đi, đi khỏi đây mới đúng.

Thế Sở nghẹn giọng:

– Được rồi! Không ai phải đi khỏi đây cả. Từ đầu đến cuối chỉ có tôi là người đứng ra phải đi! Thôi tạm biệt!

Thế Sở mở cửa và đi nhanh ra ngoài. Tất cả mọi người chẳng ai thêm giữ anh ta lại. Gian phòng tràn ngập sự im lặng. Băng Nhi lặng lẽ bước tới salon cúi đầu nhìn chằm chằm xuống những mảnh pha lê vỡ. A Thái đi theo và ngồi xuống cạnh Băng Nhi, đặt tay lên vai Băng Nhi nói khẽ:

– Anh ấy cố tình chọc tức mi, đừng tin những lời anh ấy nói.

Băng Nhi ngẩng đầu lên nhìn A Thái rồi đột nhiên òa khóc lớn. Ôm chặt lấy A Thái, Băng Nhi nói:

– Tôi không thể cùng một lúc bị mất cả tình yêu và tình bạn, như vậy tôi sẽ chết. A Thái, tôi không thể mất bạn.

– Ta bảo đảm với mi là mi chẳng bao giờ mất ta. – A Thái vội vã nói, cô cũng bắt đầu khóc. – Chỉ tại những lời nói bậy bạ của anh chàng điên ấy.

Băng Nhi vẫn sụt sướt:

– Vấn đề ở chỗ không phải là những lời nói bậy bạ đó mà là ...Tôi đã bị mất tất cả rồi!

Băng Nhi vùi đầu vào lòng A Thái. Đường này giờ vẫn đứng yên, chàng không hiểu mình đóng vai trò gì trong vở kịch này? Chàng chỉ biết là khi thấy hai cô gái ôm nhau khóc sụt sướt thì tim chàng cũng thót lại, nước mắt như muốn dâng lên mi ...

hết: [Chương 6](#)

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 8

Ba ngày kế tiếp, mỗi khi tan sở là Băng Nhi đến phòng khám của Đường ngay. Trước đây ba bữa ăn trong ngày của Đường đều rất đơn giản, sáng một miếng bánh mì kẹp thịt, một ly sữa tự pha coi như xong. Buổi trưa và bữa ăn tối do Chu Châu và cô Tú gọi hộ từ tiệm cơm ngoài phố “thức ăn chế biến sẵn” là sản phẩm cực thịnh của xã hội hiện đại, chuyên cung cấp cho giai tầng bận rộn suốt ngày. Dù phòng khám có trang bị bếp núc và phòng ăn, nhưng lúc nào cũng bỏ trống.

Tối nào khoảng sáu, bảy giờ là Băng Nhi cũng đến. “Thức ăn chế biến sẵn” được gọi thêm một phần, Băng Nhi ngoan ngoãn tham dự xong là ở lại trong Phòng phụ sắp xếp sách báo vương vãi bởi bệnh nhân. Nếu có bà mẹ nào cùng dẫn con đến thì nàng phụ giúp chăm sóc trẻ con, có điều ít khi Băng Nhi vào phòng bệnh. Điều này sau đó Đường mới biết Băng Nhi sợ kim tiêm và máu. Sự hiện diện của Băng Nhi làm cho không khí phòng khám thay đổi. Chu Châu nói:

– Thế này thì chắc sắp rồi.

Nhã Bội hỏi:

– Sắp gì?

– Thì bác sĩ Đường của chúng ta sắp vào vòng rồi.

– Sắp gì mà sắp, đã rồi chứ!

Hai cô gái được dịp cười khúc khích. Nhã Bội hỏi:

– Thế còn ao cá của mi đến đâu rồi?

– Cũng đâu bỏ trống, mấy tuần nay ông anh tao đưa mấy ông bạn đồng nghiệp chủ nhật nào cũng xuống câu. Tuần trước mới câu được con cá tám cân, ba người hợp lực mới kéo nổi lên bờ, vui dễ sợ

Câu chuyện cái ao cá của Chu Châu lảng vảng bên tai, nhưng bây giờ đã thật xa, thật xa với Đường. Không biết đến bao giờ chàng mới có dịp đến đó. Bất giác Đường nhìn ra cửa sổ nhìn đồng hồ. Giờ này sao Băng Nhi chưa đến? Cái tâm trạng chờ đợi lúc nào cũng ngập đầy trái tim, ngập đầy suy nghĩ của Đường.

Suốt ba ngày Đường như ở trên trời.

Băng Nhi bình thản ngoan ngoãn ngồi trong phòng chờ đợi. Hôm nào cũng ngồi đến khuya, nếu không có việc gì làm thì cô ta đọc sách, đọc một cách chăm chú. Đến độ nhiều lúc Đường chẳng dám tin đây là cô gái đã từng “quậy”, từng uống thuốc độc được, từng coi nhẹ cái sống, từng hét, từng la ...Ba hôm đó Băng Nhi có vẻ dịu dàng, dễ thương như một nữ tu.

Mỗi tối, sau khi công việc khám bệnh của Đường kết thúc, họ thường kéo nhau lên lầu.

Cửa vừa khép lại là Băng Nhi sà vào lòng chàng kề môi bên tai:

– Em nhớ anh, nhớ anh quá!

Cả người Đường nóng bừng lên vì sự cuồng nhiệt của Băng Nhi.

– Nhưng anh ...anh vẫn luôn ở bên cạnh em mà?

– Vẫn bên cạnh? Mặt trời tinh tú ...Tất cả vẫn ở trong tầm mắt ta. Anh là bác sĩ anh biết cái nhìn của con người đến đâu. Nhưng bên cạnh không có nghĩa là ...có lẽ là anh không hề nghĩ tới em.

– Ai nói là anh không hề nghĩ tới em? – Đường siết chặt Băng Nhi. – Mỗi sáng khi mở mắt ra là anh đã nghĩ tới em, mãi năm sáu giờ chiều là lòng anh bắt đầu bồn chồn, nhìn ra cửa mấy lần. Mỗi lần có người đẩy cửa là anh nghĩ đến em ...Nếu biết tình yêu biến con người thành ngơ ngẩn như vậy, tốt nhất đừng nhảy vào.

– Bây giờ anh thấy ân hận à?

– Không, mới lạ!

Và tiếp đó là nụ hôn, nụ hôn nồng cháy, nụ hôn nồng nàn ...nụ hôn say đắm ...Họ chìm trong mơ ...Nhưng rồi lúc nào cũng vậy Băng Nhi cũng kịp thoát khỏi vòng tay Đường, nằng đi nấu nước, pha trà ...xoa bóp ...khiến những cơ bắp của Đường thư giãn.

Có một lần Băng Nhi có vẻ lúng túng, ngập ngừng một chút.

– Anh cũng biết, em không phải là người có tính bảo thủ, anh lại có vẻ hơi hợm chi li, vì vậy trên phương tiện trách nhiệm tình cảm của chúng ta phát triển quá nhanh, anh lại từng nói sự hiểu biết của em về anh chưa nhiều nên nhiều khi ...em thấy không muốn để anh bận tâm về em rồi hối hận.

Băng Nhi có vẻ rảnh tâm lý quá.

Hai tiếng đồng hồ còn lại hôm ấy họ đã sống êm đềm, ngọt ngào trong hạnh phúc. Thảo luận về tiểu thuyết, về cuộc đời, về dĩ vãng của từng người, về tương lai lý tưởng và trách nhiệm ...Thời gian trôi nhanh, để giấc ngủ của Đường điều độ, lúc nào Băng Nhi cũng rời phòng trước khi đồng hồ gõ một giờ khuya. Chưa bao giờ Đường thấy hạnh phúc như lúc này. Không uống rượu mà say. Ý say như lớn vờn, lâng lâng trong phòng. Ánh mắt Băng Nhi như rượu, cụ cười như rượu. Nhất cử nhất động của nàng đều làm cho chàng say. Đôi lúc một mình Đường giật mình khi phát hiện ra sự cuồng nhiệt của chính mình.

Nhưng nếu có những người đi trong lòng người đẹp thì cái chết cũng không đáng hận. Một tư tưởng thật lãng mạn. Bệnh lãng mạn là chứng bệnh lây. Băng Nhi có giọng hát hay, âm thể lẫn một chút trẻ con. Đường không làm sao quên được bài hát “Và cứ thế em cùng anh đến tận chân trời” mà hôm uống rượu say Băng Nhi đã hát, nhưng từ khi đó đến nay, chưa bao giờ Đường nghe lại được bài đó, dù Băng Nhi vẫn thích hát. Mỗi lúc bên nhau, Đường ngồi trên ghế, Băng Nhi ngồi dưới thảm tựa đầu trên đầu gối chàng, miệng hát nho nhỏ. Đường không rảnh lắm những bản nhạc mới, có điều chàng biết bài hát rất tình cảm.

– Em hát bài gì đấy?

– Bài “Bây giờ em mới hiểu”.

– Bài gì?

– “Bây giờ em mới hiểu” – Băng Nhi lặp lại, đôi mắt sáng long lanh quyến rũ. Nàng hát lớn hơn:

Bây giờ em mới hiểu Trời có hoảng sợ, đất có già Nhưng ân tình tao ngộ Mãi mãi bên nhau
Bây giờ em mới hiểu Dĩ vãng là khói mây Mộng xưa có tàn Nhưng anh và em Mãi mãi bên nhau đến bạc đầu
Băng Nhi hát xong, đặt tay lên gối nói dịu dàng.

– Anh Đường, hãy chấp nhận cho em một giấc mơ cuộc sống mới bên anh, anh nhé!

Băng Nhi! Những đợt sóng nhỏ nhấp nhô trong tim Đường hợp lại thành cơn sóng ào ạt tràn ngập. Băng Nhi! Băng Nhi.

Ngày thứ tư, A Thái đến tìm Đường, đó là ngày thứ bảy. Mười một giờ trưa phòng khám đã đóng cửa, cô Lan và cô Mẫn đã về nhưng Đường chưa khép cửa. Chàng nghĩ là Băng Nhi sẽ đến. Trong lúc chờ đợi thì A Thái đến, vừa bước vào cửa A Thái nói ngay:

– Anh Đường, tôi có thể nói chuyện với anh một chút chứ?

Đường bảo chàng rất vui khi A Thái đến. Mấy ngày nay chàng đã khuyên Băng Nhi nên làm lành với A Thái, đừng giận hờn nữa, nhưng Băng Nhi cứ thờ ra.

– Nếu giận được cũng đỡ, anh biết tính em không giận dai. Nhưng vấn đề ở đây là bọn em vẫn cùng nói chuyện, cùng đến sở, có điều tình cảm vui vẻ xưa kia đã mất.

Đường nghĩ, về cơ bản bạn bè thì giữa hai người con gái vẫn còn đó. Chỉ tại thời điểm này, bức tường ngượng nghịu vẫn chưa phá vỡ được. Bây giờ A Thái đã đến, chỉ cần có sự hiện diện của Băng Nhi là chàng sẽ mời hai người dùng cơm, biết đâu ...tình cảm sẽ nổi lại như xưa.

Đường vui vẻ:

– A Thái, ngồi đây uống ly cà phê nhé, đợi tí Băng Nhi đến chúng ta sẽ cùng ăn, tôi biết cô thích ăn đồ biển lắm. Chúng ta cùng đến nhà hàng Hoa Mai nhé.

A Thái ngẩn ra có vẻ bất an:

– Ồ! Băng Nhi sắp đến rồi à?

– Vâng, cô ấy sẽ đến.

A Thái lắc đầu:

– Vậy thì tôi đi đây.

Đường chặn lại cười nói:

– Cô vừa bảo là cô có chuyện cần nói với tôi cơ mà.

– Thôi để hôm khác.

Đường nhiệt tình:

– Đừng đi, đừng đi. Giữa hai người có việc gì vậy? Tại sao phải làm khổ nhau như vậy?

Băng Nhi khi đến đây đều nói cô với về bút rút. Thật ra thì cô ấy đâu có trách gì cô.

A Thái ngẩng lên nhìn thẳng vào Đường với đôi mắt lạ.

– Anh Đường ...anh với Băng Nhi yêu nhau à?

Đường bối rối:

– À ...có lẽ vậy.

– Tại sao lại có lẽ. Có hay không có?

Đường thành thật:

– Vâng, thì có.

A Thái kêu lên:

– Anh Đường, anh không cảm thấy là đột ngột lắm sao? Không thể như vậy được, chuyện không bình thường.

Đường ngồi thẳng dậy:

– Bình tĩnh nào, cô nghĩ là tôi với Băng Nhi không có quyền yêu nhau à?

A Thái lắp bắp:

– Không phải như vậy, anh phải sửa tên lại là Vô Thể Đường mới đúng, anh đã làm một việc rất hoang đường, vô thể thống.

Đường nổi nóng:

– Sao vậy? Thế Sở có quyền yêu Băng Nhi, còn tôi thì không à? Tôi kém hơn hẳn ư?

A Thái cũng lớn tiếng:

– Không phải? Chẳng lẽ anh không biết là chuyện cãi nhau giữa Băng Nhi và Thế Sở chỉ có tính cách tạm thời. Họ cắn nhau chỉ vài hôm rồi lại giải hòa, lúc đó rồi anh ăn làm sao, nói làm sao ...

Đường bối rối:

– Không, A Thái. Đến giờ này cô còn chưa biết Thế Sở đã nói lời yêu cô rồi à? Không lẽ mấy hôm nay, hai người không hẹn hò bên nhau à?

A Thái đỏ mặt, lệ đọng ra khóe mắt:

– Tôi chẳng có hẹn hò gì với Thế Sở nào cả. Mấy hôm nay tôi chẳng hề gặp anh ấy. Hôm cãi nhau với Băng Nhi anh ta cố ý đưa tôi vào cuộc ...Vâng, anh ta đã cố tình khiến Băng Nhi đau khổ. Lần nào cũng vậy, cãi nhau là họ triệt nhau bằng mọi ngôn từ, đủ cách ...Không chừa một cách đay nghiến nào. Nhưng với họ đó là chuyện bình thường, còn riêng anh, anh là đồ khùng, đồ điên. Tại sao anh không đứng bên ngoài cho khách quan, anh nhảy vô làm chi?

– Khoan nào ...ý cô muốn nói là tôi thừa cơ hội à?

A Thái yên lặng không nói. Đường thẳng thắn:

– A Thái này, tôi hiểu ý cô, tôi biết cô muốn khôi phục lại cục diện cũ, cô cho rằng chuyện giữa Thế Sở và Băng Nhi còn có thể hàn gắn. Còn tôi, tôi đã quay xấu đi tình hình. Nhưng mà ...A Thái này, mỗi người đều có tình cảm riêng của mình. Thành thật mà

nói, với Băng Nhi tôi không tự chủ được. Vâng, có lẽ tình cảm giữa chúng tôi phát triển nhanh quá, đột ngột quá. Nhưng mà tất cả dù sao cũng đã xảy ra rồi. Riêng Thế Sở với Băng Nhi tôi nghĩ rằng đã kết thúc. Cô có nói tôi thừa cơ hội hoặc thừa nước đục thả câu gì cũng mặc vì ...vì tôi đã yêu Băng Nhi.

A Thái ngẩn ra:

– Anh yêu cô ấy ...cỡ nào lận?

Đường thở dài:

– Tôi không thích thổi phồng. Xưa tới giờ tôi cũng chưa từng yêu ai một cách cuồng nhiệt, sôi nổi, cũng như không tin có thứ tình yêu như vậy. Thế mà, không ngờ bây giờ lại ...Tôi biết nói làm sao bây giờ? A Thái, cô biết không?

Tôi yêu Băng Nhi hơn chính bản thân tôi!

– Trời đất!

– Sao? A Thái? Cô không vui khi thấy tôi với Băng Nhi yêu nhau à? Ít ra thì Băng Nhi đã thoát khỏi sự đau khổ khi còn yêu Thế Sở. Cô không thấy là bây giờ Băng Nhi vui hơn trước sao?

A Thái cắn nhẹ môi:

– Thôi được. Tôi nghĩ rằng bây giờ có đồng ý hay không thì chuyện cũng đã rồi, có nói thêm gì cũng vô ích. Chỉ biết chúc mừng anh. – A Thái đứng dậy bước đi – Thôi tôi về, anh có về tự tin lắm đấy.

Suýt tí nữa thì A Thái đã chạm phải Băng Nhi đang đi vào. Thấy A Thái, Băng Nhi kinh ngạc:

–Ồ! A Thái!

A Thái vội vã chào:

– Tôi phải đi đây, tạm biệt!

Nhưng Băng Nhi đã chặn ngang với nụ cười gượng:

– Mi đi đâu? Thế Sở ở đằng ấy à?

A Thái trừng mắt đứng lại:

– Ban nãy tao đã nói chuyện với Đường. Giữa tao với Thế Sở chẳng có gì cả.

Tao không hề gặp Thế Sở từ khi tụi mày đổ vỡ. Nếu tao nói dóc trời đánh tao đi.

Băng Nhi vội vã nói:

– Thôi đừng thề, đừng thề, làm gì xúc động vậy? Giả sử có đi nữa tao cũng không để tâm.

A Thái đỏ mặt:

– Nhưng không có, tao đã bảo là không có gì cả, là không có gì cả ...Khi không rồi đặt chuyện kỳ cục.

Băng Nhi chăm chú nhìn A Thái rồi choàng tay qua vai bạn nói nhanh:

– A Thái, tao cho mi biết, bây giờ tất cả đổi thay rồi ...

Quay sang Đường, Băng Nhi nói:

– Anh Đường, anh có cho A Thái biết chuyện của chúng mình không?

– Có, có, anh đã nói.

Băng Nhi quay lại với A Thái, nụ cười rạng rỡ pha lẫn e thẹn.

– A Thái, giữa chúng ta coi như không có gì hết. Hiện giờ tao rất sung sướng, rất hạnh phúc. Một cảm giác mà trước kia khi còn ở bên Thế Sở chưa hề có.

Giữa tao với Thế Sở như có ngọn lửa nóng vậy, nó thiêu rụi dần cuộc sống, tạo sự đau khổ khôn nguôi. Điều này mi cũng thấy, mong là mi hiểu, còn với Đường thì ...Băng Nhi chậm rãi – Anh ấy khác hẳn, thận trọng, hiền hòa, có chiều sâu. Ở gần anh ấy tao cảm thấy yên tâm, hạnh phúc, an phận. Đó mới là điểm tựa mà người con gái nào cũng cần có.

Đường như nín thở. Cảm ơn em, cảm ơn lập trường của em.

A Thái vẫn chưa hết nghi ngờ:

– Thật hờ Băng Nhi? Có thật mi thấy hạnh phúc và không cần tới Thế Sở không?

Băng Nhi ngẫm nghĩ:

– Vết thương vẫn còn nhưng từ từ rồi nó sẽ lành. Nói theo nghề của anh Đường thì vết thương nào cũng có sẹo nhưng chắc chắn nó sẽ lành.

– Băng Nhi ưỡn ngực – Mi không thấy tao đang sống sung sướng hay sao?

A Thái như được lây phải cái vui, cô gật đầu chấp nhận:

– À, tuyệt thật Băng Nhi! Để ăn mừng diễn biến này, để ăn mừng mối tình mới này, tại sao chúng ta không làm một bữa tiệc vui?

– đường cười to:

– Tôi đã nói là chúng ta cần phải đi ăn đồ biển, uống rượu nữa nhá?

– Đi. – Băng Nhi nói, một tay nắm lấy tay A Thái, một tay nắm lấy tay Đường. – Đến Hoa Mai đi, tôi thích nhất món cua biển ở đây.

Không khí vui vẻ như quay trở lại, tuy rằng cục diện không giống như ngày trước. Tình

bạn của hai cô gái nói lại khiến cho Đường cảm thấy vui tươi, chàng không còn đầu óc
đâu nghĩ đến Thế Sở.

hết: [Chương 8](#)

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 9

Đó là một ngày cuối tuần khó quên. Ba người với một bữa ăn trưa thịnh soạn. Đường và Băng Nhi ăn nhiều nhất, chỉ có A Thái là tâm trạng vẫn chưa thoát khỏi bóng đen ám ảnh. Cô nàng như có phần tư lự, lo lắng, miễn cưỡng.

Trong bữa ăn thảnh thơi cô liếc nhìn Băng Nhi và Đường như muốn tìm thấy một sự trung thực.

Để buổi tiệc được vui hơn, Đường gọi bia lon ướp lạnh, chàng đề nghị cả ba phải uống cạn. Có hơi men, không khí lập tức thay đổi, Băng Nhi nói huyên thuyên, nàng kéo A Thái lại gần nói:

– Thái này, Đường tốt lắm. Anh ấy đã dạy cho ta được nhiều thứ mà trước kia ta chưa biết. Trước mặt anh ấy lúc nào ta cũng cảm thấy mình bé nhỏ. Sự uyên bác và chiều sâu của Đường khiến ta phải cần một thời gian dài mới có thể hiểu được.

Đường buông đũa, chàng vẫn chưa thích ứng được với thái độ thoải phòng của Băng Nhi, chàng thấy ngượng ngùng.

– Nữa rồi Băng Nhi, em lại bóc anh!

Băng Nhi nhiệt tình:

– Đúng là như vậy, em không hề bóc thơm anh.

Đường lái sang chuyện khác:

– Thôi được, các bạn thích ăn đầu cá không?

Băng Nhi reo lên:

– Thích chứ, A Thái, chúng ta cùng chia nhé.

Đường chia đầu cá ra làm hai, một nửa cho Băng Nhi, một nửa cho A Thái.

A Thái vừa ăn vừa nhìn hai người.

– Băng Nhi này, ta thấy mi như vừa sống lại.

– Không phải đâu A Thái, mấy hôm nay ta đã suy nghĩ, ta cảm thấy là có lẽ ta yêu Đường từ lâu lắm rồi, có điều ta không biết. Bằng không làm gì chỉ trong ba ngày ta không thể rời xa anh ấy được? Còn nhớ lần đầu tiên đến phòng mạch thấy anh Đường từ tốn, ung dung làm việc ta có cảm giác như đó là một vị thần hộ mệnh. Sau đó bốn người chúng ta vui chơi thì Đường đã đóng nhiều vai trò khác nhau trong đời ta. Một vị thần cứu mệnh là một người an ủi giúp đỡ, lắng nghe lời kể lể. A Thái này, mi suy nghĩ thử xem trong cuộc sống nếu ta gặp được một người đàn ông có thể đóng đủ vai trò như vậy thì hỏi mi không yêu được không?

Đường có cảm giác được dâng bốc lên trên trời xanh, A Thái lắng nghe rồi đột nhiên nói:

– Anh Đường, đây là Băng Nhi mà tôi đã nói với anh. Một Băng Nhi sống cuồng nhiệt, qua lời nói của cô ấy, anh hẳn đã biết. Vì vậy anh hãy cố giữ cho thật chặt, hãy bảo vệ cho thật kỹ, đừng để cô ấy bị thương lần nữa. Nhưng đồng thời anh cũng phải cẩn thận, coi chừng kẻ bị thương lại chính là anh.

Băng Nhi cười:

– A Thái, mi cứ yên tâm. Anh Đường là bác sĩ, anh ấy sẽ không để ta bị thương, và lại giữa anh Đường và Thế Sở cũng khác nhau, anh Đường hiền lành ...

Quay sang Đường, Băng Nhi hỏi:

– Rồi anh có làm em đau khổ không?

Đường thành thật:

– Cũng có thể, nhưng anh sợ chuyện ấy xảy ra lắm.

– Không thể có chuyện đó được. Em biết nhìn thấy chú kiến bị thương anh cũng nhanh chóng băng bó vết thương cho nó nữa là em.

– Đúng, chỉ vì cá tính của em nên anh sợ sẽ làm em khổ. Em lúc nào cũng thích tô điểm cho hy vọng, cho những gì em thích thành màu hồng, ngay chính anh em cũng lý tưởng hóa. Nhưng Băng Nhi ạ, anh chỉ là một người phàm, mà đã là người phàm thì làm sao không tránh khỏi khuyết điểm. Anh sợ rằng một ngày nào đó khi em phát hiện ra những khuyết điểm của anh em sẽ khổ đau.

Băng Nhi lắc đầu:

– Không, ưu điểm và khuyết điểm của mỗi người đều không có tính chất tuyệt đối. Với người khác đó có thể là khuyết điểm nhưng biết đâu với em nó chẳng là ưu điểm. Sự lồi cuồn giữa người với người chẳng phải chỉ bằng ưu điểm. Có khi ngược lại. Anh yên tâm, chắc em sẽ không khổ với những khuyết điểm của anh. Nhưng còn nah, anh có sợ ngược lại không?

Đường cười gật đầu:

– Khuyết điểm ai cũng có ...nhưng với em thì anh chỉ thấy có một thứ ...đó là cái má lúm đồng tiền.

Băng Nhi cười lớn suýt tí đã lặn vào lòng A Thái, nàng nắm tay A Thái nói:

– A Thái thấy không? Ông này bình thường ù ù cạc cạc nhưng đôi lúc cũng biết pha trò như nghệ sĩ hài ấy.

A Thái nhìn Băng Nhi rồi nhìn Đường:

– Tại sao hai người chưa đăng ký kết hôn?

Băng Nhi ngẩn ra:

– Kết hôn à? Sao lại sớm như vậy?

A Thái hứng thú nói:

– Không sớm đâu, không tới ba hôm mà hai người yêu nhau da diết như vậy, biến khuyết điểm của đối tượng thành ưu điểm cả, thì chuyện kết hôn chớp nhoáng đâu có gì lạ. Lấy nhau đi, tôi sẽ là nhân chứng cho. Tôi và Chu Châu được không? Lấy nhau sớm sẽ tránh được cảnh đêm dài thương nhớ.

Đường ngẩn ra nhìn A Thái rồi quay sang Băng Nhi:

– Đề nghị cũng hay đấy, em thấy thế nào?

Băng Nhi do dự:

– Anh nói thật chứ?

– Dĩ nhiên.

Băng Nhi lo lắng:

– Nhưng mà ...nhưng mà ...cả chuyện trọng đại như kết hôn mà anh cũng chẳng cần sự đồng ý mẹ cha ư?

Đường nói:

– Lấy vợ là chuyện của cá nhân anh, cha mẹ có đồng ý hay không anh vẫn làm theo ý

mình. Nhưng đứng trên phương diện lễ phép, em cần theo anh về Đài Trung ra mắt cha mẹ anh cũng như anh sẽ về Cao Hùng ...

Băng Nhi cắt ngang:

– Không ...không ...em sợ chuyện đó lắm. Em ngán nhất những thủ tục rườm rà trong lễ nghi bình thường. Nào là phải làm quen với họ hàng hai bên, phải tiếp xúc với người ngoài đối tượng mình yêu ...phải cử hành lễ ...Bên cạnh đó còn tương chao cá mắm, sinh con đẻ cáiỒ.- Băng Nhi khó khăn nói tiếp – Anh thấy đó, khuyết điểm em là ở chỗ đó. Thế Sở nói rằng em chưa trưởng thành.

Ồ không! Trong giây phút này không thể để bóng đen Thế Sở chen vào.

Không, không thể để cho bất cứ bóng đen nào chen vào. Đường chồm qua nắm lấy tay

Băng Nhi:

– Đây Băng Nhi, anh hiểu tất cả những điều em lo sợ. Chuyện đó không chỉ một mình em mà nhiều người cũng thế. Trước khi có sự chuẩn bị đầy đủ, anh sẽ không nhắc lại chuyện lấy nhau. Anh tán đồng đề nghị của A Thái chẳng qua chỉ muốn em biết tình cảm và quyết tâm của anh. Bất cứ lý do gì về phía anh, anh không bao giờ thay đổi.

Băng Nhi lắp bắp:

– Nhưng mà ...nhưng mà biết anh có đợi được không? Đợi em trưởng thành và chuẩn bị đầy đủ.

– Được chứ, nhưng đừng bắt anh đợi lâu quá.

– Lâu là bao lâu?

– Ví dụ như một trăm, hai trăm năm. - Đường cười tiếp – Anh không thể chờ em như vậy được, vì lúc đó ta hẳn đã biến thành đất, mà anh không tin là giữa đất với đất lại có tình yêu.

Băng Nhi cười:

– Anh Đường, bây giờ em mới phát hiện ra là anh khéo ăn nói, phản ứng nhanh và suy nghĩ sâu. Anh có thấy là em nông cạn lắm không?

– Nông cạn? Tại sao em nói vậy?

– Vì em chưa bao giờ tự tin cả.

– Em phải biết là kim cương đâu bao giờ tự biết là nó chói sáng đâu?

A Thái không chịu được kêu lên:

– Ôi! Sự có mặt của tôi có vẻ thừa thãi quá. Hai người nói chuyện làm tôi tự ti mặc cảm,

thôi xin phép rút lui vậy.

Băng Nhi vội vàng giữ A Thái lại:

– Không được, không được, chưa bao giờ chúng ta vui như vậy, làm sao mi bỏ đi được?

A Thái lấy cái vui, bây giờ nàng mới thật rõ chuyện giữa Đường và Băng Nhi thật.

– Vậy thì mi cũng khéo lựa lời cho ta biết mi là kim cương còn ta là gì?

– Mi cũng là kim cương.

– Kim cương nát phải không? Dùng kim cương nát viên quanh để tăng giá trị viên kim cương lớn.

Đường chen vào:

– Tôi chịu thua, tôi đề nghị ta đi xem phim đi. Bây giờ tôi mới biết lời lẽ của hai người đàn bà có thể xé xác một người đàn ông. Đi, ta đi thôi ...

– Hai người con gái cùng cười vang. Hôm ấy mọi người đều vui vẻ, họ cùng xem phim, dạo phố. Băng Nhi rất ái mộ điện ảnh, xem phim xong nàng vẫn còn tiếc rẻ:

– Tất cả những thiên tài ở đời này đều chết dưới tay kẻ bắt tài vô tướng:

Trời đã tối, vì bữa ăn trưa quá thịnh soạn nên bữa ăn tối họ chỉ ăn nhẹ, ba tô mì là xong.

Băng Nhi một tay nắm lấy tay Đường, một tay nắm lấy A Thái van nài:

– Tối nay chúng ta phải về “ký túc xá nữ sinh” để biến nó thành căn nhà đúng nghĩa đi.

A Thái không hiểu ý Băng Nhi muốn nói gì, nhưng trước sự nhỏ nhẹ của bạn và nụ cười của Đường nàng đồng ý ngay. Dĩ nhiên khi đó, họ đâu đoán được là trong căn nhà họ đang về, cái gì đang chờ đợi họ!

Vừa đến cao ốc Đại Đế lên lầu tư, A Thái là người tra chìa khóa vào ổ khóa.

Cửa vừa bật mở, cả ba đều bất ngờ trước cảnh trước mắt. Cả phòng tràn ngập hoa. Hoa phủ đầy tất cả, những chậu hoa trên thảm, trên bàn, hoa dán trên tường, trên trần nhà, rèm cửa sổ ... Hồng, hoa lay ơn, hoa đồng tiền, bá hạp, cúc kim, lan quân tử, đủ loại. Tất cả đều một màu hồng đào.

Giữa rừng hoa đó là Thế Sở. Anh chàng tay cầm bình xịt sơn, tay kia cầm chậu bông đã được nhuộm hồng đào, thì ra tất cả màu hồng do đây mà ra cả.

Trên người Thế Sở chỉ mặc chiếc áo thun. Phía dưới in năm chữ “Tôi là người có lỗi” và phía sau lưng, lại năm chữ khác “Hãy tha thứ cho tôi” toàn màu hồng.

Nghe tiếng mở cửa Thế Sở ngẩng lên hét lớn:

– À! Thì ra cả ba người! Sao về trễ thế? Hồi chiều điện thoại lại mãi chẳng ai tiếp. Tôi

chỉ còn cách trực tiếp đến đây đợi. Vừa đợi vừa sửa soạn thiết kế ...Cả một buổi chiều chẳng thấy ai về.

Thế Sở vừa nói vừa kéo những chậu hoa sang một bên, làm thành con đường đi.

– Mời quý vị vào.

Băng Nhi với A Thái nhìn nhau chẳng nói lặng lẽ đi vào. Đường bồi rồi nhìn những chậu hoa rồi Thế Sở. Chàng thấy ghen tức pha lẫn mặc cảm. Thế Sở có chìa khóa riêng của phòng. Nhưng bây giờ đối diện với thực tế trước mắt, chàng không thể không bước vào. Cửa khép lại, phòng ngập đầy mùi sơn và hương hoa.

Thế Sở buông bình xịt sơn xuống, đi vào phòng tắm một lúc sau bước ra với một thau đầy nước trên tay. Những đóa hoa hồng màu hồng đào nở rộ. Đem đến trước mặt Băng Nhi, Thế Sở nói:

– Hãy tha thứ cho anh bằng không anh sẽ uống hết thau nước này ...Sẵn đây anh cho em biết anh không mua được màu hồng đào nên mua hoa hồng trắng rồi sơn lên ...Nếu em bắt anh uống chắc có lẽ phải ngủm ...

Băng Nhi đứng yên khó xử, sự việc diễn biến khá bất ngờ, nàng không biết phản ứng ra sao. A Thái bước tới giải vây, cô đỡ thau nước trên tay Thế Sở đổ vào cầu vệ sinh xong bước ra.

– Thế Sở này, chúng ta đều lớn cả rồi. Đừng chơi trò trẻ con nữa. Anh ngồi xuống đi, chúng ta nghiêm chỉnh nói chuyện.

Thế Sở vẫn cười, mắt không rời Băng Nhi.

– Vâng, nhưng mà Băng Nhi em có tha thứ cho anh không?

Băng Nhi trốn tránh, mặt cúi xuống. Những đóa hoa khắp nơi khiến nàng bối rối, nàng lăm bắm:

– Anh ...anh là thằng điên!

– Điên à? - Thế Sở tiếp lời - Thế thì em không thể giận thằng điên được phải không?

Câu nói của Thế Sở khiến Băng Nhi bối rối. Đường cảm thấy không đứng ra không được. Chàng bước tới ôm ngang người Băng Nhi nói:

– Tôi nghĩ là Băng Nhi đã tha thứ cho anh từ lâu rồi.

Đôi mày Thế Sở nhíu lại nhưng giãn ra ngay. Nụ cười nhẹ trên môi, anh ta bước tới vỗ mạnh vai Đường, hào phóng nói:

– Cảm ơn Đường, chắc chắn là anh đã giúp tôi nói tốt với Băng Nhi. Bằng không cô ấy

dễ gì tha thứ. Bạn bè giúp nhau là ở chỗ này. - Thế Sở lại đưa tay nắm lấy tay Băng Nhi.

– Băng Nhi này, em có biết mấy ngày qua dài như hàng thế kỷ với anh không? Anh đã có lỗi với em, có lỗi với A Thái.

Quay sang A Thái. Thế Sở cúi đầu thật sát.

– Tóm lại tôi là một thằng điên. Xin quý vị rộng lượng cho. Anh Đường, để hôm nào tôi đến phòng mạch của anh nhờ anh cho thuốc trị bệnh điên. Bằng không tôi cứ phạm tội mãi.

Băng Nhi lùi ra xa mấy bước. Thế Sở chồm tới định ôm cô gái vào lòng.

– Băng Nhi! Em đừng đứng cách xa anh như vậy, đừng chau mày ủ dột ...Hãy lại đây ...

Băng Nhi lách qua một bên, chân chàng chạm phải chậu hoa loạng choạng suýt ngã.

Đường đưa tay đỡ gọn Băng Nhi vào lòng, A Thái hấp tấp:

– Thế Sở! Anh hãy ngồi xuống đây, chúng tôi có chuyện cần nói với anh.

Đường siết chặt Băng Nhi tiếp lời:

– Thế Sở! Anh đừng xúc động như vậy, tôi cũng có chuyện cần nói với anh.

Thế Sở đứng chững lại, có cái gì khác lạ, chàng nhìn thẳng Băng Nhi.

– Băng Nhi! Hôm nay em lạ vậy? Em không nói gì cả? Em lại nhờ nhiều người nói hộ em à?

Băng Nhi vùi đầu vào lòng Đường.

– Anh Đường! Anh hãy nói cho anh ấy biết.

Mặt Thế Sở tái hẳn.

– Băng Nhi! Em có điều gì muốn nói cứ nói, khỏi phải nhờ ai hết, giữa chúng ta không cần người thứ ba.

– Anh đã chẳng nói giữa chúng ta mọi cái đều kết thúc? Anh cũng chẳng đã nói là tôi chỉ là một đứa con nít hay sao?

Thế Sở nhún vai.

– Ô! Những điều đó, những lời đó chẳng qua là của một thằng điên! Anh cũng vừa giải thích cho em nghe rồi mà? Mà lời nói của một thằng điên đâu phải là một lời nói đúng. Trước kia, nhiều lần em cũng đòi đoạn tuyệt với anh, nhưng rồi chúng ta có đoạn tuyệt nhau đâu? Những lời đao to búa lớn trong cuộc cãi vã nhau đâu phải là những lời nói thật?

Băng Nhi trầm hẳn giọng.

– Rất tiếc là anh đã đến chậm quá rồi!

Mặt Thế Sở trắng bệch:

– Em nói thế nghĩa là thế nào?

Băng Nhi quay lại úp mặt vào vai Đường nói khẽ:

– Anh Đường! Hay là anh nói cho anh ấy biết đi?

Đường bất giác siết chặt Băng Nhi, nhìn thẳng vào Thế Sở nói rõ từng tiếng một:

– Cậu Thế Sở! Hiện nay tôi và Băng Nhi đã yêu nhau.

Gian phòng đột ngột rơi vào im lặng. Băng Nhi run rẩy trong lòng Đường, trong khi ánh mắt của Thế Sở nhìn trừng trừng vào Đường, hét lớn:

– Nói dóc, nói dóc.

Đường lắc đầu.

– Đó là sự thật.

Lòng ngực Thế Sở đập dồn dập, hơi thở nặng nề, đôi mắt vẫn không rời Đường và Băng Nhi. Anh chàng kêu lên:

– A Thái!

– Dạ.

A Thái phản xạ nhanh, Thế Sở hỏi:

– Thế này là thế nào, cô nói đi.

A Thái nói một cách khó khăn:

– Ồ! Tôi nghĩ đó là sự thật, thật sự họ đã yêu nhau.

Thế Sở hừ mạnh trong mũi:

– Yêu nhau à? Chỉ có ba hôm mà đã yêu nhau? Tình yêu dễ dàng như vậy sao?

Băng Nhi quay sang Thế Sở:

– Đúng ra anh phải hiểu rõ hơn tôi, tại sao tình yêu lại dễ dàng như vậy.

Thế Sở đột ngột bước về phía trước, hai tay bấu chặt lấy Băng Nhi. Thấy thái độ hung dữ của Thế Sở, Đường vội chặn lại:

– Anh không có quyền đụng vào cô ấy, trước kia cô ấy là người yêu của anh, anh muốn làm gì thì làm. Còn bây giờ cô ấy là người yêu của tôi, anh phải biết kính trọng và có khoảng cách. Nói như vậy, tôi biết anh cho là hoang đường, đối với anh nó như là một cú sét. Nhưng mỗi người chúng ta đều phải đối diện với sự thật. Thế Sở, tôi rất ân hận, nhưng tôi thành thật yêu Băng Nhi, tôi yêu Băng Nhi hơn tất cả trên đời.

Thế Sở hét to khiến cả trần nhà dường như muốn rung lên:

– Vĩ đại thật. Thời đại này là thời đại gì mà chỉ mới ba ngày tình yêu đã phản bội ta, bạn bè đã lường gạt ta!

Thế Sở dùng hết sức mạnh đá vào chậu hoa trước mặt, chậu hoa lăn tròn.

Anh ta nhảy cú tung trong phòng như một con thú bị thương làm vỡ cả mấy chậu hoa.

Sau cùng anh ta dừng lại bên cạnh tường, nắm chặt đấm tay đấm mạnh vào tường. Những đóa hoa hồng màu hồng đào dán trên tường rơi lả tả.

Chỉ một lát sau bàn tay Thế Sở đã rướm máu. Nhìn thấy máu, Băng Nhi kêu thét lên:

– Thế Sở, đừng điên nữa, tay anh đã chảy máu. Thế Sở đột ngột quay lại, mặt đỏ gấc, mắt hằn tia máu:

– Sao, cô đau lắm à? Cô thấy tôi bị đổ máu cô còn biết đau sao? Vậy mà cô dám bảo là cô đã thay đổi, cô không còn yêu tôi?

Băng Nhi sợ hãi lùi vào lòng Đường. A Thái chạy đến cố hết sức giữ lấy Thế Sở:

– Thế Sở này, anh Sở! Làm đàn ông con trai nếu ta giữ được thì giữ bằng không thì hãy buông đi.

Thế Sở đứng lặng chăm chú nhìn A Thái, rất lâu mới nói:

– A Thái, ngay cả cô cũng nói được điều đó sao? Nếu vậy thì ...coi như tôi đã mất Băng Nhi rồi!

Nói xong, Thế Sở cúi đầu, bước những bước chân nặng nề ra cửa. Gian phòng còn lại ba người với một khoảng không gian đầy hoa, cả ba cùng im lặng.

hết: [Chương 9](#)

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 10

Tối hôm ấy Đường ngủ lại trên ghế salon của căn nhà “ảo tưởng”. Chuyện xảy ra thế này, sau khi Thế Sở bỏ đi, Đường vẫn ở lại phụ Băng Nhi và A Thái dọn dẹp đồng hoa tàn. Chậu hoa được khiêng lên sân thượng, còn những cánh hoa được xếp thành chữ “love” trên bàn cũng đều được cho vào sọt rác ...Chuyện phá hoại bao giờ cũng nhanh hơn “xây dựng”. Việc dọn dẹp không chậm không khó, nhưng không hiểu sao cả ba không nói gì cả. Hình như tất cả không dám hờ môi, sợ lỡ lời.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, chuông điện thoại đột ngột vang lên, cả ba giật mình. A Thái liếc nhanh về phía Băng Nhi. Băng Nhi đáng lúi cúi ở salon, có lẽ đang tìm xem có đinh ghim nào sót lại không? Băng Nhi đã nghe thấy tiếng chuông nhưng vẫn đứng yên, cuối cùng chỉ có A Thái tiếp máy.

– Helô! Ồ! Thế Sở ...Thôi xin lỗi, đừng quấy rầy nữa chúng tôi sắp ngủ rồi.

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà A Thái chẳng dặng dưng quay lại Băng Nhi.

– Băng Nhi, điện thoại của mi nè! Mi nghe đi!

Băng Nhi do dự không muốn tiếp, Đường giục:

– Băng Nhi! Dù sao em cũng không thể tránh mặt anh ta mãi, vậy thì em hãy đối mặt vậy.

Băng Nhi bước tới cầm ống nghe lên chỉ “Ồ” một tiếng rồi lặng đi, mặt đỏ sẫm, mắt buồn hằm, đôi môi run rẩy ...Nàng đặt vội ống nghe xuống.

– Sao em? Anh ta làm nhục em à? - Đường bước tới lo lắng nâng cầm Băng Nhi, bây giờ chàng mới thấy hai hàng nước mắt trên má Băng Nhi, lau nước mắt cho nàng, Đường nói

- Hấn mắng em? Hấn đã dùng những ngôn từ khó nghe với em phải không?

Băng Nhi lắc đầu, chưa kịp nói gì thì tiếng chuông lại reo vang, cầm ống nghe lên vừa nghe là Băng Nhi đặt nhanh xuống. Những giọt nước mắt lại chảy dài. Băng Nhi lấy một xấp giấy đặt trước miệng như để ngăn khóc thành tiếng ...nước mắt tiếp tục chảy. Tình hình trước mắt làm Đường đau nhói, chàng nắm chặt hai vai Băng Nhi lay.

– Băng Nhi, sao em không nói với hấn? Đơn giản cho hấn biết là em không muốn nghe hấn nói nữa?

Băng Nhi chỉ lắc đầu.

Chuông điện thoại lại reo. Lần này, Đường giật lấy ống nghe, chẳng định hét vào máy thì nghe bên kia không có tiếng người, chỉ có tiếng nhạc, tiếng hát.

Tiếng hát ngọt ngào quen thuộc đầy tình cảm của Băng Nhi.

“Và cứ thế em cùng anh đi khắp chân trời Dẫm nát vạn núi cao cùng anh xây nhà.

Và cứ thế em cùng anh đi khắp chân trời Dẫm nát ngày với tháng để tóc xanh biến thành đầu bạc”.

Đường quay lại nhìn Băng Nhi, Băng Nhi òa khóc, phân bua:

– Máy thu băng ...trước kia khi chúng em còn lành. Em đã thu băng bài hát ...Bây giờ hấn cứ để bên máy điện thoại ...

A Thái bước tới rút dây cắm máy ra.

– Thế này thì không còn bị quấy rầy nữa. Thôi chúng ta đi nghỉ nhé?

Thế là máy không còn kêu được nữa. Đường nhìn Băng Nhi, chợt nhiên rồi rầm, lòng trĩu nặng, Băng Nhi ngồi khóc nhưng nước mắt kia đâu phải vì chàng? Không khí nặng nề.

Bất giác Đường ngẩng lên nhìn ra khung cửa sổ nơi chiếc bình hoa bị bể, mấy bông hoa đồng tiền rũ xuống.

A Thái vỗ nhẹ vai Đường thông cảm.

– Anh Đường! Anh cần phải để Băng Nhi có thời gian. Chuyện tình cảm không giống như cái bóng đèn tắt cháy. Muốn tắt là tắt muốn cháy là cháy. Đó là chưa kể sự giao lưu giữa Băng Nhi và Thế Sở lâu rồi. Kỷ niệm phải nhiều lắm, do đó có tan vỡ, vết thương phải to, phải đau đớn. Anh là bác sĩ anh phải hiểu chuyện đó chứ?

Ta là bác sĩ dỏm, Đường nghĩ, dù có biết đi nữa làm sao có thể tránh được chuyện ghen tức.

A Thái bước sang Băng Nhi.

– Thôi đừng khóc nữa, Băng Nhi, chuyện Thế Sở phát điên lên, mi cũng biết không phải lần đầu, đúng ra phải có sự chuẩn bị trước để đón nhận. Hấn điên mặc hấn, mi tỉnh đi, ta đảm bảo là không sớm thì muộn hấn sẽ lui quân ...Thôi được rồi Băng Nhi, mi đừng khóc nữa, phải kiên quyết, phải giữ vững lập trường của chính mình.

Nhưng Băng Nhi vẫn khóc và Đường vẫn yên lặng.

Gian phòng chìm trong sự nặng nề. Một lúc Đường mới đứng lên nói:

– Thôi quý vị đi ngủ đi, tôi về.

A Thái giật mình ngẩng lên.

– Băng Nhi, mi đừng khóc nữa, mi khóa làm Đường giận rồi đó thấy không?

Đời nào có ai kỳ cục vậy? Trước bạn trai mới, khóc cho người tình cũ? Đường xử trí thế nào?

Đường liếc nhanh về phía A Thái. Sao tể nhị thế? Biết hết ruột gan của chàng.

Băng Nhi như chợt tỉnh, nằng sợ hãi quay sang Đường, rồi đứng dậy chạy ngay về phía chàng ôm choàng lấy chàng khóc thút thít.

– Anh Đường! Xin anh, xin anh đừng giận em ...Em đã khóc vì em đã không nín được ...Em cũng không biết mình đã làm gì ...Nếu cả anh cũng giận ...thì em không biết sống ra làm sao nữa.

Đường vuốt tóc Băng Nhi.

– Em cứ khóc đi, khóc nữa đi! Anh biết em bản tính đa tình, yếu đuối, nếu em không khóc cho cuộc tình đã mất thì chẳng hóa ra là vô tình lắm ư? Anh không giận đâu Băng Nhi, em cứ khóc đi, dù cái khóc của em có khiến anh đau lòng, phải, anh đương nhiên phải đau lòng vì ...vì anh yêu em.

Băng Nhi siết chặt lưng Đường.

– Anh càng nói càng làm em muốn khóc ...Anh Đường, em dễ khóc như vậy đó ...Em là đứa không thực tế, không lớn nôi ...không xứng đáng với lòng tốt của anh. Nếu một ngày nào đó em có làm anh buồn ...

Đường ưỡn ngực cắt ngang:

– Tại sao em lại nói vậy? Tối nay em quá mệt, quá xúc động nên ...

Nhưng Băng Nhi vẫn cố chấp:

– Em đủ tệ xấu, đủ thói hư ...phải không anh? Em cũng thật đáng sợ, đã làm cho Thế Sở khổ, anh khổ ...rồi chính em cũng khổ ...

Đường dịu dàng:

– Băng Nhi, em đi tắm rồi đi ngủ đi! Ngủ mai dậy một ngày mới sẽ tốt đẹp em ạ!

Băng Nhi ngược nhìn lên, đôi mắt sưng đỏ.

– Anh ...thật không giận em chứ?

– Không.

– vậy, thì ...em nghe lời anh ...em sẽ tắm rồi đi ngủ ...Mai sáng anh phải đến sớm nhé ...Em sợ là ...Em sợtên điên đó lại đến.

Đường đẩy Băng Nhi ra xa.

– Thôi được rồi! Tắm rửa rồi đi ngủ đi! Tối này anh sẽ ngủ lại salon này.

A Thái cười.

– Anh Đường! Anh cũng không thể ngủ luôn ở trên ghế salon này! Nếu tình cảm của Băng Nhi chỉ phụ thuộc vào sự hiện diện của anh thì mệt quá. Anh về đi! Về ngủ đi ...Như vậy tất cả chúng ta đều ngủ ngon cả.

Băng Nhi ngẫm nghĩ:

– A Thái đúng! Anh Đường, anh về đi, anh không thể ở đây giữ mãi em. Nếu chuyện em sẽ đối diện với sự thật. Thôi anh về đi. Anh cứ yên tâm, Thế Sở không bắt cóc được em đâu.

Nhưng rồi Đường cũng không đi. Chàng vẫn nghĩ đến cái khùng khùng điên điên của Thế Sở, đến khuôn mặt ràn rụa nước mắt của Băng Nhi, đến vẻ dịu dàng yếu đuối của A Thái. Chàng thờ dài.

– Thôi! Quý vị để tôi ngủ tại đây đêm nay. Ngủ ở đây dù sao tôi cũng yên tâm hơn, bằng không chẳng bao giờ tôi ngủ được.

Thế là không còn lý do, hai cô gái mang chăn, nệm gối ra phòng khách, hai chiếc salon dài được kéo sát vào nhau tạo nên một cái giường. A Thái về phòng riêng. Còn Băng Nhi đến bên Đường hôn lên trán chàng.

– Em yêu anh.

Tim Đường rộn đập mạnh, chàng choàng tay ôm Băng Nhi vào lòng hôn rộn đập.

– Băng Nhi! Em hãy can đảm lên! Em phải quyết định! Phải suy nghĩ rồi cân nhắc tình cảm của mình.

Băng Nhi nói khẽ:

– Khỏi cần phải cân nhắc, em hoàn toàn nghĩ đến anh có điều em thấy mình thay đổi

nhanh chóng quá, sự thay đổi này làm chính em hoảng sợ. Đó là tại anh đó.

– Tại anh?

– Vâng, vì anh thiết tha, tốt lành. Anh đúng đắn, có chiều sâu, nhưng lại dịu dàng, đa cảm ...do đó anh giống như một thanh nam châm lớn lúc nào cũng hút lấy em. Nói đúng ra không vì em thay đổi nhanh chóng mà tại vì gặp anh.

Băng Nhi! Em khiến ta say đắm.

– Anh không được một góc nhỏ của điều em nói. Băng Nhi! Đừng bao giờ ảo giác về anh như thế nguy hiểm lắm. Đã biết bao người khi yêu đã nhào lặn cái hào quang ảo tưởng. Yêu như mê như mết rồi cuối cùng thất vọng ...

Băng Nhi nói rất khê:

– Đó là Thế Sở.

Đường không hiểu.

– Em nói gì?

– Em đã hiểu rồi – Băng Nhi nói như phát giác ra điều gì - Những năm qua có lẽ là chưa phải em yêu Thế Sở mà thật sự chỉ yêu cái ảo giác. Anh ấy là hiện thân của những ảo giác. Đó là sự lãng mạn, trẻ con, tính cuồng nhiệt và những điều không thực tế ...Bây giờ nghĩ lại, em đã yêu những điều anh ấy đã làm chứ không phải chính bản thân anh ấy.

Băng Nhi ngẩng đầu lên mắt chớp nhanh – Anh thấy không đối với bản thân anh ấy em không hề biết gì cả.

Đường nắm tay Băng Nhi.

– Có thật như vậy không?

– Thật chứ! Em không hiểu việc làm của anh ấy, em cũng không hiểu những điều anh ấy nghĩ, bạn bè, gia đình, ngay cả cá tính ...Điều đáng sợ nhất là từ trước tới nay em chỉ đi theo và bị cuốn hút ...Bây giờ thì em hiểu rồi ...

– Có thật là hiểu chưa?

– Tuy không hiểu hoàn toàn nhưng đã có phần nào – Băng Nhi nhoẻn miệng cười – Anh cần phải nhẫn nại, từ từ dạy dỗ em – Băng Nhi đứng dậy tiếp – Thôi, anh ngủ đi, trời sắp sáng rồi, chuyện để ngày mai nói tiếp.

Băng Nhi đi rồi, Đường nằm trên salon vẫn không ngủ được. Mắt trừng trừng mở to nhìn ra khung cửa sổ. Hình ảnh Băng Nhi, Thế Sở, A Thái với những giọng nói của họ quay mãi trong đầu chàng. Lời của Băng Nhi:

“Anh ấy lặng lẽ ngồi ở đây giống như một vị thần hộ mệnh. Anh ấy đã đóng nhiều vai trò khác nhau, kẻ cứu tôi, người lắng nghe tôi kể lể, người an ủi, người bạn đồng hành ...Nếu ta có một người bạn trai có thể đóng nhiều vai như vậy thì làm sao ta không yêu? ...” Lời của Thế Sở:

“Đời này là đời gì mà chỉ trong ba ngày người yêu phản bội, bạn bè lường gạt ta? Đây là đời gì?” ...Lời của A Thái:

“Đường này! Anh hãy cố mà giữ chặt lấy Băng Nhi, bảo vệ cô ấy thật kỹ.

Đừng để cho cô ấy bị thương và đồng thời anh cũng phải cẩn thận coi chừng chính mình mới là kẻ bị thương đấy ...” Rồi lại giọng nói của Băng Nhi:

“Anh là cánh đồng xanh rộng rãi, bát ngát đầy sức sống ...Khi phiêu bạt trên trời cao, sắp bị rơi xuống là em lại tìm đến cánh đồng của anh ...” Tiếng nói của Thế Sở tiếp theo:

“Cái quý bạn bè là ở chỗ này. Có lẽ anh đã nói tốt về tôi rất nhiều trước mặt Băng Nhi, bằng không, không dễ gì cô ấy tha thứ cho tôi ...” Tiếng nói A Thái:

“Không lẽ anh không biết chuyện giữa Băng Nhi và Thế Sở chỉ là chuyện dối hờn? Rồi ba ngày sau họ lại giảng hòa. Lúc bấy giờ anh sẽ ăn nói làm sao, nói làm sao chứ? ...”

Đầu óc Đường quay cuồng, mồ hôi ướt đầm sống lưng. Những câu nói khi trước như vang vang mãi bên tai. Một cảm giác rối loạn, hôn mê, quay cuồng ...Mãi đến gần sáng chàng mới chợp được mắt. Giấc mơ lại đến, Thế Sở với chiếc áo lông chim màu hồng đào, đôi cánh to. Hắn bay đến trước mặt chàng cười nói:

– Anh thấy đấy! Băng Nhi thích màu hồng đào nên tôi nhuộm hết những đám mây trên trời thành màu cô ấy thích.

Đường ngẩng đầu nhìn lên ...Bầu trời đầy những cánh hoa màu hồng đào ...Rồi Băng Nhi xuất hiện ...Mái tóc ngắn của nàng rồi màu da, màu quần áo đều màu hồng ...Nàng phi trên người con tuấn mã cũng màu hồng với nụ cười thật giòn, nói với Đường:

– Ban nãy em đã phi trên cánh đồng xanh bát ngát. Bây giờ em lại muốn bay lên mây đầy sắc hồng đào của em.

Băng Nhi vừa dứt lời thì một cánh chim lớn - Thế Sở đã bay đến với những vuốt nhọn chụp lấy Băng Nhi bay vút lên bầu trời màu hồng. Đường kinh hãi đuổi theo hét lớn:

– Băng Nhi! Băng Nhi! Xuống đi em ...Đừng đi! Đừng bỏ anh!

Rồi Đường giật mình tỉnh dậy bởi tiếng hét của mình đồng thời chàng cảm thấy một bàn tay nhỏ đang nắm lấy chàng lắc mạnh.

– Anh Đường! Anh Đường! Anh mơ thấy ác mộng à?

Đường hoàn toàn tỉnh lại. Trời đã sáng tỏ, chàng mở to mắt, Băng Nhi đang đứng trước mặt với chiếc áo ngủ màu trắng yên tĩnh với nụ cười. Bàn tay nàng vẫn còn vuốt ve nhẹ trên mặt chàng.

– Ô! Băng Nhi!

– Anh đã mơ thấy ...- Đường ngại ngần không muốn đem giấc mơ kể ra.

Chàng giả lả - Không có chuyện gì cả.

Đường vươn vai. Nằm trên salon chẳng thoải mái tí nào, cột xương sống mỏi và nhức. Có cái gì cộm ở dưới lưng. Đường cố sức đưa tay kéo ra. Băng Nhi và A Thái đến gần nhìn. Cuối cùng Đường kéo ra được một vật. Đây là ...một chú hươu cao cổ loại đồ chơi màu hồng đào, trên cổ chú hươu có treo một tấm thẻ bài với mấy chữ “Tôi là kẻ có tội” Mặt sau lại có chữ “Hãy tha thứ cho tôi”.

Đường như bị rết cắn, ném vội món đồ chơi vào đồng hoa màu hồng đào nơi góc phòng.

Đồng rác mà đêm qua cả ba người chưa dọn sạch nơi góc phòng.

Đường buột miệng:

– Như là thứ hồn ma ám ảnh.

– Anh ta sẽ không chịu thất bại dễ dàng đâu – A Thái nhìn qua khung cửa sổ rồi quay lại nói. – Anh ta đang đứng bên ngoài cửa sổ.

Băng Nhi và Đường vội xông tới. Quả nhiên trước mặt họ Thế Sở ung dung đứng tựa cột đèn, trên tay là một gói giấy không biết đựng gì. Anh ta đang đứng đợi nhưng điều làm cho mọi người chú ý hơn là chiếc “NISSAN” bên cạnh hắn.

Trước kia chiếc xe du lịch này màu trắng hiện đã được sơn thành màu hồng đào.

Đường bất giác ngẩng lên nhìn trời. Băng Nhi hỏi:

– Anh nhìn gì đấy?

– Những đám mây.

– Mây gì?

Đường cười nhìn xuống không đáp, chàng nắm tay Băng Nhi, bàn tay lạnh và đang run rẩy.

– Nghe anh nói nè Băng Nhi - Đường mở miệng - Thế Sở dù có bản lĩnh đấy, nhưng hắn không làm sao nhuộm được mây trắng thành mây hồng đào.

Băng Nhi không hiểu:

– Anh nói gì?

– Với bầu trời trong suốt như vậy, anh không còn sợ em sẽ bị cấp đưa vào trong mây. –
Đường lắm bả, rồi cúi xuống nhìn Băng Nhi – Băng Nhi này! Anh nghĩ chúng ta đã có một ngày dài quá.

A Thái làm việc tất bật. Cô đang bung ra một nồi cháo lớn đặt lên bàn ăn.

– Theo tôi thì chúng ta nên ăn cái đã để đối phó với ngày dài hôm nay. Nào!

Lại ăn sáng đi.

A Thái sắp ra bốn đôi đĩa. Đường kinh ngạc:

– Cô làm gì vậy?

A Thái trả lời bình thường:

– Anh hãy xuống lầu mời gã khùng kia lên ăn luôn. Đây là cuộc tranh đấu công bình. Tôi không muốn nhìn thấy bất cứ một người nào chiến đấu với cái bụng đói. Và lại, anh chàng đứng ở dưới lầu kia dù có thế nào thì vẫn là bạn.

Người trước đây hơn nửa năm đã cùng chúng tôi chơi, cùng giỡn, cùng cười.

Không thể để một người bạn như vậy nhịn đói đứng mãi bên dưới. Đó là chưa nói dù có không mời đi nữa thì rồi anh ta cũng tự ý bò lên cho mà xem!

Và A Thái đi xuống lầu.

hết: [Chương 10](#)

QUỖNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 11

Thế Sở bước vào phòng. Chiếc áo sơ mi trắng, quần đen chẳng có chữ “có tội” hay “thứ” gì trên áo. Dáng thanh thoát, có lẽ anh ta mới tắm gội, mái tóc bông, mắt sáng, chẳng có chút gì là thất tình hay mất ngủ. Anh chàng bước vào với một tinh thần thoải mái, bình thường.

– Chào quý vị!

Thế Sở lớn tiếng với nụ cười như thể chưa hề có việc gì xảy ra.

– Tôi mang đến cho quý vị mấy cái “giàu cháo quẩy” cả món xôi nếp mặn mà Băng Nhi khoái ăn. – Thì ra cái gói giấy trên tay Thế Sở là thức ăn. Nếu biết là thức ăn thì có nghĩa là anh chàng không đói. A Thái mời hẳn lên đây làm gì?

Nhưng khi gói giấy mở ra, thấy số lượng thức ăn. Đường mới biết là có mời hay không thì Thế Sở cũng lên lầu ăn sáng.

Thế Sở tự nhiên ngồi xuống duỗi chân ra nói:

– Anh Đường! Tôi đặc biệt xin lỗi anh.

Thế Sở vừa cười vừa nói, thái độ phóng khoáng rộng rãi, hoàn toàn khác hẳn thái độ hung dữ ngày hôm qua.

– Hôm qua tôi không được bình thường, tôi đã không kiểm soát được lời nói, xin đừng chấp nhất. Thật ra thì với tôi ...Tôi rất quý trọng tình bạn ...Chỉ cần một ngày làm bạn nhau là mãi mãi, vĩnh viễn là bạn.

Đường tiếp lời:

– Tôi rất sung sướng được nghe câu nói ấy!

Miêng nói vậy nhưng Đường thấy có cái gì kỳ kỳ trong đó, chàng chăm chăm nhìn Thế Sở. Còn muốn gì đây? Con người đâu thể thay đổi nhanh chóng như vậy được? Nhưng hẳn đã tỏ thái độ “đầy phong độ” như vậy thì ta không thể chịu thua.

– Thật ra thì người cần tha thứ phải là tôi, vì người quân tử không thể đoạt tình yêu của kẻ khác, đúng ra tôi phải có khoảng cách ...

Thế Sở cắt ngang:

– Đừng giải thích gì cả, cũng đừng nói chuyện gì quân tử. Trong cuộc chiến đấu và tình yêu thì đừng nói chuyện quân tử, tay nào bày trò như thế chắc chắn sẽ bị thất bại một cách đau đớn. Vì vậy Đường ơi, chúng ta nên dẹp mấy cái giáo điều của giai cấp sĩ phu “ngụy quân tử” qua một bên. Muốn săn đuổi tình yêu cần phải dựa vào bản lĩnh cá nhân mình ...Do đó, Đường ơi, tôi xin cúi đầu chào thua anh.

Đường bối rối, không biết gã con trai cáo giá này thật hay chỉ là ngụ ý một thủ đoạn?

– Cậu Thế Sở ...ý cậu muốn nói là ...chúng ta vẫn là bạn của nhau chứ không phải vì sự thay đổi tình yêu của Băng Nhi mà đổ vỡ?

A Thái chen vào:

– Đổ vỡ thì dĩ nhiên có rồi, nhưng nếu hai vị đứng ở vị trí so gươm thì chắc chắn cuộc sống của tôi và Băng Nhi sẽ khó thở đó.

Thế Sở liếc nhanh về phía Băng Nhi.

– Quý vị yên tâm ...

Nhìn Băng Nhi cầm cúi ăn, đột nhiên Thế Sở nói:

– Băng Nhi! Em ăn vừa phải thôi ...Chúng mình đã thỏa thuận nhau rồi, mỗi lần, em chỉ được ăn nửa cái thôi, em quên rồi sao? Rủi bệnh dạ dày tái phát rồi sao? Ồ mà này ...Thế Sở lấy trong túi ra một lọ thuốc. – Anh lúc nào cũng mang sẵn thuốc cho em đây.

Đường nhìn cảnh trước mắt bất giác mỉm cười. Chàng bắt đầu cảm thấy hiểu được con người của Thế Sở. Đưa tay ra đón lọ thuốc trên tay Thế Sở, Đường nhìn lọ thuốc rồi nhìn Băng Nhi:

– Không sao đâu Băng Nhi ạ, em cứ ăn hết cái bánh, ăn xong đứng dậy đi dạo một chút là khỏe ngay. Còn lọ thuốc này; nó chỉ có tác dụng trung hòa lượng acid trong dạ dày của em. Mà lượng acid trong dạ dày của em thì anh biết là không cao lắm. Vì vậy, tốt nhất không nên uống.

Thế Sở bưng cháo lên húp, bỏ xuống cười lớn:

– Đường, nãy giờ mình quên băng cậu là bác sĩ, lời cậu dĩ nhiên là phải đúng ...Được rồi Đường, tôi xin bàn giao Băng Nhi lại cho cậu.

Đường nói:

– Cậu khỏi bàn giao, Băng Nhi là chủ của chính cô ấy. Cô ấy có toàn quyền quyết định.

Thế Sở nhìn thẳng Đường nụ cười chột tất.

– Đường, đúng là cậu không đơn giản ...Thôi được tôi xin chịu thua ...mà không thua cũng không được ...Không sao ...Dù thế nào thì chúng ta vẫn là bạn ...Nhiều lúc tôi thấy ngạc nhiên vô cùng ...Nhiều cặp vợ chồng khi tan vỡ nhìn nhau như kẻ tử thù. Sao kỳ vậy? Ít ra lúc trước họ cũng đã có mối liên hệ thân thiết chứ?

Rồi Thế Sở thở dài, nhìn Băng Nhi.

– Băng Nhi! Hôm nay em có kế hoạch gì không? Tuần trước anh đã cùng em về Cao Hùng thăm mẹ em. Còn bữa nay đi đâu? Xe anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Rửa sạch đồ đầy xăng, máy móc hoàn hảo ...Mới nữa ...Hai cô cùng đi chứ?

Nếu Đường cũng rảnh thì chúng ta cùng đi vậy.

Thế Sở bước chân vào phòng đến giờ Băng Nhi có vẻ bứt rứt không yên, không cười, không nói. Cắm cúi ăn hết đĩa xôi mặn, hết đĩa xôi nạng lại bẻ bánh ngọc ra nhiều mảnh rải rác trên bàn. Nghe câu hỏi của Thế Sở, Băng Nhi giật mình lúng túng không biết trả lời ra sao thì nghe Đường nói:

– Hôm nay Băng Nhi không về Cao Hùng, chúng tôi có kế hoạch riêng, ăn sáng xong là khởi hành.

Đến lượt Thế Sở bắt ngờ.

– Kế hoạch của quý vị là đi đâu?

Đường nói thẳng:

– Đó là việc của tôi và Băng Nhi, có nghĩa là không thể tiết lộ được.

Thế Sở tựa lưng vào ghế chằm chằm nhìn Đường.

– Đường! Cậu chơi vậy là không đẹp!

– Sao vậy?

– Tôi đã nói rồi, chúng ta vẫn là bạn bè vậy thì cậu gạt tôi sang một bên có ý nghĩa gì?

A Thái chen vào:

– Tôi không có phần trong đó xin quý vị đừng kéo tôi vào cuộc.

Thế Sở nói:

– Chúng ta đã nói là cuộc chiến đã chấm dứt. Đình chiến rồi cơ mà?

– Vâng. - Đường đáp – Tôi mong rằng thật sự chúng ta đã đình chiến.

Thế Sở nhìn Băng Nhi rồi lại nhìn Đường.

– Vậy thì sao không cho tôi tham dự vào cuộc chơi của các bạn?

Đường nhìn thẳng Thế Sở.

– Không phải là không cho, Thế Sở cậu muốn tôi trình bày tất cả à?

– Vâng.

– Đó là đề đề cao cảnh giác. Cậu là một địch thủ mạnh của tôi từ vóc dáng, tác phong, cách ăn nói đến phản ứng nhạy bén, cậu đều hơn hẳn tôi. Trong cuộc chiến vừa qua tôi đã chiến thắng chỉ dựa vào cái may mắn do sơ hở của cậu, chứ nếu trực diện chiến đấu, nếu cậu triển khai hết cục diện thì tôi nghĩ là tôi sẽ chiến bại. Vì vậy, Thế Sở, tôi chỉ còn cách là mang Băng Nhi ra xa cậu, tách ra thật xa.

Thế Sở gật gù:

– Cậu nói hay lắm, bây giờ tôi hiểu cậu là một địch thủ đáng ngại của tôi. Ha!

Ha!- Thế Sở buông tiếng cười lớn, hấn ngẩng lên nhìn trần nhà – A Thái nói đúng!

Nam tử đại trượng phu có giữ được thì giữ, không giữ được thì phải buông. Được rồi các người muốn làm gì thì làm, tôi không quấy rầy nữa đâu – Quay sang A Thái, Thế Sở hạ thấp giọng – A Thái, tôi van cô, cô hãy giúp tôi khuây khỏa ngày dài hôm nay còn lại ...

A Thái lắc đầu nhanh.

– Không, không được! Hơn nữa hôm nay tôi có hẹn riêng.

Thế Sở ngẩn ra.

– Cô cũng có bạn trai à?

– Vâng, bạn trai, mới sơ giao thôi.

– Nghĩa là cô cũng có kế hoạch riêng?

– Vâng.

Thế Sở thở dài:

– Thôi được rồi! Ai cũng có kế hoạch riêng cả, vậy thì cứ đi đi, tôi xin ở lại đây rửa chén.

A Thái bối rối:

– Thế Sở này, nếu anh lại quậy phá, sơn phết bậy bạ nhà cửa, xả rác đầy nhà thì chúng tôi sẽ giận đấy.

Nụ cười trên môi Thế Sở biến mất, anh chàng quay sang Băng Nhi chậm rãi từng tiếng một:

– Băng Nhi này, tất cả những trò chơi trước kia chúng ta đã từng thích thú sao bây giờ lại bị coi như những đồng rác? Nếu vậy, bây giờ tôi cũng trở thành người thừa, vậy thì tôi phải đi đây.

Thế Sở đứng dậy đi ra cửa rồi quay lại.

– Xin chúc cho kế hoạch riêng của mỗi người đều thành công mỹ mãn.

Rồi anh chàng bỏ đi. Đến giờ phút này Băng Nhi mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm ấy, Đường chờ Băng Nhi đi suốt một ngày. Qua Động Dơi rồi về Thạch Môn, Kim Sơn, Dã Liễu.

Đến mỗi nơi họ đều dừng lại nghỉ. Gió biển rì rào, những bức tranh trên cát, ánh nắng mặt trời ...Rồi sóng biển ...Biển tràn ngập người với người. Nhất là ở bãi tắm. Đường và Băng Nhi không có mang theo áo nên chỉ đi trên bãi hít lấy cái không khí mặn của biển tự do thoải mái. Nhưng không hiểu sao hôm ấy Băng Nhi tỏ ra rất ít nói. Có lẽ vì ảnh hưởng của Thế Sở, Băng Nhi tỏ ra rất ít nói. Có lẽ vì ảnh hưởng của Thế Sở, Băng Nhi thấp nhòm mắt hờn. Mỗi lần dừng xe là nàng lại nhìn quanh như tìm kiếm ai, Đường hỏi:

– Hình như em đang lo lắng điều gì?

– Không! Không có!

Băng Nhi vội vã đáp, nắm lấy tay Đường kéo đi nhanh trên cát. Đường siết chặt tay Băng Nhi thành khăn:

– Băng Nhi, em đừng buồn, em có vẻ buồn cho Thế Sở phải không? Nếu vậy sẽ khiến anh khó chịu – Nhìn ra Biển Đường lái câu chuyện – Em có thích biển không?

Băng Nhi nhướng mắt ra biển.

– Theo em thì ai cũng đều yêu biển cả.

– Cuộc sống của con người hôm nay thường bị gò bó trong khung cảnh chật hẹp, nhà nhỏ, phòng nhỏ tất cả những sự hi vọng ái ố của con người đều xảy ra trong nhà. Mấy hôm trước đọc báo anh thấy báo chí đã kích điện ảnh bây giờ viết về cuộc sống chật chội của con người là không thực tế, anh thì anh nghĩ ngược lại.

Đề cập đến điện ảnh Băng Nhi có vẻ hứng thú.

– Phê bình thường có tiên kiến, bỏ chuyện đó qua một bên đi. Biển đang ở trước mặt ta.

– Vâng, biển rất rộng, con người bị đời sống nén đến độ không thở nổi thường tìm đến

biển. Có nhiều khi anh thấy biển cũng có nhân tính.

– Anh nói gì em không hiểu?

– Em hãy nhìn xem kia. – Đường kéo Băng Nhi lại sát mình. Biển có lúc lặng yên, có lúc thét gào, có lúc dịu dàng nhưng đôi khi thịnh nộ, khi biển yên nước trong xanh thăm thẳm ...Nhưng nếu em để ý em sẽ thấy, lúc nào nó cũng chuyển động, cũng thay đổi ...Những đợt sóng nhỏ từng đợt, từng đợt lên xuống, thay đổi giống như con người ...

– Nhưng mà cũng có nhiều người, cuộc đời họ gần như bất biến, có một bà lão ở phía trước nhà em, chuyện giặt thuê cho mọi người bằng tay, mặc dù bây giờ xã hội đã tràn ngập máy giặt, bà ta vẫn tiếp tục lao động bằng tay.

– Em lầm rồi! Cái đó là sự bất biến của cách thức sinh hoạt chứ không phải vì cuộc đời. – Đường dìu Băng Nhi về phía hàng ăn. – Thực tế thì ngay cả cách sinh hoạt cũng thay đổi, mà em không biết đó thôi. Riêng với lòng người thì bao giờ cũng giống như biển, biển hóa khó lường.

Băng Nhi dừng chân liếc nhanh Đường.

– Anh Đường! Em không hiểu tại sao bác sĩ như anh lại đi nghiên cứu về biển, về lòng người ...

Đường cười.

– Đó chẳng qua chỉ là một sự liên tưởng. Lúc còn đi học anh thường cùng với mấy người bạn đến bãi biển cắm trại, vừa ngắm biển vừa nghĩ đến con người, tấm lòng nhân ái của bạn bè.

– Thế những người bạn đó giờ ở đâu?

– Thay đổi cả.

– Thay đổi?

– Vâng! Giống sóng biển, tất cả đều đổi thay. Có người đi ra nước ngoài, có người đổi nghề, người lấy vợ, người lấy chồng, người mở phòng mạch ...Tóm lại, tất cả đều thay đổi, đều bận rộn, thỉnh thoảng nhớ tới nhau điện thoại hỏi han là xong. Chuyện cắm trại ở bãi biển chỉ là một chấm nhỏ trong ký ức và điện thoại là rút ngắn khoảng cách giữa người với người nhưng cũng là vật đã ngăn cản sự đối diện của họ với nhau.

Băng Nhi lộ vẻ đồng ý.

– Đúng! Vì có điện thoại mà chúng ta muốn lúc nào nói chuyện cũng được nhưng điện thoại cũng khiến chúng ta không gặp nhau.

Họ vừa nói vừa đi đến dãy hàng ăn. Ở đây ngập đầy du khách mặc áo tắm, ôm phao bơi, choàng khăn lông tất cả cúi ăn uống. Đường hỏi Băng Nhi:

– Em muốn ăn cái gì? Khát chưa? Uống nước ngọt hay cô-ca?

– Cô ấy thích ăn kem! – Chợt giọng nói bên cạnh vang lên rồi một bóng to lớn xuất hiện với cây kem trên tay.

– Ô! Thế Sở! – Băng Nhi lùi ra xa kinh ngạc – Anh theo chúng tôi này giờ à?

Thế Sở chỉ nói:

– Ăn đi! Không ăn nó chảy hết đấy.

Quay sang Đường, Thế Sở nói:

– Chúng ta uống nước ngọt nhé?

Đường không dám tin là mình nhìn thấy Thế Sở. Hắn như một bóng ma ám ảnh cứ đeo đuổi, đeo đuổi mãi ...Đường thấy khó chịu pha lẫn một chút kiêng nể, bực bội, mệt mỏi.

Vỗ vai Băng Nhi, Đường nói:

– Ăn đi! Băng Nhi! Người ta đã có hảo tâm mua cho thì phải ăn chứ!

Thế Sở cười tỉnh.

– Nào! Chúng ta lại đằng kia ngồi đi! Quý vị phơi nắng này giờ lâu rồi. Tôi có mượn một cái dù ở đằng kia, lại đây nghỉ đi, không Băng Nhi ngất xỉu bây giờ.

Đường gượng cười. Băng Nhi cầm cây kem trên tay bắt đầu ăn. Mắt cúi xuống nhìn những hạt cát dưới chân. Họ đi đến chiếc dù của Thế Sở. Hai lon nước ngọt được khai ra.

Thế Sở đưa một lon cho Đường miệng lại cười với Băng Nhi:

– Băng Nhi! Em muốn tắm không? Có áo tắm của em ở trong xe anh đó!

Băng Nhi lắc đầu khổ sở. Đường nghĩ tới cử chỉ bất an của Băng Nhi trên đường đi, thì ra cô ấy đã linh cảm chuyện Thế Sở theo đuổi hai người. Đường uống hết ly nước ngọt ném bỏ vào đồng rác, ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Thế Sở.

– Thôi cảm ơn lon nước và cây kem của cậu. Chúng tôi đi đây. Thế Sở, tôi mong rằng cậu giữ đúng lời giao ước. Đừng quấy rầy chúng tôi nữa! Cậu cứ theo dõi cuộc chơi làm chúng tôi mất vui.

Thế Sở sa sầm, quay qua Băng Nhi ...

– Băng Nhi! Em có thấy bị tôi quấy rầy không?

Băng Nhi tiếp tục ăn kem không trả lời, Đường nói:

– Thế Sở! Làm ơn đừng làm Băng Nhi khó xử.

Thế Sở nhìn thẳng Đường.

– Được rồi! Quý vị cứ đi đường quý vị còn tôi đi đường tôi. Tôi không theo dõi gì cả tại thấy người yêu của mình – Thế Sở đưa tay tự tát vào má của mình.

– Xin lỗi! Phải nói là người yêu trước kia của mình bị phơi nắng, không đành lòng nên mua cho nàng một cây kem. Con người có nhiều lúc hành động chỉ bởi tình cảm chứ không phải bởi lý trí. Nếu anh thấy là hành động của tôi đã quấy rầy quý vị thì xin lỗi. Đó là ngoài ý muốn của tôi.

Đường vội vã kéo lấy Băng Nhi.

– Thôi chúng ta đi!

Băng Nhi bị động theo chân Đường ra bãi giữ xe. Cả hai yên lặng không nói với nhau điều gì. Không khí vui vẻ lúc đầu đã bị Thế Sở cuốn mất. Chiếc xe NISSAN màu hồng đào đậu chỉ cách xe họ vài thước. Băng Nhi nhìn thấy xe, mắt rơm rớm lệ. Đường cho nổ máy xe, trên đường chàng cứ theo dõi kính chiếu hậu xem chiếc xe màu hồng có đuổi theo không? Chàng không dám ngừng ở hai trạm kế tiếp, mãi đến khi xe đến bãi tắm Dã Liễu. Khi đã chắc chắn chiếc xe màu hồng đào không theo sau. Đường mới dừng lại.

– Nào! Chúng ta thả bộ một lát đi!

Băng Nhi ngoan ngoãn theo Đường xuống xe. Đường vòng tay ôm lấy người yêu, khích lệ:

– Vui lên nào! Băng Nhi! Hấn cố tình muốn phá chúng ta, đừng để hấn làm ảnh hưởng cuộc vui em nhé!

Băng Nhi nhìn Đường cười gượng.

– Vâng! Ở đây cũng biển mà khung cảnh hoàn toàn khác.

– Đúng vậy. Ban này là biển mà khung cảnh hoàn toàn khác là núi đá. Hai cảm giác trái ngược. Bãi cát lúc nào cũng mang cho ta một tình cảm bình lặng, hiền hòa còn núi đá lởm chởm tạo cho ta cảm giác hồi hộp. Sóng biển khi vỗ vào núi đá sẽ tạo thành hàng nghìn hoa sóng trắng xóa giống như tuyết.

– Anh có vẻ uyên bác.

– Không có gì là uyên bác. Cha anh xưa kia thường nói anh là người thích đọc sách.

– Em thấy anh thông minh.

– Thôi! Băng Nhi! Đừng bóc anh nữa!

Cả hai cùng cười. Băng Nhi bỏ chạy trước. Có một đứa bé đang bán những chuối vỏ sò,

Băng Nhi nắm lấy tay Đường hỏi:

– Mua vỏ sò đi anh! Em rất thích sưu tầm vỏ sò, nhưng chỉ thích những vỏ nhỏ thôi ...

Đang chạy nhanh, Băng Nhi đột ngột chững lại, mắt mở to, Thế Sở lại lù lù hiện ra ở phía sau một hòn đá, trên tay hắn là những chuỗi vỏ sò, có điều mặt hắn không còn vẻ rạng rỡ hồn nhiên và thay vào đấy là mái tóc rối, đôi mắt buồn và gương mặt tái.

– Vỏ sò này, cầm lấy đi! – Giọng của Thế Sở nhỏ nhẹ. – Anh đã chọn cho em, đẹp lắm nè! Em thích không?

Băng Nhi lùi dần ra sau ngã vào người Đường. Chàng nghe nàng thở nhỏ.

– Trời ơi! Hết rồi! Tôi chết mất!

hết: [Chương 11](#)

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 12

Sau ngày hôm đó, khi hồi tưởng lại, Đường mới phát hiện ra điều Băng Nhi nói “Hết rồi! Tôi chết mất!” Câu nói đó đúng ra phải là của Đường. Làm gì mà vấn đề trở nên rối rắm như vậy? Đường cũng không biết, chàng chỉ biết rằng sau cái màn cho “vỗ sò” thì hoạt động vui chơi của ba người gần như gắn liền nhau. Chủ yếu là do Băng Nhi, cô ấy không quyết định được, lại còn nói với Đường:

– Anh có thấy là Thế Sở cũng tội lắm không? Hãy giúp anh ấy qua giai đoạn buồn phiền ...Dù gì thì chúng ta vẫn là bạn của anh ấy.

Thế là nhiều cuộc vui chơi của hai người đều có sự hiện diện của Thế Sở.

Thái độ của Thế Sở cũng khác đi như cái thắng. Con người trở nên vui vẻ hoạt bát ...tế nhị. Đường không có lý do gì để ngăn Thế Sở tham gia. Nếu có, chàng cũng bị Băng Nhi khước từ.

– Anh Đường, anh là con người có trái tim rộng rãi, hào phóng như vậy thì không lẽ anh chẳng dung nạp được một người thất tình như Thế Sở.

– Băng Nhi! Anh không có trái tim rộng rãi, hào phóng. Tên Thế Sở kia rất chướng mắt, hẳn là mối đe dọa lớn nhất của mối tình đôi ta ...Nhưng anh biết làm sao nói ra đây?

Trước ánh mắt ngưỡng mộ của Băng Nhi. Những câu nói “ích kỷ” kia của anh đã không lợi.

Rồi cuộc sống càng ngày càng bận rộn, nghiệp vụ cơ sở phòng mạch của Đường ngày càng phát triển. Năm nay người ta bệnh nhiều quá. Bệnh gần như trở thành một thứ thời

trang. Một hôm, Băng Nhi tan sở đến phòng mạch buột miệng:

– Đến bây giờ em mới biết sao mấy rạp hát ế quá! Thì ra tất cả khách đều dồn về phòng mạch của anh.

Bắt đầu chín giờ sáng phòng mạch mở cửa cho mãi tận mười một giờ khuya.

Đường đã dành hết thời gian tốt nhất trong ngày để phục vụ bệnh nhân, bận rộn đến độ gọi điện thoại cũng không rảnh.

Ngày dài cứ nối tiếp trôi qua. Đường chợt thấy sự hiện diện của Băng Nhi tới phòng khám khác xưa. Thỉnh thoảng mới đến, đôi lúc chỉ là cú điện thoại.

– Em biết anh rất bận nên không qua quấy anh. Bao giờ đóng cửa phòng mạch, sang ngay với em nhé.

Dĩ nhiên, muốn Băng Nhi đêm đêm đến phòng khám, ngồi giữa đám bệnh mệt mỏi, u sầu cũng là một điều khó thở. Nhưng mấy hôm nay ngày nào cũng vậy, khi đóng cửa phòng khám, sang ngồi nhà Băng Nhi thì Đường đã thấy sự hiện diện của Thế Sở. Họ đang nói cười vui vẻ. Nhìn cảnh đó Đường không khỏi cảm thấy bức dọc. Và chuyện chẳng đùng đã xảy ra vào một đêm cuối tháng chín.

Khi đóng cửa phòng mạch, sang nhà Băng Nhi thì đã mười một giờ rưỡi khuya. A Thái có hẹn với bạn trai đi vắng. Chỉ có Thế Sở và Băng Nhi ngồi cạnh nhau trên salon.

Cách nay mấy tháng, A Thái quen với một nhân viên thương mại của một hãng tư, nàng gọi anh chàng là Cao Khải. “Cao Khải” chỉ là một biệt hiệu. Theo A Thái thì “Cao” có nghĩa là anh chàng rất cao, còn “Khải” là gì? Thì chỉ nghe A Thái cười hì hì nói “Suy nghĩ khác biệt”. Mỗi tình có vẻ khăng khít. Băng Nhi đề nghị:

– Đưa hân đến đây để mọi người xem mặt nào!

A Thái, nhìn Băng Nhi cười lắc đầu.

– Không, tôi không muốn anh ấy đến đây học đòi “Chuyện ba người”.

“Chuyện ba người”, câu nói của A Thái đã đánh thức Đường, chàng cảm thấy bức bối, bứt rứt. “Chuyện ba người” ...Chàng, Băng Nhi, Thế Sở ...Cục diện rơi vào thế hồ đồ này từ bao giờ.

Vì vậy, tối hôm ấy, nhìn cảnh Thế Sở với Băng Nhi, ngồi cạnh nhau trong phòng vắng là máu dồn cả lên đầu Đường. Suốt ngày bận rộn, mệt nhọc, chỉ để mơ ước có được một buổi tối êm ả, ấm cúng, vui vẻ bên Băng Nhi. Thế mà!Bây giờ trông thấy Thế Sở ...chàng biết tất cả.Hết! Hết!Không còn gì nữa.

Đường bực dọc:

– Thế Sở cậu đến từ bao giờ thế?

Thế Sở lộ vẻ thoải mái:

– Tôi đến đón Băng Nhi từ sở làm, chúng tôi cùng đi ăn lẩu cá, rồi còn mua thêm món này nữa ...Đây cậu xem.

Đường nhìn, một chiếc điều, một trái banh màu hồng đào! Thế Sở tiếp, vui vẻ:

– Cuối tuần này chúng ta đi thả điều. Cậu biết đấy. Bây giờ là mùa thu, mùa thả điều cậu biết không?

– Bây giờ đã là mùa thu rồi ư?

– Vâng. Và mùa thu ở Đài Loan đến khá trễ so với nơi khác, có điều những cây phong ở suối Sam Lâm thì đã nhuộm đỏ rồi!

– Suối Sam Lâm? Nó nằm ở đâu?

– Ôi trời! – Băng Nhi nãy giờ vẫn nằm yên trên salon, mặc áo ngắn tay, quần sort. Đôi chân trần thon dài thả trên ghế. Trong khi cánh tay của Thế Sở cầm điều lại đung mãi lên đấy. Vậy mà Băng Nhi vẫn tự nhiên còn nói – Anh Đường, anh giống như người nhà quê lạc chợ vậy? Ngay cả suối Sam Lâm mà cũng không biết? Suối ở huyện Năm Đầu.

Những ngày này mà đến đây thưởng thức cảnh thu, thả điều thì tuyệt lắm.

Đường nhìn thẳng Băng Nhi:

– Em có vẻ rành nơi đó quá nhỉ?

Băng Nhi vẫn hồn nhiên:

– Vâng, mùa này năm ngoái Thế Sở với em ở đây ba ngày, Thế Sở đã lái xe đưa em không những chỉ nơi đó thôi mà còn đến thung lũng Phượng Hoàng nữa. Vui lắm!

– Vì vậy, chúng tôi định cuối tuần này đến đây lần nữa! – Thế Sở tiếp lời – Cũng may là tôi vừa hoàn tất một chương trình, nên được nghỉ phép một tuần.

Còn Băng Nhi cộng với thứ bảy chủ nhật cũng được nghỉ năm bữa. Thế còn Đường thế nào?

Đường nhìn Băng Nhi rồi nhìn Thế Sở.

– Kế hoạch mà mấy người đã dự tính có bao gồm cả tôi nữa à?

Băng Nhi nói nhanh:

– Dĩ nhiên là phải có, vì anh là khách mời chuyến đi này! Chúng tôi đã biết nơi đó rồi.

Đường đứng trước salon nhìn Băng Nhi.

– Băng Nhi, em tưởng là tất cả những bệnh nhân của anh đều có thể kết hợp lại, tập thể ngưng hẳn bệnh để chờ bác sĩ đi chơi về à?

Mặt Băng Nhi tái hẳn, nàng cúi xuống lấp bắp:

– Làm bạn với bác sĩ khổ thật, không biết đến cảnh đẹp, không biết đến ngày nghỉ, ngày phép gì cả?

Giọng của Đường pha mùi thuốc súng.

– Băng Nhi, em đã biết anh là bác sĩ ngay từ đầu rồi cơ mà?

– Vâng, bác sĩ vĩ đại thật!Bác sĩ lo cứu người.

– Nếu em thấy không thích nghề nghiệp của tôi. – Vừa nói Đường vừa đưa tay kéo Băng Nhi ngồi dậy vì đôi chân trần của Băng Nhi vẫn nằm trong tầm hoạt động của Thế Sở - Thì cho tôi xin lỗi, tôi không thể vì em mà đổi nghề.

– Nhưng anh đã làm gì được cho em? Em chưa hề thấy!

Gian phòng ngập đầy không khí căng thẳng.

– Thế à? Nếu em thật sự không thấy thì đúng là em mù, em không nghe có nghĩa là em điếc. Và nếu em không thấy điều tôi đã làm cho em thì đúng là em điên.

Băng Nhi lộ vẻ cố chấp:

– Anh nói nghe hay lắm! Tôi nghĩ là có lẽ tôi đã mù – điếc – điên. Nhưng anh đã làm gì được cho tôi nào? Anh bảo là anh yêu tôi hơn tất cả, thế mà ...Thế mà tôi chỉ muốn anh nghỉ có mấy hôm, cùng tôi đến tuổi Sam Lâm chơi ...

– Nghĩa là ...Anh sẽ không đi chơi với chúng tôi? Thôi được rồi Băng Nhi. – Thế Sở đứng dậy – Nếu Đường không có thời gian rảnh, chúng ta rủ A Thái với Cao Khải vậy. Tôi cũng định làm quen với Cao Khải lâu rồi. Và chúng ta sẽ lên núi thả diều, xuống suối câu cá. Anh đã nói với em, nếu Đường không đi, chúng ta vẫn vui được cơ mà ...

– Băng Nhi nhìn thẳng Đường, tựa sát người chàng. Giọng đột ngột dịu hẳn:

– Anh Đường, anh đi với em đi? Anh bỏ em một mình sao? Treo băng nghỉ ba hôm, bệnh nhân có thể sang phòng mạch khác. Ở thành phố này đâu phải chỉ có một mình anh là bác sĩ đâu?

Đường bắt đầu cảm thấy mềm lòng.

– Nhưng em phải biết là đặt chuyện vui chơi trước công việc là một điều sai trái, thiếu lý trí.

– Lý trí? Không lẽ suốt cuộc đời anh lúc nào cũng phải lý trí cả sao?

– Em chính là sự thiếu lý trí nhất của anh, vì khi gặp em, cuộc sống của anh gần như bị đảo lộn hoàn toàn.

– Đó là sự bất hạnh của anh?

– Vâng, - Đường thờ dài – Một sự bất hạnh.

– Anh có ân hận không?

– Không ...Đường lắc đầu. – Không bao giờ.

Băng Nhi cười sáng mắt lên.

– Vậy thì ...chúng ta cùng đi xuôi Sam Lâm nhé.

Đường hỏi ngược lại:

– Có nghĩa là ...em không thể không đi được à?

– Vâng, em đã vui sướng kẻ hoạch tính toán cả đêm qua.

Thế Sở chen vào:

– Cậu Đường, đừng giận! Vì dù sao Băng Nhi cũng đã chuẩn bị tươm tất rồi.

Đường như bốc lửa.

– Như vậy có nghĩa là tôi đi hay không đi thì mấy người vẫn tiếp tục chứ gì?

Phải không?

Thế Sở im lặng. Băng Nhi chẳng đáp.

Đường lớn tiếng:

– Phải không? Nói đi! Băng Nhi, mấy người vẫn đi chứ.

Băng Nhi ngẩng đầu lên.

– Anh làm gì dữ vậy? Anh nghĩ là nếu anh không đi thì em cũng phải không đi chứ gì?

– Phải.

Gian phòng chìm trong yên lặng.

Băng Nhi buông thông cánh tay. Nàng quay lại ghế salon ngồi xuống.

Thế Sở vỗ nhẹ lên đầu nàng nói:

– Băng Nhi đừng có giận, Đường hẳn nói chỉ để nói mà thôi.

– Thế Sở!

Như một quả bom nổ to, Đường hét lớn, bao nhiêu sự bức dọc tích lũy bấy lâu trong người như hỏa sơn bùng nổ. Đường chỉ thẳng vào mặt Thế Sở.

– Thế Sở, mi cút ngay khỏi đây! Chuyện giữa tôi với Băng Nhi không cần anh, chúng tôi giải quyết lấy, không cần anh phải nói vô! Anh đi khỏi đây đi.

Quả bom như làm cả gian phòng muốn đổ sập. Mặt Thế Sở đỏ gấc, còn Băng Nhi xanh như một xác chết. Mặt Thế Sở đỏ ngầu, hân cũng lớn tiếng:

– Đường, cậu đuổi tôi phải không?

– Đúng.

Thế Sở quay sang Băng Nhi:

– Nào, còn Băng Nhi, em có đuổi tôi không?

Băng Nhi trợn mắt bước nhanh tới chặn ngang mặt Thế Sở, mắt hướng về Đường nói:

– Anh Đường, anh lấy tư cách gì mà đuổi Thế Sở đi? Đây là nhà của tôi, Thế Sở là bạn của tôi, anh đâu có quyền. Anh tưởng yêu tôi là có quyền cắt đứt bạn bè, niềm vui và cả lẽ sống của tôi à? Anh quá lắm, quá lắm rồi.

Cơn giận dồn dập trong tim, những lời nói của Băng Nhi như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Đường, lòng chàng tan nát, chàng giận dữ nói:

– Băng Nhi, anh không đủ tư cách để đuổi bạn em, anh cũng không đủ tư cách để nói bất cứ điều gì khiến em mất vui, khiến em buồn. Nhưng em phải biết rằng, biết thật rõ rằng ...cuộc đời em, chỉ nên có một người đàn ông thôi.

Đừng bao giờ bắt cả hai tay. Bây giờ em hãy lựa chọn:

hắn hay là anh? Nếu em chọn hắn anh sẽ đi và ngược lại.

Thoáng một chút bối rối nhưng Băng Nhi vẫn hét lên:

– Anh muốn tôi chọn à? Anh là một tên bạo chúa, một thứ độc tài. Anh ích kỷ không hiểu tôi cũng không hiểu nghệ thuật sống, anh là một thứ gàn dở, chỉ biết có công việc của anh. Tôi với anh ở hai thế giới khác nhau.

Đường thở hỗn hển cắt ngang:

– Tốt lắm, vậy là em đã chọn. Thế Sở, tôi xin chúc mừng anh. Còn Băng Nhi lần sau có tự tử xin đừng gõ cửa phòng tôi. Chào tất cả!

Đường xông ra khỏi phòng và đóng mạnh cánh cửa. Chàng có cảm giác như trái tim chàng cũng vỡ tan theo tiếng cửa đóng sầm.

hết: [Chương 12](#)

QUYỀN DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 13

Suốt một đêm Đường không ngủ. Và thời gian không phải là vì sự mất ngủ của ta hay vì trái tim ta tan vỡ mà ngưng lại. Công việc cũng thế, bệnh nhân cũng thế ...vì vậy sáng sớm là công việc lại tiếp tục. Xong bệnh nhân này tới bệnh nhân khác. Bệnh nhân bệnh cũng xoàng thôi, người già thì huyết áp cao, trẻ con thì nóng sốt ...Tới những chứng bệnh có mặt suốt cả năm như sốt xuất huyết. Sự bận rộn khiến Đường không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ, nhưng đôi lúc chàng cũng cảm thấy nhói đau nơi tim. Nỗi đau lóe lên rồi chợt tắt, đến bất chợt rồi đi bất chợt. Suốt ngày hôm ấy nó đến với chàng hàng chục lần, là bác sĩ, nhưng Đường bất lực trước cơn đau này.

Buổi trưa chàng ăn không ngon, chiều nuốt cũng không trôi. Cuộc sống biến thành một khoảng trống lớn ...Dù bên cạnh bao giờ cũng có bệnh nhân, cũng có cô Lan, cô Mẫn ríu rít, lú lo ...Nhưng cuộc sống như mất mát cái gì ...Đang khám bệnh nhiều lúc Đường ngồi thừ ra ...Như ngóng đợi ...Sự ngóng đợi từ tiềm thức ...Tiếng bước chân ...Có phải của nàng chăng? Bóng ai thấp thoáng bên ngoài? Nàng chăng? Tiếng cười ở phòng khám, cửa mở ...Không, không phải nàng. Nàng không có ở đây ...Nàng đang chơi vui trên đám mây màu hồng đào, trong cánh vuốt đại bàng bay lượn.

Mấy cô y tá đã thay ca, Chu Châu với Nhã Bội, những nụ cười dòn tan ở phòng đợi ...

– Bác sĩ Đường ơi, Chu Châu mời bác sĩ ăn bánh cưới nè!

– Hả! – Đường quay lại. Quả thật! Chu Châu đang khệ nệ ôm hai hộp bánh lớn bước vào.

– Bác sĩ, chủ nhật qua chúng em đã làm lễ đính hôn, nhưng vì công việc phòng khám bẽ

bộn quá ...Nên em không dám nghỉ phép nữa. Vả lại thấy bác sĩ bận quá ...Nên cũng không dám mời. – Chu Châu cười rạng rỡ pha trò. – Mỗi tuần mới có một ngày chủ nhật, sợ quấy rầy cuộc gặp gỡ của bác sĩ với Băng Nhi ...Nhưng cũng không sao, bác sĩ biết không? Theo phong tục quê em, thì lễ đính hôn chỉ có tính hình thức ...Thông báo bạn bè ...Bao giờ lễ cưới ...Chúng em sẽ mời bác sĩ uống rượu.

Đường nhìn Chu Châu, cái miệng nho nhỏ hay nói, đôi mắt đen, to và khuôn mặt rám nắng. Một Chu Châu bình thường, nàng sẽ mang đến cho người yêu một cuộc sống bình lặng, không sóng gió, không giông bão, an phận ...Một Chu Châu hiền lành ...Kẻ nào gặp nàng kẻ ấy có phúc.

– Vị hôn phu của cô tên gì?

Đường hỏi. Với Chu Châu, Nhã Bội các y tá được cư xử như người nhà, thế mà Chu Châu đính hôn người đàn ông tên gì chàng cũng không biết? Cuộc sống của ta cả năm nay đã thay đổi quá nhiều.

– Anh ấy họ Lý, cùng họ anh, - Chu Châu cười nói – Anh ấy là kỹ sư công tác tại nhà máy.

– Làm sao mà quen nhau vậy?

Nhã Bội chen vào:

– Thì nhờ chiếc ao cá đấy, cũng hữu dụng chứ?

– Nghĩa là sao?

Chu Châu cười ngọt:

– Đừng nghe lời nó! Sự thật thế này. Anh Lý Mậu Sinh là bạn của anh em.

Cùng công tác ở nhà máy Nam Nhã. Tháng ba vừa qua anh em dẫn một đám bạn trai về nhà, câu cá, ca hát, ăn thịt nướng. Quây một bữa thật vui. Từ đó chủ nhật nào họ cũng đến. Rồi giữa em với anh Mậu khoảng cách thu hẹp lại. Một hôm chúng em cùng câu được một con cá lớn ...

Nhã Bội chen vào:

– Nói đi nói lại thì cũng tại cái ao cá của cô, chuyên môn làm mai. Vậy thì Chu Châu ...Kỳ sau về nhà cậu rủ tôi với nhé.

– Đâu phải mi chưa đến đâu?

– Nhưng lần trước đi, chỉ toàn là bạn gái, mi sợ nhìn thấy Lý Mậu Sinh của mi sao. Mi tưởng ta không biết hở?

– Cầm nói nhé! Cầm nói!

Hai cô nủi kéo nhau với những nụ cười giòn.

Đường nhìn Nhã Bội.

– Sao Nhã Bội? Cô có bạn trai chưa? Bao giờ mời tôi ăn bánh cưới?

Nhã Bội đỏ mặt.

– Ăn bánh cưới ư? Còn sớm lắm, chắc phải Tết mới có.

Chu Châu hét lên:

– À thì ra mi cũng sắp rồi, nếu bác sĩ không hỏi tới, mi còn giấu nhem.

Nhã Bội bỏ đi về phía quây được.

– Không ai giấu nhem, chỉ tại mi không hỏi. Không lẽ ta phải làm loa, đi từ trên phố xuống dưới phố loan báo cho mọi người biết à?

Chu Châu chu miệng nói với Đường:

– Hấn đang chửi em đấy. Hấn nói em là chiếc loa vì mới vừa quen bạn trai là mọi người đều biết.

Như vậy à? Đường bứt rứt. Ai cũng đều biết, chỉ mình ta là cái gì cũng không hay. Ngày tháng qua, từ điển của ta chỉ hai chữ Bãg Nhi. Cái tên vừa xuất hiện là lòng Đường đau nhói. Bất giác đau nhói. Bất giác Đường thở dài.

Chu Châu có vẻ quan tâm.

– Bác sĩ làm sao thế? Hình như bác sĩ không được khỏe.

Đường chăm chú nhìn Chu Châu.

– Không có gì cả, thế cô định chừng nào mới đám cưới?

– Chắc qua Tết, lúc đó sẽ làm đơn thôi việc.

Đường ngắt ra.

– Thôi việc? Anh ấy không đồng ý cho cô đi làm à? Cô là một y tá giỏi, lấy chồng rồi thôi việc uổng quá!

– Anh Lý Mậu Sinh không hề cấm. Nhà máy của anh ấy ở Tam Trọng nên chúng em vẫn có thể ở lại thành phố này. Vấn đề ở đây là em nhận thấy khi đã chọn anh ấy làm chồng thì để anh ấy đảm nhận vai trò kiếm tiền. Em ở nhà lo nội trợ, công việc đối với em không quan trọng lắm. Nói khác đi, khi em đã lấy chồng thì ai trò làm vợ là công việc chính của em. Em không để việc làm của mình làm mất đi hạnh phúc gia đình.

Đường kinh ngạc nhìn Chu Châu. Cô gái này đang sống ở thời đại tiên tiến ư? Đã có

quan điểm “ra khỏi nhà bếp” bây giờ đàn bà lại thích “trở về với bếp”.

Dù thế nào thì người đàn ông sắp cưới Chu Châu cũng là người đàn ông có phước.

Đường định nói mấy câu thì nghe tiếng gõ cửa. Chu Châu bước ra không quên quay đầu lại nói:

– Em mang thêm hai hộp bánh nữa để bác sĩ mời Băng Nhi và A Thái nhé. – Ngưng lại một chút, Chu Châu lại tiếp – Bác sĩ này em mong rằng trước khi nghỉ việc, em sẽ được ăn bánh mời của bác sĩ đấy.

Nói xong cô gái bỏ ra ngoài, Đường ngồi im nghe đau nhói trong tim.

Trời đã khuya, công việc xong xuôi Đường trở về căn phòng độc thân của chàng. Bật đèn lên ngồi dưới ánh đèn đầu óc quay cuồng với Chu Châu, với ao cá, với vị hôn phu của nàng, với việc làm ...Đường mơ hồ nhận thấy hãy nghĩ đến Chu Châu vì như vậy ta sẽ không phải nghĩ đến Băng Nhi.

Băng Nhi! Cái tên ấy lại xuất hiện làm lòng đau xót. Hai tay Đường ôm lấy đầu muốn cắt ngang ý nghĩ nhưng sự suy nghĩ giống như những con ngựa hoang thoát khỏi dây cương tung vó. Băng Nhi! Băng Nhi! Vó ngựa lộp cộp trong đầu.

Có tiếng chuông cửa reo.

Băng Nhi ư? Đường nhảy dựng lên làm ngã cả đèn bàn chàng xông ra phía cửa.

Cửa mở, bên ngoài không có Băng Nhi mà là A Thái. Một chút thất vọng pha lẫn chút an ủi. A Thái người rất gần Băng Nhi cũng giúp xoa tan được phần nào nỗi cô đơn. Đường gọi:

– A Thái.

A Thái đi vào, khép cửa lại nét mặt nghiêm chỉnh.

– Anh Đường. Nghe nói anh và Băng Nhi đã đổ vỡ?

– Ồ!Cô uống nước trà hay cà phê?

A Thái lấy ly trên tay Đường đẩy chàng ngồi xuống ghế.

– Anh ngồi đó đi! Để tôi một mình đi pha trà. Nhìn thấy hai hộp bánh trên bàn A Thái hỏi:

– A đính hôn đấy?

– Chu Châu.

– À! Chu Châu à!

Không biết từ lúc nào A Thái và Chu Châu đã quen nhau từ bao giờ.

– Cô ấy đính hôn với Lý Mậu Sinh phải không? Tốt, họ rất xứng đôi. Lý Mậu Sinh trung thực còn Chu Châu thì địn hiền.

– Có nghĩa là cô cũng biết chuyện của Chu Châu nữa à?

– Vâng, tôi, Chu Châu, Nhã Bội đều rất thân nhau – A Thái ngồi xuống ghé đối diện với Đường. Nàng có vẻ nghiêm chỉnh – Nhưng hôm nay tôi đến đây không phải nói chuyện của Chu Châu mà để nói chuyện giữa anh với Băng Nhi.

Băng Nhi! Trái tim Đường nhói đau, chàng hỏi nhỏ:

– Cô ấy nói cho cô biết à?

– Vâng – A Thái ngồi thẳng lưng hai tay cầm ly trà ngẩng lên nhìn Đường.

– Anh quyết định chia tay với Băng Nhi chứ?

Đường hơi bàng hoàng, “chia tay”? Hai chữ thật đơn giản giống như hai nhát dao rướm máu. Chàng thở ra.

– Tôi nghĩ đó không phải là quyết định của tôi mà là của Băng Nhi.

Tôi ...không có cách nào khác hơn. Không thể tiếp tục duy trì tình trạng “ba người”. Cô ấy phải lựa chọn và cuối cùng đã chọn Thế Sở.

– Anh có ngạc nhiên không?

Đường nghĩ ngợi một chút nói:

– Tôi à? ...Không kịp ngạc nhiên chỉ thấy đau ...

Trước mặt A Thái, Đường thành thật, chàng không muốn tự ái và che giấu nỗi đau của mình A Thái thở dài.

– Tôi đã định cứu anh. Nhớ không anh Đường? Khi chuyện tình cảm giữa anh và Băng Nhi phát sinh. Tôi đã vội vã chạy đến định ngăn chặn, định cứu vãn nhưng không kịp.

Anh đã rơi và rơi quá sâu không rút lui được.

Đường ngạc nhiên.

– A Thái! Không lẽ ngay từ đầu cô đã tiên đoán được sự đổ vỡ của ngày hôm nay?

A Thái buồn rầu nhìn Đường, ánh mắt cảm thông.

– Tôi đã từng nói với anh! Rồi họ sẽ làm lạnh với nhau và tôi đã từng hỏi anh, đến lúc đó rồi anh sẽ xử lý ra sao?

“Tôi đã ám chỉ, đã đề cao cảnh giác ...” Đường nghe mơ hồ,- chàng thấy hơi choáng ...

– Có nghĩa là cô đã dự đoán được, cô biết là cái thế của tôi yếu hơn phải không?

– Không phải thế, có lúc tôi thấy cái thế của anh rất mạnh.

Đường buồn rầu.

– Nghĩa là cô đã đoán sai! Tôi vẫn đâu không lại Thế Sở, tôi không giữ được Băng Nhi ...Nhưng mà Băng Nhi cũng đã thế sống chết với tôi. Tình yêu không lẽ dễ vỡ như vậy. Hay là tôi sai? Tôi không đủ kiên nhẫn giữ chuyện tay ba kéo dài để Băng Nhi từ từ chọn một trong hai người ... - Đường ngược mắt nhìn trần nhà – A Thái, tôi không thể chịu nổi được nữa, không thể chịu được! Có lẽ vì tôi quá ích kỷ! Băng Nhi nói đúng. Tôi ích kỷ, tôi không thể chịu đựng hạt cát trong mắt. – Đường nhắm mắt lại, tiếp – Tôi không biết làm cách nào hơn, vì tình yêu này đã giày vò tôi nhiều quá.

A Thái chồm qua nhiệt tình nhìn bạn.

– Anh Đường, đừng tự trách mình như vậy, tối nay đến đây tôi muốn nói hết tất cả. Anh hãy nghĩ kỹ, nếu có đau, đau một lần cho dứt dỗi còn hơn kéo dài ngày này qua ngày khác.

Đường kinh ngạc.

– Cô muốn nói gì?

Giọng A Thái trong và rõ.

– Tôi nghĩ là Băng Nhi trước nay chưa hề yêu anh!

– Tại sao?

– Anh Đường, thật sự anh không hiểu được Băng Nhi. Cuộc sống của Băng Nhi ngoài Thế Sở ra, chẳng còn bóng dáng người đàn ông thứ hai chen vào.

Tình cảm của Băng Nhi rất lạnh nhạt, nồng cháy. Cô ấy ưu bị kích hóa và rất đa tình, trẻ con. Khi gặp Thế Sở, người đàn ông có bản tính giống Băng Nhi, thế là họ hợp nhau, yêu nhau đến độ trời long đất lở, chết đi sống lại. Có một điều khiến Băng Nhi đau khổ là Thế Sở là hạng đàn ông đa tình, gặp ai cũng yêu, bản tính rất lạnh nhạt. Cũng vì chuyện này mà họ đã từng cãi nhau, đổ vỡ chia tay, kể cả chuyện tự tử.

– Điều đó tôi biết.

– Vâng, nhưng có điều anh chưa biết là lần thứ nhất khi đổ vỡ, hình như là đầu năm ngoái. Chưa đầy ba hôm Băng Nhi đã gặp với một biên tập viên Đài truyền hình và tuyên bố dứt khoát Thế Sở. Thế Sở phải tốn bao công sức mới kéo Băng Nhi trở về được. Mỗi tình này chỉ kéo dài được hai tuần lễ. Lần thứ hai là mùa hè năm rồi, khi Thế Sở quen một cô gái khác, thì trong vòng ba ngày sau Băng Nhi đã kiếm được một chàng trai khác. Đối tượng là một sinh viên đại học, trẻ hơn cô ấy hai tuổi. Dĩ nhiên là Thế Sở lại cuống

lên. Lịch sử lại tái diễn, Thế Sở phải chiến đấu và gã sinh viên lại lặng lẽ bỏ đi. Mỗi tình kéo dài hơn một tháng, chỉ có anh là kéo dài lâu nhất thôi.

A Thái cười nhạt. Mặt Đường tái xanh, anh ngồi thẳng lưng dậy.

– Cô muốn ám chỉ là ...

– Tôi không ám chỉ mà tôi chỉ muốn nói rõ với anh là anh có óc phân tích sâu sắc, biết suy nghĩ, biết chiều sâu, đừng nên để cho tình cảm nó che mờ tất cả.

Băng Nhi cũng không phải là xấu, cô ấy không thủ đoạn. Có điều vì quá yêu Thế Sở, biết Thế Sở sợ sự thay đổi tình cảm của mình nên đã lợi dụng những điều đó. Mỗi lần thấy Băng Nhi thay đổi là Thế Sở cời giáp nguy trang ngay. Vì vậy lịch sử cứ tái diễn, tôi đúng cứ tái diễn, tôi đứng một bên như kẻ xem kịch và bây giờ là màn thứ ba rồi ...

Đường ngã người xuống ghế, mắt nhắm lại. Bây giờ, không phải là chuyện đau tim, đầu chàng bị choáng váng, mồ hôi toát cả lưng. Đường có cảm giác như mình rơi xuống vực thẳm ... Hai tay chàng bám lấy ghế vịn. Trời ơi! Băng Nhi! Băng Nhi! Sao em tàn nhẫn quá! Tàn nhẫn quá!?

A Thái đặt tay lên tay Đường.

– Anh Đường! Anh Đường!

– Đừng đụng tôi! Đừng đụng tôi. – Đường rút nhanh tay lại như đụng phải điện giật.

Chàng ngẩng lên. Mắt đỏ hoe trừng trừng nhìn A Thái, giọng đau khổ:

– Tại sao cô đem chuyện này ra nói với tôi? Tại sao cô không để tôi giữ lấy một chút ảo tưởng, một chút tự ái? Sao cô không giữ bí mật của Băng Nhi? Cô bán rao, cô kể cho tôi nghe làm gì, A Thái?

A Thái đứng dậy, đặt mạnh ly trà lên bàn, mắt nhìn thẳng Đường.

– Bởi vì, tôi không nhẫn tâm nhìn thấy anh tiếp tục nằm mơ. Bởi vì với tôi anh hơn hẳn những người đàn ông trước ... Tôi không muốn thấy anh đau khổ.

– Thế sao cô không nói sớm, không cho tôi biết ngay từ lúc đầu?

A Thái khó khăn:

– Tôi đã thử những vấn đề, tôi đâu có ngờ một người thận trọng uyên bác, có chiều sâu như anh lại có thể dễ dàng rơi vào vòng của Băng Nhi trong vòng có ba ngày. Anh có nhớ là tôi đã từng bảo anh là hoang đường, là điên ... Nhưng lúc đó, anh đã nói gì với tôi, anh nhớ không? Anh đã bảo là anh đã yêu Băng Nhi hơn cả chính bản thân mình. Lúc đó tôi đã cứng họng. Sự việc xảy ra đến nước này thì không còn làm gì khác hơn được. Tôi

chỉ còn miễn cưỡng tin rằng tất cả lần này là thật. Nghĩa là Băng Nhi đã dứt khoát với Thế Sở để yêu anh ...Bởi vì ...Bởi vì tôi thấy là ...Anh hơn hẳn Thế Sở nhiều phương diện ...Và tôi đã âm thầm cầu chúc cho hai người ...Ai ngờ đâu ...

Ai ngờ đâu ...Lại có một thằng khùng, lại cứ tưởng rằng mình là cánh đồng cỏ xanh mướt, rộng lớn. Xanh ngút đầy sức sống! Ai ngờ có một gã khùng chỉ cần bị người ta cho ném một tí rượu, tăng bốc một chút là bay bổng lên trời xanh, là say sưa quên cả đất trời.

Ai ngờ ...Một người con gái thanh tú, tươi mát như vậy lại có thể tay sắp tay ngửa. Tay sắp - mây, tay ngửa - mưa. Đường ngo ngoe, đầu như đeo đá. Lời của Băng Nhi còn văng vẳng bên tai:

– Xin anh hãy chấp nhận cho em làm lại cuộc đời.

Tay Đường đặt lên ngực, không, không thể như vậy được Băng Nhi, em tàn nhẫn lắm.

Em có biết là em đã vùi hết tất cả sự cao ngạo và sự tự tin của một người đàn ông vào vũng sinh cả không?

A Thái nuốt nước bọt, tiếp:

– Có thể anh rất hận khi nghe tôi nói sự thật, cũng có thể anh tình nguyện ôm lấy ảo ảnh là Băng Nhi sẽ quay trở lại lòng mình ...Cũng có thể là anh sẽ không tin tôi, cũng có thể là tôi đã sai vì thật sự Băng Nhi yêu anh, Băng Nhi không đóng kịch ...Nhưng dù sao thì ...Anh Đường, anh nên biết là ...Tôi nay ai đã đến đây, nói hết cho anh nghe ...Đó chỉ là vì một động cơ. Một động cơ duy nhất, đó là ...Tôi muốn ...Anh là người nhiều nghị lực, có lý trí, có chiều sâu ...Mong là anh cố gắng ...Giữ cho mình không bị lún sâu ...và cũng không bị đau khổ nhiều hơn nữa ...

Đường thở mạnh, mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

– A Thái ...Cảm ơn cô ...Tôi yếu đuối lắm, không có chiều sâu, chẳng có lý trí ...Tôi đã rơi quá sâu ...lún quá sâu ...Nhưng A Thái ...xin hãy yên tâm ...rồi tôi sẽ sống, sẽ làm việc tốt. Hãy tin tôi ...từ từ rồi sẽ hồi phục ...Rồi sẽ tin lại được chính mình ...Dù sao thì quả đất này vẫn còn xoay ...Mặt trời và những hành tinh khác chưa đụng nhau thì ngày tận thế cũng chưa đến – Vâng, đúng là ngày tận thế chưa đến. Trên bầu trời sao vẫn lấp lánh, trăng vẫn sáng ...Những ánh đèn của thành phố vẫn còn đó ...thì không thể là ngày tận thế được – Đường thẳng lưng, nhìn chân trời xa.

Và đêm hôm ấy Đường đứng đó nhìn xa vời. A Thái bỏ đi từ bao giờ, Đường cũng không hay.

hết: [Chương 13](#)

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 14

Một tuần sau Đường viết cho Băng Nhi một bức thư.

“Băng Nhi em,

Anh muốn kể cho em nghe một câu chuyện cổ tích. Trung Quốc có rất nhiều tiểu thuyết, bút ký, và rất nhiều truyện cổ truyền kỳ. Chuyện anh sắp kể cho em nghe đây rất ngắn, rút ra từ một quyển sách có tên là “Liên Hoàn Ký”. Chuyện kể rằng” Thuở xưa có một thư sinh, tên là Thâm Tu Văn, một hôm Tu Văn đang ngồi một mình trong thư phòng đọc sách. Bấy giờ bên ngoài trời đang mưa.

Những hạt mưa phún nhỏ tựa thiếu nữ. Tay cầm thoi (chiếc thoi dệt vải) vừa đi vừa hứng lấy những giọt mưa dệt thành tấm lụa. Dệt không ngừng, , mảnh lụa “tơ mưa” phát phơ theo gió. Bất chợt cô đi vào thư phòng, đưa mảnh lụa mới dệt trao tặng cho Thâm Tu Văn và nói:

“Khúc lụa này có tên là Băng tơ xin được tặng chàng may áo”. Nói xong biến mất, sau đó Tu Văn đã mang Băng tơ may thành áo mặc, còn dư kết thành quạt, suốt ngày đem theo mình coi như vật quý.

Băng Nhi.

Câu chuyện chỉ có bấy nhiêu là kết thúc, anh nghĩ không biết suốt cuộc đời Thâm Tu Văn có thoát khỏi Băng tơ không? Có quên được người con gái đã dệt mưa thành lụa không? Nhưng hình ảnh ngoài trời mưa lất phất bay. Mưa bụi như tơ ...Có xóa được trong đầu chàng không? ...Còn người con gái ...Có thật sự biến mất?

Đó là một trong những truyện cổ Trung Quốc, một thứ truyện không đáng tin. Truyện dân gian của Trung Quốc thì tự nó có cái lãng mạn, một sự lãng mạn tuyệt vời, đẹp và gần với chuyện ngày nay.

Câu chuyện cũng tương tự như vậy. Một buổi tối cơn mưa kéo dài không dứt, có một anh chàng bác sĩ khùng tên là Lý Mộ Đường, anh ta đang ngồi có một cô gái xuất hiện, trên tay cũng ôm lấy những hạt mưa mảnh như tơ. Áo dạ hội màu trắng với nụ cười trên môi đẩy cửa bước vào. Trao mảnh lụa Băng tơ cho anh chàng Lý Mộ Đường và câu chuyện bắt đầu ...

Băng Nhi, trước hết anh mạn phép được kể về mình một chút. Trước đêm mưa gió với sự xuất hiện của em, anh là người bình thường, chỉ biết nỗ lực phả đầu tìm một cuộc sống thực tế đơn giản. Anh không lãng mạn, không biết nằm mơ, cũng không ảo tưởng. Với công việc hằng ngày, tiếp xúc với vi trùng, bệnh nhân, anh chưa hề gặp chuyện có tính chất lãng mạn chứ đừng nói đến chuyện thay đổi trong cuộc sống của anh. Những chuyện tình ái thần thoại trong tiểu thuyết với anh chỉ là những chuyện giải sầu, không đáng tin, không thể tin, không thể theo được.

Thế rồi sự xuất hiện của em, nét trong sáng của băng trinh, sự nhiệt tình của lửa, vẻ đẹp trong tranh, nét trữ tình của thơ nhạc, em đã làm anh rung động, em đã cuốn hút anh, đã đẩy anh vào thế giới lãng mạn. Và thế giới này với sự rực rỡ của nó, với vẻ mờ ảo của nó, nó đã dẫn dắt anh và chính trong cái đêm em xuất hiện đưa mảnh lụa Băng tơ choàng lên vai anh. Băng Nhi, anh không phải sắt đá mà anh bằng da bằng thịt, mảnh lụa Băng tơ đến từ tiên cảnh vừa choàng vào người đã siết chặt lấy anh.

Băng Nhi, bây giờ nghĩ lại chiếc áo vô hình mà em mang đến hôm ấy đã đẩy anh vào thế giới thần tiên của em mất rồi. Viết thư anh mong sẽ viết có đầu có đuôi nhưng khi cầm bút lên lòng anh rối như tơ vò. Khi đọc em phải dừng thôi đan lại. Đoạn trước viết dài dòng như vậy, chẳng qua anh muốn nói với em một điều anh chỉ là một bác sĩ bình thường, không một ảo tưởng, mơ mộng về tình yêu, vậy mà không hiểu sao lại bị em nuốt lấy. Em nên hiểu rằng đó không phải vì anh tin rằng anh là cánh đồng cỏ rợp bóng. Cũng không phải anh bị choáng ngợp trong sự tăng bốc của em mà anh bị mê hoặc, chẳng qua là vì chiếc áo vô tình hôm ấy. Chiếc áo tơ mưa vừa choàng vào người là không còn thuốc chữa nữa. Đã có một khoảng thời gian anh tự đánh lừa mình, anh đã theo em, A Thái và Thế Sở cùng vui chơi. Anh tưởng như mình là kẻ bàng quang đứng bên lề nhìn cuộc tình

của em và Thế Sở. Đấy thấy không Băng Nhi? Ngay từ đầu em đã đánh lừa chính mình, anh đã theo em, A Thái và Thế Sở. Anh đã nói ngay từ đầu là có một anh bác sĩ khủng, ngu như vậy làm sao xứng đáng được choàng tấm áo Băng tơ của em? Nhưng rồi chuyện gì phải đến đã đến. Em có nhớ cái hôm ấy không? Lần đầu tiên em vào phòng riêng của anh. Khi em nói với anh “Hãy chấp nhận cho em làm lại cuộc đời” thì tim anh vỡ ra, hồn anh bay bổng, đầu óc và tâm hồn anh say ngất với những lời thỏ thẻ của em. Ôi Băng Nhi, đó là lần thứ hai em đã choàng thêm cho anh một chiếc áo. Những ngày kế tiếp em dệt thêm nắng, sa mù, mưa và ánh trăng. Trời sinh em ra làm Chức Nữ, mỗi lần dệt xong chiếc áo nào là em khoác lên cho anh thêm chiếc đó. Và cứ thế, Băng Nhi, em đã trang điểm lên người anh đủ thứ, đến độ có lúc anh tưởng rằng mình đã phát ra được cả hào quang, những hào quang đó lôi cuốn em, si mê em. Nhưng thật ra không phải vậy. Hào quang chỉ phát ra từ những chiếc áo của em tạo ra chứ không phải của anh, và nếu một ngày nào đó em thu hồi lại hết thì em sẽ thấy rằng anh chỉ là một trần tục, thô kệch, một thể xác bình thường.

Băng Nhi, anh không hiểu là anh đã trình bày được một cách khúc chiết tình cảm của mình không? Và tuần qua, chúng mình đã chia tay. Trước kia, chưa bao giờ anh thấy đau khổ như vậy, từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa bao giờ anh thừa nhận những chữ “trái tim tan nát” bao giờ. Vì nói thể là không khoa học, tự điển y khoa cũng không đề cập đến chứng bệnh “trái tim tan nát”. Mấy ông trí thức không hiểu dựa vào đâu mà mô tả thế. Nhưng mà Băng Nhi ơi, rồi anh phải thừa nhận. Trái tim anh đã tan nát. Một ví dụ cụ thể, cụ thể vô cùng.

Sau khi chúng ta chia tay A Thái có đến tìm anh, một A Thái tốt bụng cũng là có tơ dệt, nhưng vải cô ấy dệt là những loại vải thô, thứ vải dùng để băng bó vết thương. Cô ấy đã giúp anh ...Khi phát hiện ra vết thương tan vỡ trong tim anh. A Thái đã đến thăm, dùng kim xỏ chỉ khâu lại. Sự khâu của cô ấy là anh đau hơn. Nhưng cô ấy nói:

– Nếu đau thì chỉ đau thêm một lần này thôi.

Nhờ vậy mà anh biết được mọi chuyện. Từ chuyện anh đạo diễn Đài truyền hình đến anh sinh viên đại học và bây giờ ngồi đây viết thư cho em, xin em hãy yên tâm, anh thấy lòng hết sức thanh thản. A Thái nói anh có hận em không?

Làm sao anh có thể làm được việc đó phải không? Vì nếu em không khoác cho anh những chiếc áo Băng tơ kia thì làm sao anh biết được trên đời này còn có cả một thế giới

khác? Không! Băng Nhi! Anh phải cảm ơn em, món quà của em mang đến cho anh là món quà trên mây, ở thế giới thần tiên đâu phải người nào cũng có được đâu? Vì vậy, hàng vạn, hàng triệu người ở trên cõi đời này chưa được khoác chiếc áo Băng tơ đó đã ra sức công kích mãnh liệt những vấn đề “lãng mạn”, “ái tình”, “mơ mộng”. Nguyên thủy anh cũng là một trong những con người đó. Vì vậy, nói thật Băng Nhi, anh không hận em. Nói thật đấy. Dù em ở bên cạnh ai, anh vẫn cảm ơn, cảm ơn thật nhiều.

Bây giờ, chúng ta thử nói về Thế Sở xem. Thế Sở là một thanh niên ưu tú, đẹp trai, thông minh, biết pha trò. Với mẫu hình như vậy, Thế Sở là đích của biết bao cô gái. Dĩ nhiên em cũng yêu hắn. Nhưng bây giờ anh thấy cần phải cảnh giác em thế này.

Em không phải là một cô gái bình thường như những cô gái khác. Em từ thế giới thần tiên đi xa, em biết dệt Băng tơ và choàng lên người những anh con trai mà em yêu thích. Thế Sở quen em đã lâu. Hắn đã bị em choàng cho không biết bao nhiêu chiếc áo như vậy. Vì vậy trước mắt bây giờ chỉ có một Thế Sở lấp lánh hào quang, em quên là ...Hào quang kia chỉ phát ra từ những chiếc áo đó.

Thế Sở, thế nào thì hắn cũng chỉ là một người trần, khi bị những chiếc áo kia vây kín đến ngột thở thì hắn sẽ phản ứng, chống trả, xé nát chiếc áo, hào quang sẽ mất và thế là em đau đớn, thương tâm ...Thật ra thì Thế Sở cũng chỉ là kẻ bất hạnh. Nói chuyện tình yêu với người trên mây là một sự đau khổ. Thế Sở là người trần không thể nhập cảnh tiên vì vậy không thể trách được hắn. Khi nói chuyện tình yêu với tiên một mội quá thì phải quay sang tìm mấy cô gái phàm tục xả hơi. Và mỗi lần hắn như thế thì em lại lòng lộn lên, em cũng bắt chước chạy đi kiếm mấy ông “người trần” chúng tôi để trả đũa.

Chuyện của hai người cứ thế mà lặp đi lặp lại mà anh tin rằng sau anh vẫn chưa chấm dứt, chính điều đó làm anh lo lắng cho em.

Băng Nhi.

Bức thư này viết đã khá dài, nhưng anh không hiểu là em rồi sẽ rõ ý anh chăng? Mấy ngày hôm nay, thật sự anh thấy lo cho em.

Băng Nhi, em dệt mưa thành tơ bấy nhiêu năm rồi, có bao giờ em nghĩ đến việc đột nhiên mình đánh mất khả năng đó không? Và lúc đó em sẽ sống ra sao?

Băng Nhi à. Đây là cõi đời của những người phàm. Nên trước ngày gặp em ...anh đã nghĩ là ...rồi mình sẽ cưới một cô gái hiền thực, bình thường và yên phận, đời sống giản dị nhưng sẽ hạnh phúc. Đến khi gặp em với chiếc áo khoác em mang cho, khiến quan điểm

sống của anh đã đảo lộn, khi có cảm giác mình ở tận núi cao, khi thì tận cùng vực thẳm, khi trong lửa, lúc dưới nước. Cái tình yêu nồng nức đó, dù sao cũng đã trải qua. Bây giờ trở về cởi chiếc áo Băng tơ ra, đứng trước kính ngắm lại mình, anh thấy mình vẫn là người trần.

Anh không dám mơ ước một tình yêu sôi nổi nữa. Dù biết rằng nó vẫn hiện hữu. Anh chỉ mơ một mối tình bình thường.

Vì vậy, Băng Nhi, anh viết bức thư này cho em. Em vẫn cho rằng mình là tiên ư?

Sao cũng được, nhưng mà Băng Nhi, em cần phải nhìn lại mình và cả những người xung quanh. Em có quyền tiếp tục trò chơi “dệt mưa thành tơ” nhưng phải tìm được một người hiểu em. Vì như vậy “hắn” mới hiểu được em, yêu em và không bị chiếc áo của em bức tử. Thế Sở có lẽ chưa hiểu được em, chưa bao giờ hiểu được em.

Vậy thì trên đời này còn ai là người hiểu em? Có một bác sĩ điên sau những đòn dầu sôi lửa bỏng có lẽ hiểu được em. Nhưng mà gã khùng đó chỉ là một người trần, hẳn chẳng phải cốt tiên, nên chắc cũng chẳng xứng với em.

Băng Nhi! Quả thật anh rất lo lắng cho em. Nếu em cứ tiếp tục làm “tiên nữ”. Ở trên cao lạnh lắm. Anh cũng không biết năm tháng có ảnh hưởng gì đến tiên không? Chứ lũ người phàm chúng tôi một khi đã lớn tuổi thì không còn có thể làm mưa làm gió như thời trẻ tuổi. Nếu tiên cũng phải già, thì chắc cũng không thể “dệt mưa thành tơ” lúc đó hẳn phải cô độc. Băng Nhi ơi! Cô độc với con người phàm chúng tôi là một sự buồn tủi còn với “tiên” hẳn phải bi đát hơn chúng tôi nhiều.

Băng Nhi hãy nghĩ đến tương lai.

Sau cùng, xin cảm ơn em. Băng Nhi! Cảm ơn những ngày vui em cho anh, cảm ơn chiếc áo choàng Băng tơ. Rồi anh sẽ xếp chiếc áo đó lại, cho vào hòm gỗ, cất kỹ coi như vật quý. Nhưng sẽ chẳng bao giờ anh mặc nó nữa. Anh đã cởi được nó, thì anh cam phận làm người trần!

Băng Nhi hãy cẩn thận! Hãy giữ gìn.

Người yêu em mãi mãi Mộ Đường Viết dưới ánh đèn ngày 11/10 Tái bút Một ngày nào đó nếu em chán cảnh tiên cứ ghé qua anh tán dóc. Dù chỉ là người phàm nhưng anh cũng biết ít nhiều cảnh tiên.

Tái bút thêm:

Nếu có ngày nào em thấy cảnh sống ở trần gian này vui vẻ thì hãy đến với anh, anh sẽ mời em uống miếng rượu nhạt, nói chuyện phàm trần ở buổi mai sau.

hết: [Chương 14](#)

QUỲNH DAO

Mùa Xuân Cho Em

Chương 15

Thư được trực tiếp bỏ vào hòm thư Băng Nhi.

Mười ngày lặng lẽ trôi qua, tiết trời đổi mát, hoàng hôn, mưa bụi lất phất.

Gió đưa những hạt mưa như tơ lang thang, khung cảnh mùa thu lúc nào cũng buồn.

Như thường lệ, thật khuya cửa phòng mạch mới đóng. Đường tắt đèn, đóng cửa xong mới lên lầu tư, căn phòng độc thân của chàng. Vừa mới tới cửa phòng riêng, Đường chừng lại ngạc nhiên. Băng Nhi đang tựa cửa đứng đấy tự bao giờ. Nàng giản dị trong chiếc robe trắng, mặt không son phấn, thanh tú, mái tóc dài hơn, phủ vai ...Băng Nhi đứng yên lặng, ngoan ngoãn với nụ cười.

– Ô! Băng Nhi! – Đường kêu lên – Sao em không đến phòng mạch?

– Em đã canh giờ, nên không phải đợi anh lâu ...Và em nghĩ, bây giờ là lúc phải có một người con gái bình thường, đứng đợi anh trước cửa nhà.

Tim Đường đập nhanh. Đứng! Đứng! Đứng khiến tôi bay bổng, say ngủ nữa.

Lịch sử thường lặp lại. Đường mở cửa, cả hai bước vào ...họ lẳng lặng nhìn nhau, rồi Đường lên tiếng:

– Băng Nhi! Em đến đây làm gì ...?

– Em đã bỏ ra ba ngày liền đọc thư anh ...Băng Nhi nói – Đọc thật kỹ, đọc gần như thuộc lòng ...Ba ngày tiếp theo suy nghĩ cho đến lúc nghĩ là mình đã hiểu được ý. Rồi phân tích chính mình ...Xem mình là tiên hay vẫn là người trần tục?

Chuyện “dệt mưa thành tơ” không một mỗi ư? Phân tích cho đến lúc nhìn rõ con người

thật của mình. Và sáng nay, em đến với Thế Sở, bây giờ sang gặp anh ...

– Thế à?

Tim Đường đập mạnh, chàng nhìn thẳng Băng Nhi, đôi mắt đen mở to, kiên định, dịu dàng ...Đường thấy một chút choáng. Chàng có cảm giác mơ hồ, bàng hoàng, mong đợi ...nhưng không biết nói gì hơn.

– Em đã nói chuyện với Thế Sở. Chưa bao giờ chúng em lại nói chuyện một cách đứng đắn và bình tĩnh như vậy. Dĩ nhiên là mở đầu cũng hơi gặp khó khăn, ông ấy không phải là người thích ngồi yên. Nhưng rồi sau cùng ...- Băng Nhi thở ra như trút được gánh nặng

– Em cũng cho anh ấy biết là từ nay em và anh ấy là bạn, bạn tốt, chứ không thể tiến xa hơn nữa ...Nói khác đi, là cuối cùng rồi em và anh ấy trong thái độ thật bình tĩnh đã đi đến được sự kết thúc, một mối tình kéo dài như diễn kịch.

Đường nhìn Băng Nhi không chớp mắt.

– Lại một lần nữa kết thúc? Kết thúc được bao lâu? Có thật là kết thúc luôn chứ?

– Trước kia thì khác. Bây giờ xin hãy tin em.

Đường yên lặng quan sát, không khí yên lặng bao trùm. Bốn mắt nhìn nhau ...

Đường lên tiếng trước:

– Em nhìn gì thế?

– Em đang ngắm một “người phạm” nhận diện được “tiên nữ” – Băng Nhi cười nói – Trên thế gian này đâu có tiên được, phải không anh? Vì vậy chuyện “dệt mưa thành tơ” chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha của Thảm Tu Văn thôi. Anh biết đấy, cổ nhân ưa nằm mộng. Ngay cả thời nay, nhiều ông bác sĩ cũng thích nằm mơ.

– Em định nói gì?

– Em chỉ là một con người bình thường. – Băng Nhi ngẩng lên – Anh đã nói, nếu em thấy thích thú với cuộc sống trần gian, thì anh sẵn sàng nói chuyện phạm trần ở buổi mai sau.

Tim Đường đập mạnh thở gấp.

– Nhưng em biết rằng, cuộc sống của con người phạm rất phẳng lặng. Ví dụ như:

Nấu cơm, bếp núc ...bưng trà cho khách ...

– Không hẳn như vậy, mỗi gia đình có một nếp sống khác nhau nhưng cũng gần giống nhau.

– Thí dụ như ...Băng Nhi tiếp lời – Chủ nhật này, em phải theo anh về Đài Trung ra mắt cha mẹ và em của anh. Rồi chủ nhật sau, anh sẽ theo em về Cao Hùng, ra mắt cha, mẹ và

các em của em?

Đường tròn mắt không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

– Băng Nhi!

– Sau đó chúng ta cần hai người chứng, một tờ đăng ký kết hôn ...Người chứng thì có thể nhờ A Thái và Thế Sở. Thế Sở nhờ em chuyển lời tới anh. Anh ấy nói anh ấy thua là vì không hiểu “Liên Hoàn Ký” là gì? Anh ấy chịu thua vì anh ấy không muốn làm việc bình thường như:

đăng ký kết hôn, đến đám cưới ... Vì vậy, anh ấy chúc mừng chúng ta ...làm một việc bình thường như thế này cũng cần phải can đảm ...Em không biết rằng ...anh có muốn ...Anh có làm việc bình thường đó với em không?

Đường suy nghĩ hai phút.

– Băng Nhi! Làm sao em dám quyết định như vậy?

– Bởi vì em muốn bước từ trên mây xuống đất. Em đã suy nghĩ suốt chín đêm. Ta là gì? Thật sự ta yêu ai? Anh, sau khi biết chắc chắn rằng em chỉ là một người bình thường em cảm thấy hạnh phúc vô cùng khi có một người bình thường khác hiểu em, lo lắng và yêu em, cố gắng thức tỉnh em. Hạnh phúc biết chừng nào! Suốt cuộc đời em, em đã làm những chuyện khủng điên. Nhưng chắc chắn không thể đánh mất hạnh phúc. Cái cảm giác hạnh phúc đó, Thế Sở chưa hề mang đến cho em. Cái cảm giác hạnh phúc đó đồng thời đến với hồi tưởng. Em phát hiện là mình chỉ là một cô gái tầm thường và cần phải làm một điều bình thường với người mình yêu, đó là ...ví dụ như sinh đẻ con cái. – Băng Nhi nhìn Đường lo lắng – Hay là em đã hiểu sai? Hay là anh ...không muốn cưới em ...hờ anh?

– Không! – Khuôn mặt Đường thật nghiêm túc – Anh đang nghĩ đến một chuyện.

– Gì thế?

– Anh không muốn căn phòng của chúng ta sơn màu hồng đào, anh ghét nhất màu đó.

– Ồ! – Băng Nhi nhướn miệng cười, bá lấy cổ Đường, hét lên – Chúng ta sẽ sơn toàn màu xanh, xanh lá ... Vì anh là cánh đồng cỏ, một cánh đồng cỏ xanh mượt, bao la, ngút ngàn ...Một cánh đồng cỏ tràn ngập sự sống.

Ồ! Băng Nhi! Đường nghĩ. Sự tưởng tượng trên mây của em chưa hết hẳn.

Chàng vượt từ vai nàng xuống nói:

– Ta cởi bỏ chiếc áo vô hình thần tiên ảo tượng ngày xưa đi em nhé! Mình đến báo cho

Nhã Bội, Chu Châu, A Thái và Thế Sở đi. Cha mẹ anh được nghe chuyện chúng mình chắc mừng lắm.

Băng Nhi đỏ mặt e thẹn vùi đầu vào vai chàng.

– Anh Đường! Cuộc sống hôn nhân phức tạp hơn thời yêu nhau nhiều lắm phải không anh?

Thay cho câu trả lời Đường siết chặt vòng tay và từ từ cúi xuống. Thời gian như ngừng lại, Băng Nhi cảm thấy môi mình ẩm lại.

Hết